

John Bevere

Prodano u više od 500.000 primjeraka

ĐAVLOV MAMAC

**ŽIVJETI SLOBODNO
OD SMRTONOSNE
ZAMKE POVREDE**

VAŠ ODGOVOR ODREĐUJE VAŠU BUDUĆNOST

Dragi prijatelju,

Ova poruka najverovatnije predstavlja tvoje najvažnije životno suočavanje sa istinom. To sa sigurnošću mogu da tvrdim, ne zbog toga što sam je ja napisao nego zbog njenog sadržaja. Ovo je poruka sa neba. Lično verujem da je moje ime na njoj samo iz razloga što sam je prvi pročitao. Pitanje uvrede (povređenosti), koje čini samo srce Sotonske zamke, često predstavlja jednu od najvećih prepreka i zamki sa kojom treba da se suočimo i koju moramo da nadvladamo.

Za deset godina, koliko je prošlo od izdavanja ove knjige, odštampano je preko milion njenih primeraka širom sveta, na velikom broju jezika. Primili smo nebrojena svedočanstva o tome kako je ova poruka dotakla ljudske živote, oslobodila zarobljene i omogućila pojedincima da se otresu neprijateljskih utvrda i da uđu u ono najbolje što Bog ima za njihove živote.

Sada mi Gospod jasno stavlja do znanja da tom porukom krenem u ohrabrivanje vođa širom sveta i da im poklonim po primerak knjige, kao znak moje ljubavi i kao sredstvo kojim će pomoći drugima da se podignu i da se oslobode neprijateljskih sveza.

Prijatelju, otkad je Gospod ovu poruku izlio u moj duh, život mi se radikalno promenio. Moja je molitva da, tokom proučavanja istina u ovoj knjizi, i tvoj život bude dotaknut i promenjen. Voleo bih da čujem kako je ova poruka uticala na tebe i na život onih kojima služiš.

Vaš brat u Hristu,
Džon Bivir (*John Bevere*)

Follow John on
Facebook & Twitter

teach reach rescue
**Messenger
International**®

ĐAVLOV MAMAC

Vaš odgovor određuje vašu budućnost

John Bevere

Syloam

Naslov izvornika: The Bait of Satan

Autor: John Bevere

Copyright © 2004, John Bevere

Odobrenje za ovo izdanje:

Messenger International

P.O. Box 888

Colorado Springs, CO 80133, USA

Sav prava pridržana (2004)

www.MessengerInternational.org

Copyright © 2009 za hrvatsko izdanje, Syloam

Izdaje: Syloam

www.press.syloam.org

Za nakladnika: Miroslav Čobrda

Urednik: Miroslav Čobrda

Prijevod: Zdenka Grgić

Korektura: Dunja Fabek

Prelom: E-dizajn

Tisak: Elman

Naklada: 1000

ISBN: 978-80-89414-04-8

Ako drugačije nije naznačeno, svi biblijski citati uzeti su iz Biblije u izdanju „Kršćanska sadašnjost“, Zagreb, 1999.

Zabranjen pretisak ove knjige (djelomično ili u cijelosti) bez pismenog dopuštenja izdavača!

Svoju najdublju zahvalnost dugujem...

MOJOJ ŽENI, LISI, koja je, odmah uz Gospodina, moj najdragocjeniji prijatelj. Ti si uistinu žena puna vrlina. Zauvijek ću biti zahvalan Gospodinu što nas je spojio da budemo muž i žena. Hvala ti za tvoju nesebičnu pomoć na uređivanju ove knjige.

Mojoj četvorici sinova: Addisonu, Austinu, Alexanderu i Ardenu, koji su žrtvovali svoje vrijeme s tatom kako bi on mogao dovršiti ovaj projekt. Momci, vi ste radost moga srca.

Posebnu zahvalnost dugujem Johnu Masonu, koji je vjerovao u ovu poruku i ohrabrivao me u nastojanjima da je objavim; Deborah Poulalion, na njezinim darovima i podršci u uređivanju ove knjige, kao i cjelokupnom osoblju kuće Creation House, koje je radilo na ovom projektu.

I konačno najvažnije, moja najiskrenija zahvalnost pripada Ocu na nebu za Njegov neopisivi dar, našem Gospodinu Isusu Kristu na Njegovoj milosti, istini i ljubavi i Duhu Svetom na njegovom vjernom vodstvu tijekom cijelog projekta.

SADRŽAJ

<i>Predgovor</i>	<i>vii</i>
<i>Uvod</i>	1
1 JA, POVRIJEĐEN/POVRIJEĐENA?	5
2 VELIKA POVREDA	13
3 KAKO MI SE TO MOGLO DOGODITI?	25
4 OČE MOJ, OČE MOJ!	37
5 KAKO SE RAĐAJU DUHOVNE LUTALICE	51
6 BJEŽANJE OD STVARNOSTI	65
7 PRAVI TEMELJ	75
8 SVE ŠTO SE MOŽE PROTRESTI BIT ĆE PROTRESENO	89
9 STIJENA SABLAZNI	105
10 DA IH NE UVRIJEDIMO	121
11 OPRAŠTANJE: TKO NE DAJE - NE PRIMA	131
12 OSVETA: ZAMKA	145
13 BIJEG IZ ZAMKE	157
14 CILJ: POMIRENJE	167
<i>Epilog</i>	177
<i>Bilješke</i>	179

PREDGOVOR

Knjiga, koju držite u ruci, vrlo je vjerojatno jedno od najvažnijih suočavanja s istinom u vašem životu. Govorim to s potpunim pouzdanjem, ne zbog toga što sam je ja napisao, već zbog predmeta kojim se bavi. Pitanje povrede – same srži 'Đavlovog mamca' – vrlo je često najveća prepreka s kojom se pojedinac mora suočiti i koju mora prevladati.

Isusovi su učenici bili svjedoci mnogih silnih i značajnih čudesa. Gledali su s divljenjem kako slijepi oči gledaju i kako mrtvi ustaju. Čuli su Isusa kako zapovijeda oluji da se utiša. Vidjeli su kako hrani tisuće umnažanjem nekoliko kruhova i ribica. Popis Isusovih čudesa i čudesnih događaja bio je tako velik da, prema Bibliji, ne bi stao u sve knjige ovoga svijeta.

Čovječanstvo nikada prije nije vidjelo Božju čudotvornu ruku na takav vidljivi način, način koji oduzima dah. Zadivljene i začuđene učenike, kakvi su bili, nisu do ruba sumnje dovela ta čudesa. Ne, taj će izazov doći kasnije, pri kraju Isusove službe na zemlji. Isus je upozorio svoje učenike:

Đavlov mamac

„Ako ti brat sagriješi... Ako i sedam puta na dan sagriješi protiv tebe i sedam ti se puta obrati i rekne: 'Kajem se' - oprost mu!“ A oni mu odmah rekoše: „Gospodine, daj nam više vjere!“ (Luka 17:3-5). Nisu čudesa inspirirala taj vapaj za većom vjerom, niti uskrsavanje mrtvih, niti utišano more već jednostavna zapovijed opraštanja onima koji su pogriješili prema vama!

Isus je rekao: „Nije moguće da ne dođu sablazni.“ (engleski prijevod: *offenses – povrede* umjesto *sablazni*, op. prev.) (Luka 17:1). Ovdje se ne radi o tome možete li biti povrijeđeni, nego o vašem odgovoru na uvredu. U svakom slučaju, žalosna je činjenica da su mnogi, a ne samo neki, uvrijeđeni i zarobljeni.

Prošlo je tri godine od izdavanja ove knjige. Tijekom tog razdoblja primili smo nebrojeno mnogo pisama i veliki broj svjedočanstava o životu pojedinaca, obitelji i službi koje su doživjele iscjeljenje i promjenu zbog Božje Riječi koju sadržava ova knjiga. Kako bismo vas ohrabрили navodimo nekoliko primjera. Radujemo se zbog njih! Sva slava pripada Bogu!

Jedan je voditelj podijelio: „Naša se crkva nalazila usred velikog razdora tako da se sve činilo beznadnim. Svakom od starješina dao sam primjerak knjige „Đavlov mamac“. Razdor je prevladan i mi smo danas jedinstveni!“

Mnogo je brakova spašeno. Nedavno mi je, nakon službe u Nebrasci, prišao jedan par. Žena je svjedočila: „Prije deset godina uvrijedile su me starješine u ovoj crkvi. Postala sam gorka i nepovjerljiva, neprestano sam branila sebe i svoj položaj. Naš brak je trpio zbog mog nezadovoljstva, a moj je muž pokrenuo postupak za razvod braka. Nije bio spašen i nije želio imati nikakvog posla s crkvom. Netko mi je dao knjigu „Đavlov mamac“. Pročitala sam je, i nedugo zatim, bila potpuno oslobođena od povrijeđenosti i gorčine. Kad je moj muž vidio promjene u mom životu, predao je svoj život Gospodinu Isusu Kristu i obustavio postupak za razvod braka.“ Muž je, smiješeći se, stajao pored svoje žene. Kad je ona završila svoje svjedočanstvo, on je potvrdio prekrasne promjene u svojem životu i njihovom domu!

Svjedočanstvo koje je posebno dirnulo moje srce dogodilo se dok sam služio u Naplesu, Florida. Netom što sam namjeravao progovoriti, pojavio se muškarac srednjih godina i stao ispred vjernih. Plakao je dok je pričao svoju tragičnu priču: „Cijelog sam života osjećao kao da postoji zid između mene i Boga. Išao bih na sastanke gdje bi drugi doživljavali prisutnost Božju, dok sam ih ja gledao izdvojen i tup. Pa čak i kad bih se molio, nije bilo oslobođenja niti prisutnosti. Prije nekoliko tjedana dobio sam knjigu „Đavlov mamac“. Cijelu sam je pročitao. Uvidio sam, da sam se prije nekoliko godina uhvatio na Sotonin mamac. Mrzio sam svoju majku jer me je napustila dok sam bio beba. Jedva mi je bilo šest mjeseci. Shvatio sam da trebam otići k njoj i oprostiti joj. Nazvao sam je i razgovarao s njom drugi put u trideset i šest godina. Zavikao sam: „Mama, cijelog života nosim neopraštanje prema tebi jer si me ostavila.“ Počela je plakati i rekla mi je: „Sine, posljednjih trideset i šest godina mrzila sam samu sebe jer sam te napustila.“

Nastavio je: „Oprostio sam joj, a ona je oprostila sama sebi; sada smo izmireni.“

I zatim je došao stvarno uzbudljiv dio. „Zid koji me odvajao od Božje prisutnosti, sada je potpuno nestao!“

U tom se trenutku potpuno izgubio i zaplakao. Borio se da izgovori ove posljednje riječi: „Sada plačem u Božjoj prisutnosti poput malog djeteta.“

Poznajem snagu i stvarnost ovog ropstva. I sam godinama bijah talac tog tupog mučenja. Ova se knjiga ne bavi nekakvom teorijom; to je Božja Riječ koja je tijelom postala. Ona odiše istinom koju sam osobno doživio. Vjerujem da će vas osnažiti. I kako je budete čitali, molite Učitelja da poveća vašu vjeru! A kako budete rasli u vjeri, On će primati slavu i ispunjavati vas radošću! Neka vas Bog obilno blagoslovi!

John Bevere

UVOD

Svatko tko je ikada hvatao životinje u zamku zna da su za uspjeh potrebne dvije stvari. Zamka mora biti skrivena, s nadom da će životinja upasti u nju, i mora postojati mamac koji će privući životinju u njezine smrtonosne čeljusti.

Sotona, neprijatelj naših duša, koristi obje od ovih strategija pri postavljanju svoje prijevarne i smrtonosne zamke. Ona je i skrivena i ima mamac.

Sotona se, zajedno sa svojim kohortama, ne razmeće kako bismo mi to voljeli misliti. Ne, on je suptilan i uživa u prijevari. On je lukav u svojim radnjama, prijetvoran i vješt. Ne zaboravite da se može pretvarati u anđela svijetla. Ukoliko nismo poučeni u Riječi Božjoj i ne razlikujemo dobro od zla, nećemo prepoznati njegove zamke i vidjeti ono što one stvarno jesu.

Jedan od njegovih najprijevarnijih i najpodmuklijih mamaca je nešto s čime se svaki kršćanin susreo – povreda. Zapravo, povreda sama po sebi nije smrtonosna – ukoliko

ostane u zamci. Ali, ukoliko je pokupimo i progutamo, te hranimo njome svoja srca, tada postajemo povrijeđeni. Povrijeđeni ljudi donose mnogo različitog ploda kao što su bol, ljutnja, bijes, ljubomora, nezadovoljstvo, borbe, ogorčenost, mržnja i zavist. Stoga su posljedice slijedeće: uvrijeđenost, napadi, ranjavanja, podjele, odvajanja, prekinuti odnosi, izdaje i otpadanje.

Često oni, koji su povrijeđeni, ne shvaćaju zamku u koju su upali. Slijepi su za svoje stanje jer su previše usredotočeni na ono što im se loše dogodilo. Oni su u stanju nijekanja. Najučinkovitiji način na koji nas neprijatelj zasljepljuje je upravo fokusiranje na samoga sebe.

Ova knjiga razotkriva ovu smrtonosnu zamku i otkriva način kako pobjeći iz njenog zahvata i osloboditi se. Sloboda od povreda suštinska je stvar za svakog kršćanina, jer je Isus rekao kako je nemoguće živjeti ovaj život, a ne dospjeti u situaciju u kojoj se može biti povrijeđen (Luka).

Ovu smo poruku propovijedali u crkvama diljem Amerike i u drugim zemljama; više od 50 posto ljudi odgovorilo je na poziv da dođu naprijed. Premda je to uistinu veliki postotak još uvijek to ne znači da su svi došli. Ponos zadržava neke ljude da odgovore na poziv. Gledao sam ljude iscijeljene, oslobođene, ispunjene Duhom Svetim, kako primaju odgovore na svoje molitve i bivaju oslobođeni iz te zamke. Uobičajeno je da ljudi, jednom oslobođeni, svjedoče kako su godinama tražili ono što su primili u trenu.

Znanje se u crkvi jako uvećalo krajem dvadesetog stoljeća. Pa ipak, čini se da se usprkos tom povećanju suočavamo s više podjela među vjernima, vođama i zajednicama. Razlog: povreda buja zbog nedostatka iskrene ljubavi. „*Ali znanje napuhuje, a ljubav izgrađuje*“ (1. Korinćanima 8:1). Mnogi su uhvaćeni u tu prijevarnu zamku tako da gotovo vjerujemo kako je to normalan način života.

Međutim, prije Kristovog povratka, istinski će se vjernici ujediniti kao nikad u povijesti. Vjerujem da će danas nebrojeni muškarci i žene biti oslobođeni iz ove zamke povrede. To će biti jedna od glavnih poveznica koja će nam omogućiti da

gledamo kako probuđenje zahvaća zemlju. Nevjernici će, oni koji su bili slijepi za Njega, vidjeti Isusa gledajući ljubav kojom ljubimo jedan drugoga.

Ne vjerujem u pisanje radi pisanja. Bog je zapalio ovu poruku u mojem srcu, i vidio sam kako njezini plodovi ostaju. Jedan mi je pastor nakon službe rekao: „Nikad nisam vidio toliko ljudi oslobođenih u isto vrijeme.“

Bog je govorio mojem srcu da je to tek početak. Mnogi će biti oslobođeni, iscijeljeni i obnovljeni dok budu čitali ovu knjigu i poslušali ono na što ih Duh Sveti potiče. Vjerujem da će je, dok budete čitali ovu knjigu, Učitelj i Savjetnik učiniti osobnom za vaše živote. I kako to bude činio, otkrivena će riječ donijeti veliku slobodu u vaše živote i vaše službe.

Pomolimo se zajedno na početku:

Oče, u ime Isusa, molim Te, otkrij po Tvome Duhu Svoju Riječ meni, dok čitam ovu knjigu. Razotkri svako skriveno područje u mom srcu koje me je priječilo da Te upoznam i da Ti učinkovito služim. Izražavam dobrodošlicu uvjerenju koje daje Duh Sveti i molim Te za Tvoju milost da donese ono što Ti želiš za mene, kako bih mogao ili mogla doći bliže Tebi kao rezultat slušanja Tvoga glasa kroz čitanje ove knjige.

NAŠ ODGOVOR NA POVREDU ODREĐUJE NAŠU BUDUĆNOST

Knjiga *Đavlov mamac* promijenila je naše živote i našu službu. Gledali smo video snimku barem dvadesetak puta te knjigu čitali ponovno i ponovno. Koristili smo knjigu i učenja zapisana na video snimkama, a to je to promijenilo naše živote kao i živote drugih ljudi. Poruka je vrlo snažna i dolazi u pravo vrijeme.

- S.Q. CONNECTICUT

JA, POVRIJEĐEN/POVRIJEĐENA?

Nije moguće da ne dođu sablazni.

Luka 17:1

Dok sam služeći putovao diljem Sjedinjenih Država, imao sam priliku promatrati jednu od najprijevrnijih i smrtonosnih zamki neprijatelja. Ona zarobljava nebrojene kršćane, uništava odnose i širi pukotine koje postoje između nas. To je zamka povrede.

Mnogi ne mogu služiti u svojem pozivu zbog rana i boli koje je povreda prouzročila u njihovim životima. Hendikepirani su i spriječeni ostvariti sve svoje mogućnosti. Vrlo se često radi o bratu ili sestri koji su povrijedili osobu. Povreda dovodi do tog osjećaja uciviljenosti. David se u Psalmu 55:13-14 žali: „*Da me pogrdio dušmanin, bio bih podnio; da se digao na me koji me mrzi, pred njim bih se sakrio. Ali ti, ti si meni bio jednak, prijatelj moj, moj pouzdanik s kojim sam slatko drugovao, i složno hodismo u Domu Božjemu.*“

To su oni s kojima zajedno sjedimo i pjevamo, ili možda oni koji propovijedaju. Provodimo s njima praznike, obnašamo

društvene funkcije i zajedno služimo. Ili čak možda još i bliže. S njima smo odrasli, njima se povjeravamo i spavamo zajedno. Što je bliži odnos to je povreda jača! Najveću mržnju možete naći upravo među ljudima koji su nekoć bili jako bliski.

Odvjetnici će vam reći da su najopakiji slučajevi upravo slučajevi razvoda braka. Američki mediji stalno objavljuju vijesti o ubojstvima u domovima, koja su počinili očajni članovi obitelji. Dom bi trebao biti sklonište, mjesto opskrbe i rasta, mjesto gdje učimo davati i primati ljubav, a često je baš dom korijen naše boli. Povijest pokazuje da su najkrvaviji ratovi upravo građanski ratovi. Brat protiv brata. Sin protiv oca. Otac protiv sina.

Mogućnosti za povredu ima isto toliko beskrajno puno koliko i odnosa, bilo oni složeni ili jednostavni. Ali ovo je istina: mogu vas povrijediti samo oni do kojih vam je stalo. Od njih očekujete više – na kraju krajeva i vi dajte više sebe njima. Što su veća očekivanja, to je veći pad.

U našem društvu vlada sebičnost. Suvremeni muškarci i žene gledaju sami na sebe zanemarujući pri tome one oko sebe. To nas ne bi trebalo iznenaditi. Biblija jasno govori da će u posljednjim vremenima ljudi biti „samoživi“ (2. Tim. 3:2). Mi mislimo da to vrijedi za nevjernike, ali se Pavao nije obraćao onima izvan crkve. On je govorio o onima unutar crkve. Mnogi su ranjeni, u boli i gorčini. Oni su povrijeđeni! Ali, isto tako, oni ne razumiju kako su upali u đavlovu zamku.

Je li to naša greška? Isus je jasno rekao da nije moguće živjeti u ovom svijetu i ne biti povrijeđen. Pa ipak, mnogi su vjernici šokirani, iznenađeni i začuđeni onim što se događa. Vjerujemo da smo jedini kojima je učinjeno nešto nažao. Ovakav nas odgovor čini ranjivima sve do korijena gorčine. Stoga, moramo biti spremni i naoružani protiv povreda, jer naš odgovor na povredu odlučuje o našoj budućnosti.

ZAMKA PRIJEVARE

Riječ „sablazni“ u Luki 17:1 dolazi od grčke riječi *skandalon*. Ova se riječ u svom prvobitnom značenju odnosi na dio zamke na koju se pričvršćuje mamac. Stoga riječ označava

postavljanje zamke na nečiji put.¹ U Novom se Zavjetu često opisuje kao *biti uhvaćen u zamku koju je postavio neprijatelj*. Povreda je oruđe kojim đavao zarobljava ljude. Pavao je poučavao mladog Timoteja:

„A sluga se Gospodnji ne smije svađati, već prema svima mora biti ljubezan, sposoban poučiti i pretrpjeti; protivnike će ukoriti blagošću, ne bi li im Bog dao obraćenje da potpuno upoznaju istinu, da se otriježne i umaknu iz mreže đavla koji ih žive drži u ropstvu da vrše njegovu volju.“

2. Timoteju 2:24-26, označio autor

Oni koji se svađaju ili se neprekidno protive, upadaju u zamku gdje ih đavao drži kao zatvorenike svoje volje. A još je ozbiljnije to što oni nisu svjesni svoga ropstva! Poput sina razmetnoga i oni moraju prvo doći k sebi postajući svjesni svojeg stvarnog stanja. Nisu svjesni toga da iz njih kulja gorka, a ne čista voda. Kada je osoba zavedena, ona misli da ima pravo čak i onda kada nema.

Neovisno o scenariju, povrijeđene ljude možemo podijeliti na dvije osnovne skupine: 1) na one prema kojima se nepravedno postupalo ili 2) na one koji *vjeruju* da se prema njima nepravedno postupalo. Ljudi iz druge skupine vjeruju čitavim svojim srcem da se prema njima loše postupilo. Često su njihovi zaključci doneseni na temelju netočnih informacija. Ili su informacije točne, ali su zaključci potpuno pogrešni. Bilo ovako ili onako, oni su povrijeđeni, a njihovo razumijevanje zatamnjeno. Oni prosuđuju temeljem pretpostavki, pojavnosti i rekla-kazala.

STVARNO STANJE SRCA

Jedan od načina, na koji neprijatelj drži osobu u stanju povrijeđenosti je taj, da povredu drži skrivenom, prekrivenu ponosom. Ponos će vas spriječiti da priznate svoje stvarno stanje.

Jednom me je jako povrijedio par službenika. Ljudi bi mi govorili: „Ne mogu vjerovati da su ti to učinili. Zar nisi povrijeđen?“

Brzo bih odgovorio: „Ne, u redu sam. Nisam povrijeđen.“ Znao sam da je biti povrijeđen pogrešno, zbog toga sam to poricao i susprezao. Uvjerio sam samog sebe da nisam povrijeđen, a zapravo sam bio. Ponos je zamaskirao pravo stanje moga srca.

Ponos će vas spriječiti da se suočite s istinom. On iskrivljuje vaše gledanje. Nikada se nećete promijeniti ako mislite da je sve u redu. Ponos čini vaše srce tvrdim i zamagljuje oči vašeg razumijevanja. On priječi srcu da se promijeni – da uđe u pokajanje – koje bi vas moglo osloboditi (vidjeti 2. Timoteju 2:24-26).

Ponos čini da sebe doživljavate kao žrtvu. Vaš stav postaje: „Loše su se ponijeli prema meni i loše me prosuđuju; zato je moje ponašanje opravdano.“ Zbog toga što vjerujete kako ste nevini i kako ste pogrešno optuženi, zadržavate opraštanje. I premda je pravo stanje vašeg srca skriveno pred vama, *nije* skriveno Bogu. Samo zato što ste povrijeđeni nemate dopuštenje držati se povrijeđenosti. Dvije pogrešne stvari ne čine jednu ispravnu!

LIJEK

U knjizi Otkrivenja, Isus se obraća crkvi u Laodiceji i govori joj da ona sama o sebi misli kako je bogata, ispunjena i kako joj ništa ne treba, a tada razotkriva pravo stanje stvari – „*nesretan i bijedan, i siromašan, i slijep, i go.*“ (Otkrivenje 3:14-20) Oni su pogrešno razumjeli svoju financijsku snagu. Ponos je prikrio njihovo pravo stanje.

Mnogi se danas ponašaju upravo tako. Oni ne vide stvarno stanje svojih srca kao što niti ja nisam bio u stanju vidjeti prezir koji sam nosio prema tim službenicima. Uvjerio sam samog sebe da nisam povrijeđen. Isus je rekao onima u Laodiceji što im je činiti kako bi se oslobodili prijevare: trebaju kupiti zlato od Boga i vidjeti svoje pravo stanje.

Kupiti zlato od Boga

Prva uputa koju je Isus dao o tome kako se osloboditi zablude bila je: „*Da od mene kupiš u vatri žježnog zlata*“ (Otkrivenje 3:18).

Žeženo je zlato mekano i elastično, nema hrđe ili drugih tvari. Kada se zlato miješa s drugim kovinama (bakrom, željezom, niklom i tome slično), onda ono postaje tvrdo, manje elastično i sklono hrđanju. Takva se mješavina zove slitina. Što je veći postotak stranih kovina, to zlato postaje tvrđe. Obrnuto od toga, što je postotak niži, to je zlato mekše i elastičnije.

Odmah nam je jasna usporednica: čisto srce je poput čistog zlata – mekano, nježno i elastično. Hebrejima 3:13 govori kako srca „*otvrdnu zbog zavodljivosti grijeha!*“ Ukoliko je se ne riješimo, povreda će donijeti plodove grijeha poput gorčine, bijesa i prezira. Ove supstance čine naša srca tvrdima poput slitine zlata. One smanjuju ili uklanjaju nježnost i dovode do gubitka osjetljivosti. Nismo više sposobni čuti Božji glas. Naše je razumijevanje potamnijelo. Ovo je savršena podloga za zabludu.

Prvi je korak u rafiniranju zlata mrvljenje u prah te miješanje s tvari koja se naziva *fluks*. Mješavina se potom stavlja u peć i tali na intenzivnoj toplini. Fluks privlači slitine i nečistoće na sebe i iznosi ih na površinu. Zlato (koje je teže) ostaje na dnu. Nečistoće ili troska (poput bakra, željeza i cinka zajedno s fluksom) odstranjuju se, a ostaje čista kovina.

A sad, pogledajmo što Bog kaže:

„Gle, pročistio sam te poput srebra,
iskušao te u talioniku nevolje.“

Izaija 48:10

I ponovno:

„Zato ćete klicati od radosti, iako se jedan čas – ako to mora biti – budete ožalostili *raznim kušnjama*, da se vrijednost vaše vjere, dragocjenija od propadljivog zlata koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu, slavu i čast u času kad se objavi Isus Krist,

1. Petrova 1:6-7, označio autor

Bog nas pročišćava pomoću nevolja, kušnji i boli, čija toplina odvaja nečistoće poput neopraštanja, borbe, gorčine, ljutnje, zavisti i tome slično od Božjeg karaktera u nama.

Grieh se lagano sakrije tamo gdje nema visoke temperature uslijed kušnji i nevolja. Čak će se i zao čovjek u vrijeme napretka i uspjeha činiti ljubaznim i velikodušnim. No, u žaru kušnji, nečistoće isplivaju na površinu.

Postojalo je vrijeme u mojem životu kad sam prolazio intenzivne kušnje kakve nikad prije nisam iskusio. Postao sam grub i oštar s onima koji su mi bili najbliži. Moja obitelj i prijatelji počeli su me izbjegavati.

Vapio sam pred Gospodinom: „Odakle samo dolazi tolika ljutnja? Nije je prije bilo!“

Gospodin mi je odgovorio: „Sine, to je isto kao kad se topi zlato na vatri, nečistoće se pokazuju.“ Tada mi je postavio pitanje koje mi je promijenilo život: „Možeš li vidjeti nečistoću u zlatu prije nego što je stavljeno u vatru?“

„Ne“, odgovorio sam.

„Ali to ne znači da nisu tamo“, odgovorio mi je. „Dakle, sada je pred tobom izbor koji će odrediti tvoju budućnost. Možeš ostati ljut, okrivljavati svoju ženu, prijatelje, pastora i ljude s kojima radiš, ili možeš vidjeti tu trosku grijeha onim što ona stvarno jest i pokajati se, primiti oprostjenje, a ja ću uzeti svoju kutlaču i ukloniti ovu nečistoću iz tvog života.“

Vidjeti svoje stvarno stanje

Isus je rekao da je drugi ključ oslobođenja od zablude naša sposobnost ispravnog gledanja. Često se, kad smo povrijeđeni, vidimo kao žrtve i okrivljujemo one koji su nas povrijedili. Opravdamo svoju ogorčenost, neopraštanje, ljutnju, zavist i prijezir kad se pojave na površini. Ponekad čak prezremo osobe koje nas *podsjete* na one koji su nas povrijedili. Zbog toga nam Isus savjetuje: „*Da od njega kupimo u vatri žeženog zlata, da se obogatimo, i da se obučemo u bijele haljine, i da sakrijemo svoju sramotnu golotinju, zatim pomasti da pomazemo svoje oči da bismo vidjeli*“ (Otk.3:18). Vidjeti što? Svoje pravo stanje! To je jedini način na koji možemo biti „gorljivi i pokajati se“, kao što nam

Isus potom zapovijeda. Pokajat ćemo se samo onda kad prestanemo optuživati druge ljude.

Okrivljujući druge i braneci svoj položaj ostajemo slijepi. Trudimo se ukloniti trunku iz bratova oka, a debla u vlastitome oku ne vidimo. Ova nam otkrivena istina donosi slobodu u život. Kada nam Božji Duh pokaže naše grijehe, On to uvijek čini tako kao da su oni odvojeni od nas. To donosi osvjedochenje, a ne osudu.

Stoga je moja molitva da vam, dok čitate ovu knjigu, Božja Riječ otvori oči vašeg srca da mognete razumjeti svoje pravo stanje i biti slobodni od bilo koje povrede koja vas muči. Ne dopustite ponosu da vas spriječi razumjeti i pokajati se.

POVRIJEĐENI KRŠĆANIN JE ONAJ KOJI PRIMI ŽIVOT U SEBE, ALI GA ZBOG STRAHA NIKAD NE DAJE DALJE

Prije deset godina moj je muž, nakon dvadeset godina braka, jednostavno otišao jer „više nije bio sretan“. Bila sam skršena. Proteklo je mnogo vremena u pokušaju da prebolim povredu, napuštanje i odbačenost koje je njegov odlazak izazvao. Molila sam Boga da mi pomogne oprostiti mu, te sam uistinu mislila da sam oprostila; no u srcu sam još uvijek nosila bol koju nisam mogla preboljeti. Bilo je vrlo bolno kad god bih se morala susresti s njime. Nakon što sam pročitala *Đavlov mamac*, Duh Sveti me je potakao da razgovaram sa svojim mužem i molim ga da mi oprost povredu koju sam imala. Tada smo prvi put, u deset godina, razgovarali. Istinski vjerujem kako sam iscijeljena i oslobođena! Zahvaljujem Bogu što me je oslobodio ovog ropskog jarma koji me je tako dugo zarobljavalo.

- D.B., NEW YORK

VELIKA POVREDA

I mnogi će tada posrnuti u vjeri; izdavat će jedni druge i mržit će se međusobno. Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge će zavesti. Razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko ustraje do konca, bit će spašen.

(u engleskom prijevodu – offended – I mnogi će tada biti povrijeđeni..., op.prev.)

MATEJ 24:10-13

U ovom poglavlju Matejevog evanđelja, Isus opisuje znakove posljednjih vremena. Njegovi su ga učenici pitali: „Koji je znak Tvoga dolaska?“

Mnogi se slažu da se nalazimo u vremenima Njegovog ponovnog dolaska. Samo Otac zna vrijeme kada će se to zbiti. No, Isus nam govori da ćemo znati prepoznati vrijeme, a to vrijeme je sada! Nikada prije nismo vidjeli takvo ispunjenje proročke riječi u crkvi, u Izraelu i u prirodi. Stoga s pouzdanjem možemo reći da se nalazimo u vremenima koja je Isus opisao u Mateju 24.

Zamijetite da je jedan od znakova Njegovog skorog dolaska: „*Mnogi* će posrnuti u vjeri (biti povrijeđeni, op.prev.)...“ Ne tek nekolicina, ne neki, već *mnogi*.

Upitajmo se stoga: „Tko su ti koji su povrijeđeni?“ Radi li se tu o kršćanima ili o društvu u cjelini? Odgovor nalazimo čitajući dalje: „*I stoga... ljubav će kod mnogih ohladnjati.*“ Grčka riječ za *ljubav* u ovom stihu je *agape*. U Novom se zavjetu rabi nekoliko grčkih riječi za *ljubav*, ali su dvije od njih najčešće - *agape* i *phileo*.

Phileo označava ljubav kakva se nalazi među prijateljima. To je osjećajna ljubav koja je uvjetovana. *Phileo* kaže: „Ti meni, ja tebi“, ili „Ako si ti ljubazan prema meni, ja ću biti prema tebi.“

S druge pak strane, *agape* je ljubav koju Bog izlijeva u srca svoje djece. To je ista ona ljubav koju nam Isus slobodno daje. Ona je bezuvjetna. Ona se ne temelji na izvedbi pa čak niti na tome je li uzvrćena. To je ljubav koja daje i onda kada je odbačena.

Bez Boga možemo voljeti samo sebičnom ljubavlju – onom koju se ne može dati ako se nije primilo i uzvratilo. Bilo kako bilo, *agape* voli neovisno o uzvraćanju. Ova *agape* jest ljubav koja se izlila kada je Isus oprostio na križu. Stoga se izraz „*mnogi*“ odnosi na kršćane čija je *agape* ohladnjela.

Postojalo je vrijeme kad sam činio sve što sam mogao kako bih pokazao ljubav izvjesnoj osobi. No, činilo se, da kad god bih se u ljubavi ispružio prema njoj, osoba bi mi uzvratila pljuskom kriticizma i grubošću. To je trajalo mjesecima. Jednog mi je dana prekipjelo.

Požalio sam se Bogu: „Dosta mi je. E pa sad ćeš mi morati nešto reći. Svaki put kad toj osobi pokažem ljubav, za uzvrat dobijem ljutnju ravno u lice!“

Bog mi je počeo govoriti: „John, trebaš razviti vjeru u ljubav Božju!“

„Kako to misliš?“ pitao sam.

„Što tko sije, to će i žeti: tko sije u tijelo iz tijela će žeti propast“, objasnio mi je, „a tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni. Neka

nam ne dodija činiti dobro, jer ćemo u svoje vrijeme žeti ako ne malakšemo.“ (vidjeti Galaćanima 6:8-9)

Stoga je važno da shvatite kako sijati Božju ljubav znači da ćete žeti ljubav Božju. Isto je tako potrebno razviti vjeru u ovaj duhovni zakon – usprkos tome što možda nećete žeti s polja na kojem sijete ili barem ne tako brzo kako biste željeli.

Gospodin je nastavio: „U najtežem času moje potrebe, moji su me najbliži prijatelji napustili. Juda me je izdao, Petar zanijekao, a ostali se razbježali spašavajući svoje živote. Samo me je Ivan pratio izdaleka. Brinuo sam se za njih dulje od tri godine, hraneći ih i učeći ih. Pa ipak, umirući za grijeh svijeta, ja sam oprostio. Otpustio sam ih sve – počevši od mojih prijatelja koji su me napustili pa do rimskih vojnika koji su me razapeli. Nisu tražili oprostjenje, no ja sam ga dragovoljno dao. Vjerovao sam u Očevu ljubav.

Znao sam da ću, stoga što sam sijao ljubav, žeti ljubav od mojih sinova i kćeri u kraljevstvu. Oni će Me voljeti zbog moje žrtve ljubavi.“

A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone, kako biste postali sinovi svoga Oca nebeskog, koji čini da njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima, i da kiša pada pravednima i nepravednima.

Ako ljubite one koji vas ljube, kakvu ćete plaću imati? Zar i carinici ne čine to isto? Ako jedino svoju braću pozdravljate, što izvanredno činite? Zar i pogani ne čine isto?“

Matej 5:44-47

VELIKA OČEKIVANJA

Shvatio sam da sam ljubav, koju sam davao, sijao u Duh, te da ću u svoje vrijeme žeti to sjeme ljubavi. Nisam znao gdje, ali sam znao da će žetva doći. Stoga tu neuzvraćenu ljubav nisam više doživljavao kao neuspjeh. Čak naprotiv, bio sam slobodan ljubiti tu osobu još više!

Kad bi samo više kršćana to znalo, ne bi lako odustajali i uvrijedili se. Naravno, to nije vrsta ljubavi u kojoj obično hodamo. Mi hodamo u sebičnoj ljubavi koja nas lako razočara kad nam očekivanja nisu ispunjena.

Ukoliko očekujem nešto od izvjesnih osoba, postoji mogućnost da me iznevjere. Oni će me razočarati u onoj mjeri u kojoj nisu ispunili moja očekivanja. No, ako ništa ne očekujem od osobe, sve što mi ona da bit će blagoslov, a ne nešto što mi pripada.

Sami sebe stavljamo u položaj za povredu uvijek kad očekujemo određeno ponašanje od osobe s kojom imamo odnos. Što više očekujemo, to je mogućnost povrede veća.

ZIDOVI ZAŠTITE?

Uvrijeđen brat jači je od tvrda grada, i svađe su kao prijevornice na tvrđavi.

Izreke 18:19

Povrijeđenog je brata ili sestru teže osvojiti nego utvrđeni grad. Utvrđeni gradovi imaju *zidove* oko sebe. Ti zidovi predstavljaju sigurnost da će grad biti zaštićen. Zidovi zadržavaju namjernike koji nisu dobrodošli kao i osvajače izvan grada. Svi se ulazi nadziru. Oni koji duguju porez ne mogu ući dok ne plate. One koji su prijatna gradu, njegovom zdravlju ili sigurnosti, drži se podalje od grada.

Kad smo povrijeđeni, mi izgradimo zidove kako bismo zaštitili svoja srca i spriječili daljnje ranjavanje. Postajemo selektivni braneći ulaz svima za koje mislimo da će nas povrijediti; svima za koje mislimo da nam nešto duguju. Branimo pristup dok ti ljudi potpuno ne isplate svoj dug. Otvaramo se samo onima za koje mislimo da su na našoj strani.

No, obično su i ti ljudi „koji su na našoj strani“ isto tako povrijeđeni. Pa tako, umjesto pomoći dodajemo još jedan kamen na naš zid. I nesvjesni onog što se događa, ovi se zidovi pretvaraju u svojevrstan zatvor. Sada smo na točki na kojoj ne

samo da smo oprezni tko ulazi, već se zbog straha ne usudimo izaći izvan naše utvrde.

Povrijeđeni je kršćanin usredotočen prema unutra i na to da propituje samog sebe. Pažljivo čuvamo naša prava i osobne odnose. Naša se cjelokupna energija troši samo na to kako se osigurati od budućih povreda. Međutim, ukoliko ne riskiramo biti povrijeđeni, nismo u stanju dati bezuvjetnu ljubav. Bezuvjetna ljubav daje drugima *pravo* da nas povrijede.

Ljubav ne traži svoje, ali povrijeđeni ljudi sve više i više traže sebe i svoje. U takvoj se klimi Božja ljubav hladi. Prirodni primjeri ovoga su dva mora u Svetoj zemlji. Galilejsko more slobodno prima i daje vodu. Ono ima obilje života, hraneći mnogobrojne vrste riba i bilja. Vode Galilejskog mora teku rijekom Jordan do Mrtvog mora. No, Mrtvo more samo prima vodu. U njemu nema živih biljaka niti ribe. Žive vode koje dolaze iz Galilejskog mora postaju mrtve kad se pomiješaju s nagomilanim vodama Mrtvog mora. Život se ne može održati ako ga zadržavamo: on se mora dobrovoljno davati.

I tako je povrijeđeni kršćanin onaj koji prima život u sebe, ali ga zbog straha ne daje dalje. Posljedica je toga da čak i život koji ulazi postaje ustajao unutar zidina ili zatvora povrede. Novi zavjet opisuje te zidine kao utvrde.

Naše borbeno oružje nije tjelesno. Naprotiv, ono je božanski jako za rušenje utvrda. Mi obaramo mudrovanja i svaku oholost koja se diže protiv priznanja Boga, i zarobljujemo svaki razum da se pokorava Kristu.

2. Korinćanima 10:4-5

Ove utvrde stvaraju obrasce razmišljanja kroz koje se sve ulazne informacije obrađuju. I premda su u početku bile podignute radi zaštite, postaju izvor muke i iskrivljavanja jer vojuju protiv *spoznaje* ili znanja Božjega.

Kada sve propuštamo kroz filter prošlih povreda, odbacivanja i iskustava, dođemo do toga da se Bogu ne može vjerovati. Ne vjerujemo kako On zaista misli ono što govori. Sumnjamo u Njegovu dobrotu i vjernost jer Ga prosuđujemo

prema standardima koje je postavio čovjek u našim životima. *No, Bog nije čovjek!* On ne laže (Brojevi 23:19). Njegovi putovi nisu naši puti, a Njegove misli nisu naše misli (Izaija 55:8-9).

Povrijeđeni će ljudi uvijek naći odlomak u Pismu koji potvrđuje njihov položaj, ali to nije ispravan odjeljak u Božjoj Riječi. Znanje Božje Riječi bez ljubavi razorna je snaga, jer nas ono napuhuje ponosom i legalizmom (1. Korinćanima 8:1-3). Ono dovodi do toga da sebe opravdavamo, a ne da se kajemo zbog neopraštanja.

To stvara atmosferu u kojoj možemo biti zavedeni, jer će nas znanje bez ljubavi Božje voditi u zabludu.

Isus nas upozorava na lažne proroke odmah nakon svoje izjave da će mnogi biti povrijeđeni: „*Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge će zvesti*“ (Matej 24:11). Tko su, dakle, ti mnogi koje će lažni proroci zvesti? Odgovor: povrijeđeni ljudi čija je ljubav ohladnjela (Matej 24:12).

LAŽNI PROROCI

Isus naziva lažne proroke „*vucima u ovčjem runu*“ (Matej 7:15). To su ljudi koji izgledaju poput kršćana (ovčje runo), ali zapravo traže vlastiti probitak; njihova je prava narav vučja narav. Vukovi se vole motati oko ovaca. Njih se može naći u zajednici jednako kao i za propovjedaonicom. Njih šalje neprijatelj kako bi se ubacili i zaveli. Treba ih prepoznavati po njihovim plodovima, a ne po njihovim učenjima ili proroštvima. Često učenje može izgledati zdravo dok plodovi njihovih života i službi to nisu. Službenik ili kršćanin ono su što žive, ne ono što propovijedaju.

Vukovi uvijek vrebaju ranjenu i mladu ovcu, a ne zdravu i snažnu. Ovi će vukovi govoriti ljudima ono što ljudi žele čuti, a ne ono što trebaju čuti. Ovi ljudi ne žele zdravu doktrinu; oni žele nekoga tko će im škakljati uši. Pogledajmo što Pavao kaže o posljednjim vremenima:

Ali ovo znaj: u posljednje će doba nastati teška vremena, jer će ljudi biti... *nepomirljivi... Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti* iako su se odrekli njezine sile. I njih s kloni!

Jer će doći vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje da im šakljaju uši, te će odvratiti uši od istine, a okrenut će se bajkama.

2. Timoteju 3:1-5; 4:3-4, označio autor

NARAŠTAJ ZNANJA

Pavao je proročki vidio da će ovi zavedeni ljudi i žene imati žar za stjecanjem znanja, no ostajat će nepromijenjeni jer ga neće primjenjivati. On ih je opisao kao one „*koji uvijek uče, a nikada ne mogu doći k pravoj spoznaji istine.*“ (2. Timoteju 3:7).

Pavao bi se, da je danas živ, sigurno jako žalostio gledajući svoje proroštvo na djelu. Vidio bi mnoštvo muškaraca i žena kako pohađaju kršćanske kampove, seminare i službe u crkvama gomilajući znanje stihova. Gledao bi ih kako tragaju za „novim otkrivenjem“, a sve kako bi živjeli sebične, uspješne živote. Vidio bi službenike kako jedan drugoga dovlače na sud radi „pravednih razloga“.

Vidio bi kršćanski tisak i TV emisije u kojima se poimence napadaju Božji muškarci i žene. Vidio bi karizmatske kršćane kako trče od crkve do crkve bježeći od povrede, koji prihvaćaju gospodstvo Isusa Krista dok istovremeno ne mogu oprostiti. Pavao bi zavapio: „Pokajte se i budite slobodni od svoje zablude, vi sebeljubivi naraštaju licemjera!“

Nije važno koliko ste otkrivenja skupili na mnogobrojnim seminarima i biblijskim školama koje ste pohađali, ili iz knjiga koje ste pročitali, pa čak niti to koliko sati molite i proučavate Pismo. Ukoliko ste povrijeđeni, a ne opraštate, te se odbijate pokajati za taj grijeh, tada ne znate istinu. Vi ste prevareni i zbunjujete druge svojim licemjernim stilom života. Na koncu, sva vaša otkrivenja nemaju nikakvog značaja jer plodovi

kazuju jednu, sasvim drugačiju priču. Postajete izvor koji izljuje gorke vode zablude, a ne istine.

IZDAJA

I mnogi će tada *posrnuti u vjeri*; izdavat će jedni druge i mrzit će se međusobno. (u engleskom prijevodu – offended – *biti povrijeđeni*, op.prev.)

Matej 24:10, označio autor

Proučimo ovu izjavu. Ukoliko pomnije pogledamo, možemo vidjeti progresiju. Povreda vodi k izdaji, a izdaja vodi k mržnji.

Kao što smo već naveli, ako smo povrijeđeni, gradit ćemo zidove kako bismo se zaštitili. Svoju pažnju usmjeravamo na samoodržanje. Moramo se zaštititi i osigurati, pod svaku cijenu. To nas čini sposobnima za izdaju. Kad izdamo, tražimo vlastitu zaštitu ili korist na račun nekog drugog – obično nekoga s kime imamo odnos.

Stoga izdaja u kraljevstvu Božjem dolazi onda kada vjernik traži vlastitu korist na račun drugog vjernika. Što je odnos bliži, to je izdaja žešća. Izdati nekoga konačno je razvrgnuće saveza. Kad se dogodi izdaja, odnos se ne može obnoviti sve dok ne uslijedi istinsko pokajanje.

Potom izdaja dovodi do mržnje s ozbiljnim posljedicama. Biblija jasno govori o tome da je onaj tko mrzi brata ubojica te da niti jedan ubojica nema u sebi trajnoga, vječnoga života (1. Ivanova 3:15).

Tužno je to što danas među vjernima nalazimo povredu, izdaju i mržnju. Strašno je to što u našim domovima i crkvama smatramo takvo ponašanje normalnim. Previše smo tupi te nismo ožalošćeni što se službenici međusobno tužakaju na sudu. Više nas ne iznenađuje kad se kršćanski parovi razvede. Razdori u crkvama su normalni i predvidljivi. Crkvena se politika neumorno vodi i pri tome se pretvara kako je to u najboljem interesu kraljevstva ili crkve.

„Kršćani“ štite svoja prava; nastoje se zaštititi kako ih drugi kršćani ne bi izigrali ili povrijedili. Jesmo li zaboravili na što nas potiče novi savez?

Zašto radije ne pretrpите nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu?

1. Korinćanima 6:7

Jesmo li zaboravili Isusove riječi?

A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone...

Matej 5:44

Jesmo li zaboravili zapovijed Božju?

Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe!

Filipljanima 2:3

Pa zašto onda ne živimo prema ovim zakonima ljubavi? Zašto smo tako brzi izdati, a ne položiti svoje živote jedni za druge, pa čak i uz rizik da budemo prevareni? Razlog: naša je ljubav ohladnjela, zato štitimo sami sebe i više nismo u stanju s pouzdanjem predati brigu Bogu.

Kad su Isusu činili našao, On nije uzvraćao istom mjerom. Svoju je dušu predao Bogu koji sudi pravo. Upozoreni smo da hodamo njegovim stopama.

Ta na to ste i pozvani, jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama; on „koji ne učini grijeha i u čijim se ustima ne nađe prijevare“; on koji vrijedan nije zauzvrat vrijedao, mučen nije prijetio, nego je to prepuštao pravednomu sucu.

1. Petrova 2:21-23

ONAJ KOJI ČINI

Moramo doći na mjesto na kojem ćemo se pouzdati u Boga, a ne u tijelo. Mnogi ustima priznaju Boga svojim izvorom, a žive poput siročadi. Svoje su živote uzeli u svoje ruke dok njihova usta svejednako ispovijedaju: „On je moj Gospodin i moj Bog.“

Đavlov mamac

Do sada ste već razumjeli koliko je povreda ozbiljan *griješ*. Ukoliko se s njom ne obračunamo, povreda će nas kraju odvesti u smrt. No, odupremo li se kušnji da budemo povrijeđeni, Bog će nam dati veliku pobjedu.

**DA NAS ĐAVAO MOŽE
UNIŠTITI KAD GOD ON TO HOĆE,
DAVNIH BI NAS DANA ZBRISAO
S LICA ZEMLJE**

Prije nego li sam pročitala knjigu nalazila sam se u stanju u kojem nisam razgovarala s Bogom. Bila sam spašena, no postojalo je nešto između mene i Boga što nije bilo posve u redu. Znala sam da stvar nije u Bogu, ali jednostavno nisam znala što je posrijedi. Jednog sam dana bila kod prijateljice i vidjela knjigu Johna Beverea *Đavlov mamac*. Donijela sam je kući i počela čitati; jednostavno je nisam mogla prestati čitati. Pomazanje je bilo tako snažno da ju je moj duh jednostavno gutao. Negdje na sredini knjige, iznenada sam shvatila da je ono što je stajalo između mene i Gospodina bio duh povrede.

- C.C., GEORGIA

3

KAKO MI SE TO MOGLO DOGODITI?

Josip im je rekao... „Osim toga, iako ste vi namjeravali da meni naudite, Bog je bio ono okrenuo na dobro...“

Postanak 50:19-20

U prvom smo poglavlju svrstali sve povrijeđene ljude u dvije osnovne skupine: 1) one s kojima se u osnovi loše postupalo i 2) one koji misle da se s njima loše postupalo, a nije. U ovom poglavlju želio bih govoriti o onima iz prve skupine.

Pa počnimo s pitanjem: „Ukoliko se prema vama loše postupalo, imate li pravo biti povrijeđeni?“ Kao odgovor na ovo pitanje pogledajmo život Jakovljevog omiljenog sina, Josipa (vidjeti Postanak 37-48).

SAN POSTAJE NOĆNA MORA

Josip je bio Jakovljev jedanaesti sin. Braća su ga prezirala jer ga je otac najviše volio i posebno za njega sašio kićenu haljinu. Bog je Josipu dao dva sna. U prvom je vidio snoplje u polju.

Njegov se snop uspravio i stajao tako uspravljen dok su se snopovi njegove braće klanjali pred njim. U drugom je snu vidio sunce, mjesec i jedanaest zvijezda (predstavljajući njegovog oca, majku i braću) kako se klanjaju pred njim. Naravno, kad je svojoj braći ispričao što je sanjao, oni nisu dijelili njegovo oduševljenje; zamrzili su ga još više.

Nedugo zatim, njegovo je desetoro starije braće otišlo u polje čuvati očevu stoku. Jakov šalje Josipa da vidi kako im ide posao. Kad su braća vidjela Josipa kako dolazi, urotili su se protiv njega govoreći: „Evo onog sanjara. Ubijmo ga! Onda ćemo vidjeti što će biti od njegovih snova! On kaže da će nam biti vođa. Neka nas pokuša voditi kad bude mrtav!“ I tako ga gurnuše u jamu da umre. Uzeli su njegovu šarenu haljinu, poderali je i natopili životinjskom krvlju kako bi se njihov otac uvjerio da ga je razderala divlja zvijer.

Nakon što su ga gurnuli u jamu, vidješe skupinu Arapa kako prolazi na njihovu putu za Egipat. Tada je Juda rekao: „Hej, momci, čekajte malo. Ako ga pustimo strnuti u ovoj jami nećemo imati nikakve koristi. Hajdemo zaraditi nešto, prodajmo ga kao roba. Bit će to isto kao i da je umro i nikad nas više neće gnjaviti, a dobit dijelimo na jednake dijelove!“ I tako ga prodaše za 20 šekela srebra. Josip ih je povrijedio i zato su ga izdali, oduzimajući mu njegovo nasljedstvo i obitelj. Imajte na umu da su ovo činila *braća* – isti otac, ista krv i meso.

Naravno, nama je Amerikancima, gledajući iz perspektive naše kulture, teško razumjeti kakvu su groznu stvar učinili ovi ljudi. Samo bi stvarno ubojstvo bilo gore od ovoga. U biblijsko je vrijeme imati sinove bilo vrlo važno. Sinovi su bili nositelji imena i nasljeđivali su cjelokupno očevo imanje. Oni su izbrisali Josipovo ime i potpuno ga orobili za njegov identitet. Sve što je Josipu bilo poznato, nestalo je.

Kad bi osoba bila prodana u ropstvo u drugu zemlju, ostala bi robom do svoje smrti. Žena kojom bi se oženio bila bi rob, i sva bi njegova djeca bili robovi!

Bilo je dovoljno teško roditi se kao rob, ali daleko je teže bilo roditi se kao nasljednik bogatstva sa sjajnom budućnošću pred sobom, kojem sada sve to biva oduzeto. Josipu bi bilo

mного lakše da nije znao za ono što je moglo biti. Osjećao se poput živog mrtvaca. Vjerujem kako je bio u kušnji žaliti što ga braća nisu ubila. Stvar je u tome da su oni učinili nešto zlo i okrutno.

SAVRŠENI POGLED S KRAJA PRIČE

I dok vam prepričavam ovu priču o Josipovu životu, vjerojatno znate i njezin svršetak. Priča je vrlo inspirativna jednom kad znate kako završava. Ali Josip je nije tako doživio. Činilo se da nikad neće vidjeti svoga oca ili ispunjenje sna kojeg je dobio od Boga. Bio je rob u stranoj zemlji. Nije mogao napustiti Egipat. Bio je doživotno vlasništvo drugog čovjeka.

Josipa je kupio čovjek po imenu Potifar, faraonov dužnosnik i kapetan garde, kojem je Josip služio nekih desetak godina. Nikad nije primio nikakve vijesti o svojoj obitelji i znao je kako njegov otac misli da je mrtav. Njihovi su se životi nastavljali bez njega. Nije bilo nade da će ga njegov otac spasiti.

Vrijeme je prolazilo i Josip je našao milost kod svoga gospodara koji je s njim dobro postupao. Potifar je postavio Josipa za upravitelja svojeg domaćinstva i svega što je imao.

Ali istodobno s tim, za Josipa obećavajućim okolnostima, nešto se vrlo loše događalo sa ženom njegovog gospodara. Ona ga je gledala požudnim očima i željela je počiniti preljub s njime. Dnevno ga je pokušavala zavesti, a on ju je odbijao. Jednog se dana našla sama s njim u kući, stjerala ga u kut i zahtijevala da legne s njom. On je odbio i pobjegao, ostavljajući svoj ogrtač u njezinim rukama. Kad je to učinio, bila je posramljena i zavikala: „Silovanje!“ Potifar je bacio Josipa u faraonov zatvor.

Imajmo na umu da faraonov zatvor nimalo ne nalikuje našim zatvorima u Americi. Služio sam u nekoliko zatvora, i ma kako bili neugodni, u usporedbi s faraonovim zatvorima mogu se nazvati seoskim klubom. U faraonovom zatvoru nema dnevnog svjetla niti teretana za vježbanje, samo izdubljena ćelija ili jama, tamna i hladna. Uvjeti gradiraju od

grubih do neljudskih. Zatvorenici su ostavljeni trunuti jedva preživljavajući „na suhu kruhu i vodi“ (1. Kraljevi 22:27). Imali su dovoljno hrane za preživjeti kako bi se njihove patnje mogle nastaviti. U Psalmu 105:18 stoji da su Josipova stopala bila sputana uzama; ležao je u okovima. Doveden je u tamnicu da umre.

Da je bio Egipćanin, imao bi nekakvu šansu biti oslobođen, ali kao stranac i rob, optužen za silovanje, nade je bilo malo ili nimalo. Dakle, stvari nisu mogle biti gore nego što jesu. Josip je pao tako nisko kako samo jedna osoba može pasti, a da nije mrtva.

Možete li zamisliti njegove misli u vlažnoj tami te tamnice? „Služio sam svom gospodaru pošteno i vjerno više od deset godina. Bio sam mu vjerniji od njegove žene. Stajao sam u vjernosti pred Bogom i mojim gospodarom, dnevno bježeći da ne počinim grijeh bludnosti. A što sam dobio za nagradu? Tamnicu!

Izgleda da što se više trudim činiti dobro, to biva sve gore i gore! Zašto to Bog dopušta? Mogu li moja braća ukrasti obećanje koje mi je Bog dao? Zašto se taj moćni Bog, Bog Saveza, ne zauzme za mene? Je li to način na koji se Bog, koji je vjeran, brine za svoje sluge? Zašto ja? Čime sam to zaslužio? Samo zato što sam vjerovao da čujem od Boga.“

Siguran sam da se borio s tim ili sličnim mislima.

Njegova je sloboda bila vrlo ograničena, ali je još uvijek imao pravo odabrati kako će odgovoriti na ono što mu se događalo. Hoće li se povrijediti i postati gorak prema svojoj braći, i konačno, prema Bogu? Hoće li odustati od nade u ispunjenje obećanja, i tako orobiti samog sebe za posljednji razlog da živi?

Vlada li Bog situacijom?

Vjerujem kako Josipu niti jednom nije palo na um da je ovo zapravo Božji način na koji ga Bog priprema za vladanje. Jer kako bi inače Josip znao primijeniti svoj autoritet na vlastitu braću koja su ga izdala? Josip se učio poslušnosti iz onoga što je trpio. Njegova su braća bila tek vješto iskorišteni

instrumenti u Božjoj ruci. Da se nije tako dogodilo, bi li Josip čvrsto držao obećanje, tražeći Božju svrhu u svom životu?

Vjerojatno je Josip svoje snove doživio kao potvrdu naklonosti nad svojim životom. Još nije bio naučio kako se autoritet daje da bismo služili, a ne bili posebni. Često se tijekom takvih razdoblja treniranja usredotočujemo na nevjerojatnost naših okolnosti, umjesto na Božju veličinu. Stoga se obeshrabrimo i okrivljujemo nekog drugog, tražeći onoga tko je odgovoran za naš očaj. Kad se suočimo s činjenicom da je Bog mogao spriječiti ovu cijelu nevolju, a nije, često okrivljujemo Njega.

U Josipovu je umu stalno odzvanjalo: „Živio sam u skladu s onim što sam znao o Bogu. Nisam kršio Njegove propise niti činio nešto protivno Njemu. Samo sam ponavljao san koji mi je Bog dao. A vidi što je rezultat? Braća su me izdala, prodan sam u roblje! Moj otac misli da sam mrtav i ne zna da sam u Egiptu.“

Za njega su konačno pitanje bila njegova braća. Ona su bila ona sila koja ga je dovela u tamnicu. Možda je razmišljao o tome kako bi stvari bile drugačije jednom kad bi imao vlasti, kad bi ga Bog doveo na položaj autoriteta kojeg je vidio u svojim snovima. Kako bi sve bilo drugačije da braća nisu abortirala njegovu budućnost.

Koliko samo često vidimo našu braću i sestre kako su upali u istu zamku prenesene krivice? Na primjer:

„Da nije bilo moje žene, ja bih danas imao službu. Ona me priječila i uništila većinu onoga što sam sanjao.“

„Da nije bilo mojih roditelja, imao bih normalan život. Oni snose krivicu za ono što sam ja danas. Kako to da drugi imaju normalne roditelje a ja nemam? Da se mama i tata nisu rastali, bio bih mnogo bolji u vlastitom braku.“

„Da me moj pastor nije sprečavao u razvijanju mog dara, bio bih slobodan i bez prepreka. On me je zadržavao od ispunjenja moje sudbine u službi. On je okrenuo ljude u crkvi protiv mene.“

„Da nije bilo mog bivšeg supruga, moja djeca i ja ne bismo imali ove financijske probleme.“

„Da nije bilo one žene u crkvi, još uvijek bih imao naklonost vođa. Ona me je ogovarala i uništila mene i moju nadu da ću biti cijenjen.“

Popis je neiscrpan. Lako je kriviti sve i svakoga za probleme koje imate i zamisliti kako bi vam bilo bolje da nije bilo svih onih oko vas. Vi znate da oni snose krivicu za vaše razočaranje i vašu povredu.

Želio bih naglasiti slijedeće: **Apsolutno nitko, niti jedan čovjek, žena, dijete, ili đavao ne mogu vas izbaciti iz Božje volje! Nitko ne drži vašu sudbinu u svojoj ruci osim Boga.** Josipova su braća nastojala svim silama uništiti viziju koju mu je Bog dao. Mislili su da je s Josipom gotovo. To su i sami izrazili govoreći: „*Hajde da ga sad ubijemo i bacimo u kakvu čatrnju! Vidjet ćemo što će biti od njegovih snova!*“ (Postanak 37:20, označio autor). Željeli su ga uništiti. Nije se radilo o nikakvoj nesreći. Bilo je to namjerno! Nisu željeli da ima bilo kakvu šansu za uspjeh.

I sad, mislite li da je Bog gledajući s neba kako ga prodaju u roblje rekao Sinu i Duhu Svetom: „Što ćemo sada? Pogledajte što su mu braća učinila. Uništila su naš plan s Josipom. Bilo bi nam bolje da nešto smislimo na brzinu! Imamo li kakav plan B?“

Mnogi kršćani u kriznim situacijama zamišljaju da se u nebu vodi razgovor sličan ovome gore. Možete li zamisliti Oca koji govori Isusu: „Isuse, Jim je upravo dobio otkaz jer je brat u crkvi lagao o njemu. Što ćemo učiniti? Imaš li kakvo prazno radno mjesto za njega tamo dolje?“ Ili, „Isuse, Sally ima trideset četiri godine i još se nije udala. Imaš li kakve slobodne momke za nju? Čovjek za kojeg sam želio da se uda oženio se njenom najboljom prijateljicom, koja ju je ogovarala i tako odvrátila njegovo srce od nje?“ Svakako, to zvuči apsurdno, pa ipak, način na koji reagiramo ukazuje na to da Boga shvaćamo upravo na ovaj način.

Pogledajmo kako bi se Josip ponašao u našim današnjim crkvama. Ako bi bio poput većine nas, znate li što bi činio? Planirao osvetu. Tješio bi sebe slijedećim mislima: „Ah kad ih

se samo dohvatim, ubit ću ih! Ubit ću ih zbog onog što su mi učinili. Platit će mi oni to.“

Ali, da je Josip imao takav stav, Bog bi ga ostavio istrunuti u toj tamnici! Jer bi, da je izašao iz tamnice s takvim namjerama, ubio poglavare deset od dvanaest izraelskih plemena. To bi uključivalo i Judu, iz čije nam linije dolazi Krist.

Da, upravo oni, koji su se tako loše ponijeli prema Josipu, bili su patrijarsi Izraela! No, Bog je obećao Abrahamu da će od njega učiniti narod i da će kroz njega na kraju doći Gospodin Isus! Josip se nije povrijedio te se Božji plan učvrstio u njegovom životu i životu njegove braće.

MOŽE LI BITI GORE?

Zatvor je bio vrijeme rešetanja za Josipa, ali je bio i vrijeme mogućnosti. Bila su tamo dvojica zatvorenika zajedno s Josipom, i obojica su imala žive i uznemirujuće snove. Josip je protumačio oba sna s nevjerojatnom točnosi. Jedan od njih dvojice bit će pomilovan, a na drugom će se izvršiti kazna.

Josip je zamolio onoga kojega će pomilovati da ga se sjeti kad ponovno zadobije faraonovu naklonost. Čovjek se vratio u faraonovu službu, ali je dvije godine prošlo a da se nije sjetio Josipa. Za Josipa je to bila još jedna izdaja više, još jedna povreda više.

Bog uvijek ima plan

Došlo je vrijeme i faraon je usnio vrlo uznemirujući san. Niti jedan od njegovih opsjenara ili mudraca nije mu ga mogao objasniti. Tada se onaj pomilovani sluga sjetio Josipa. Rekao je kako je Josip protumačio njegov san i san njegovog sudruga u tamnici. Josipa dovode pred faraona i on mu tumači njegove snove – dolazi glad – te ga mudro poučava kako se pripremiti za krizu. Faraon promiče Josipa na visoki položaj upravitelja Egiptom, na položaj odmah do sebe. Josip se pripremio, pomoću mudrosti koju mu je Bog dao, za veliku glad koja je dolazila.

Kasnije, kad je glad nastupila u svim narodima, Josipova braća dolaze u Egipat tražeći pomoć. Da je Josip kojim slučajem, u svom srcu, imao bilo što protiv svoje braće, bila bi to prava prilika. Mogao ih je baciti u tamnicu do kraja života, ili ih čak ubiti, i nitko ga ne bi okrivio jer je bio drugi čovjek Egipta. Njegova se braća nisu ticala faraona.

No, Josip im daje žito bez ikakve naknade. Zatim im daje najbolju zemlju u Egiptu, za njih i njihove obitelji, da se hrane njezinim obiljem. Ukratko, dobili su najbolju egipatsku zemlju. Josip je završio blagosiljajući one koji su ga prokleli i čineći dobro onima koji su ga mrzili (vidjeti Matej 5:44).

Bog je znao što će Josipova braća učiniti i prije negoli su išta učinili. Zapravo, Bog je to znao i prije Josipovog sna čak i prije negoli su se ti momci rodili.

No, pođimo korak dalje i pogledajmo što je Josip rekao svojoj braći pri ponovnom susretu: *„Ali se nemojte uznemiravati i prekoravati što ste me ovamo prodali; jer Bog je onaj koji me pred vama poslao da vas održi u životu. Dvije su već godine što je glad došla na zemlju, a još pet godina neće biti ni oranja ni žetve u zemlji. Zato me Bog poslao pred vama da vam se sačuva ostatak na zemlji te da vam život spasi velikim izbaoljenjem. Tako niste vi mene poslali ovamo, nego Bog...“* (Postanak 45:5-8, označio autor).

Tko je, dakle, poslao Josipa? Njegova braća ili Bog? Svjedočanstvom dvojice svjedoka vidimo da ga je Bog poslao. Josip to jednostavno govori svojoj braći: *„Niste me vi poslali.“* Čujte što Duh govori!

I kao što smo već prije rekli, nitko, niti jedan smrtni čovjek, niti đavao, ne može izmijeniti Božji plan za vaš život. Ukoliko prigrlite ovu istinu i čvrsto je držite, ona će vas osloboditi. No, ipak postoji jedna osoba koja vas može izvesti iz Božje volje, a to ste vi!

Promotrite djecu Izraela. Bog je poslao osloboditelja, Mojsija, da ih izvede iz egipatskog ropstva u Obećanu zemlju. Nakon što su godinu proveli u pustinji, vođe su poslale uhode. Oni su se vratili žaleći se. Bojali su se tamošnjih naroda koji su bili i veći i vojnički jači od njih.

Čitav se narod, osim Jošue i Kaleba, složio s tim uhadama. Ljudi su osjećali kao da ih je Bog tu izveo da pomru. Bili su povrijeđeni od strane Mojsija i Boga. Taj se obrazac ponavljao godinama. Posljedica je te povrede da taj naraštaj nije vidio Božju Obećanu zemlju koju je trebao zaposjesti.

Mnogi ljudi žarko služe Bogu i dospijevaju u teške situacije, bilo da se prema njima loše ponašaju zli ljudi, ili tjelesni kršćani. Istina je da su doživjeli *nepravdu*. Ali biti povrijeđen znači jedino to da ih je neprijatelj uspio izvesti iz Božje volje.

Ako se budete čuvali povrede, ostat ćete u Božjoj volji. Ako se povrijedite, neprijatelj će vas zarobiti kako bi ispunio svoju volju i svrhu. Odabir je vaš. Mnogo je korisnije ostati nepovrijeđen.

Stoga imajmo na umu kako ništa ne može doći protiv nas a da to Bog ne bi unaprijed znao. Da nas đavao može uništiti po svojoj volji, davnih bi nas dana zbrisao s lica zemlje, jer on strastveno mrzi čovjeka. Uvijek imajte na umu slijedeće ohrabrenje:

Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom *dati sretan ishod*, da je možete podnijeti.

1. Korinćanima 10:13, označio autor

Zapazite izraz „sretan ishod“, a ne „bilo kakav ishod“. Bog je već unaprijed vidio svaku neugodnu okolnost s kojom ćemo se sresti – neovisno o tome kako bila velika ili mala – i On ima određeni plan za izlazak iz nje. I što je još uzbudljivije, često stvari koje izgledaju kao abortiranje Božjeg plana zapravo završavaju tako da postanu način njegovog ispunjenja, ako mu ostanemo poslušni i slobodni od povrede.

Stoga upamtite: ostanite podložni Bogu tako da se ne povrijedite; oduprite se đavlu pa će on pobjeći od vas (Jakov 4:7), a đavlu se odupiremo tako da se ne povrijedimo. Vjerojatno će se san ili vizija ostvariti na drugačiji način od onog kako ste vi to zamislili, no Njegova Riječ i Njegova

Đavlov mamac

obećanja neće ostati neispunjena. Jedini rizik, naša je neposlušnost.

DRUGA VRSTA IZDAJE

Nema mnogo onih koji su pretrpjeli ono što je zbog svoje braće pretrpio Josip. Ne bi toliko boljelo da su to učinili njegovi neprijatelji. Ali, radilo se o njegovoj braći, njegovoj krvi i mesu; onima koji su ga trebali hrabriti, podupirati, braniti i brinuti se o njemu. Je li moguće da postoji gori scenarij lošeg postupanja od ovog što je Josip iskusio?

**JEDNA JE STVAR ISKUSITI
ODBACIVANJE I ZLOBU
OD BRATA ILI SESTRE,
A POTPUNO JE DRUGA STVAR
ISKUSITI ODBACIVANJE
I ZLOBU OD OCA**

Učiteljica sam u mješovitoj osnovnoj i srednjoj školi. Nedavno sam čitala knjigu *Đavlov mamac*, koja je donijela nekoliko otkrivenja u moj život. Zajedno sa svojim učenicima gledala sam video učenja; Duh Sveti je tako snažno došao u našu učionicu te su svi počeli priznavati svoje povrede i moliti za oprostjenje. Nekoliko mi je djece reklo da je ovo bio najbolji dan cijele godine. Jedna se učenica pomirila sa svojim ocem nakon dugog vremena, a druga je započela proces iscjeljenja od dubokih rana zbog svoje bake. Gospodin je uistinu služio ovoj djeci na snažan način. Hvala vam za ovu poruku.

- R.F., INDIANA

OČE MOJ, OČE MOJ!

O moj Oče... spoznaj i vidi da u mojoj ruci nema ni zlobe ni opaćine. Ja nisam zgriješio protiv tebe, a ti vrebaš na moj život da mi ga uzmeš!

1. Samuelova 24:12

U posljednjem smo poglavlju vidjeli Josipovu braću kako ga nastoje uništiti. Vidjeli smo i bol koju je doživio zbog te izdaje. Možda se i vi nalazite u sličnoj situaciji. Izdali su vas oni koji su vam najbliži, ljudi od kojih ste željeli ljubav i ohrabrenje.

U ovom bih poglavlju želio obraditi situaciju koja je bolnija i od same bratske izdaje. Jedna je stvar iskusiti odbacivanje i zlobu od brata, ali je nešto sasvim drugo iskusiti odbacivanje i zlobu od oca. Kad govorim o očevima, ne mislim samo na biološke očeve već na svakog voditelja kojeg Bog stavi da nas vodi. To su ljudi za koje smo mislili da će nas voljeti, trenirati, njegovati i brinuti se o nama.

ODNOS LJUBAVI I MRŽNJE

Kako bismo situaciju u kojoj otac izdaje sina obradili na primjeru, pogledajmo odnos između kralja Šaula i Davida (vidjeti 1. Samuelova 16-31). Njihovi su se životi dodirnuli čak i prije nego što su se sreli, kad je prorok Božji, Samuel, pomazao Davida za slijedećeg kralja u Izraelu. Mora da je Davida preplavilo uzbuđenje te je mislio: „Gle, ovo je isti čovjek koji je pomazao Šaula. Stvarno ću biti kralj!“

Tamo u palači, Šaula je mučio zli duh jer nije poslušao Boga. Njegovo bi jedino olakšanje bilo kad bi netko udarao u harfu. Šaulove su sluge, stoga, tražile mladića koji bi mogao sjediti u njegovoj prisutnosti i služiti mu. Jedan je od kraljevih slugu predložio Davida, Jesejevog sina. Kralj Šaul šalje po Davida i traži ga da mu dođe u palaču služiti.

David je mogao misliti: „Bog već ispunjava svoje obećanje koje mi je dao kroz proroka. Sigurno ću zadobiti kraljevu naklonost. Mora da je to početak.“

Vrijeme je prolazilo, i otac šalje Davida da odnese hranu svojoj starijoj braći, koja su ratovala protiv Filistejaca. Po dolasku na bojno polje, David je vidio filistejskog ratnika, Golijata, kako se ruga Božjoj vojsci i saznaje da to traje već četrdeset dana. Isto tako, saznaje da je kralj ponudio ruku svoje kćeri onome tko pobijedi toga diva.

David odlazi pred kralja i traži od njega dozvolu za boriti se. Ubija Golijata i osvaja ruku kraljeve kćeri. Do tada je već osvojio Šaulovu naklonost i odlazi u palaču kako bi živio s kraljem. Jonatan, Šaulov najstariji sin, sklapa savez trajnog prijateljstva s Davidom. I sve što bi Šaul tražio od Davida da učini, ovaj bi to uspješno učinio jer je Bog bio s njim. Kralj traži da David jede za njegovim stolom, zajedno s njegovim sinovima.

David je oduševljen. Živi u palači, jede za kraljevim stolom, oženjen je kraljevom kćeri, Jonatan mu je prijatelj, i na kraju, uspješan je u svim poduhvatima. Štoviše, osvojio je i naklonost naroda. Mogao je vlastitim očima gledati kako se obećanje ispunjava.

Šaul je volio Davida više od svih svojih slugu. Postao je Davidu poput oca. David je bio siguran da će mu Šaul biti mentorom i da će ga učiti te jednog dana s velikom čašću posjesti na prijestolje. David se radovao Božjoj vjernosti i dobroti.

No, jednog se dana sve promijenilo.

Kad su se Šaul i David vraćali iz boja, jedan pored drugoga, žene iz svih izraelskih gradova izašle su plešući i pjevajući: „Šaul pobi svoje tisuće, a David desetke tisuća.“ Šaul se razbjesnio i od tog dana zamrzio je Davida. Dva puta, dok mu je David svirao na harfi, Šaul ga je pokušao ubiti.

Biblija kaže da je Šaul mrzio Davida jer je znao da je Bog s Davidom, a ne s njime. David je morao pobjeći kako bi spasio vlastiti život. Nemajući kamo, pobjegao je u pustinju.

„Što se događa?“ pitao se David. „Obećanje se počelo ispunjavati, a sada je razbijeno u komadiće. Čovjek, moj mentor, pokušava me ubiti. Što mi je činiti? Šaul je Božji sluga. S njim protiv sebe, kakve su moje šanse? On je kralj. Božji čovjek, nad Božjim narodom. Zašto ovo Bog dopušta?“

Šaul je slijedio Davida kroz pustinju, od pećine do pećine, s tri tisuće najboljih ratnika u Izraelu. Imali su samo jedan cilj: uništiti Davida.

Na ovom je stupnju obećanje bilo tek puka sjena. David više nije živio u palači niti je jeo za kraljevim stolom. Stanovao je u vlažnim pećinama i jeo meso divljih životinja. Nije više jahao tik uz kralja, već su ga progonili ljudi uz čiji se bok nekoć borio. Nije bilo toplih kreveta niti slugu koji mu služe, nikakve časti na kraljevskom dvoru. Njegova je nevjesta dana drugom za ženu. Spoznao je samoću čovjeka bez domovine.

Zapazite da je Bog, a ne đavao, doveo Davida pod Šaulovu zaštitu. Zašto je Bog, ne samo to dozvolio, već zapravo, planirao? Zašto se naklonost pojavila svjetlucajući pred njegovim očima da bi mu odmah potom bila oduzeta? Ovo je bila izvrsna prilika za Davida da se uvrijedi – ne samo na Šaula nego i na Boga.

Sva ova neodgovorena pitanja mogla su biti kušnja za Davida; da sumnja u Božji plan i mudrost.

Šaul je bio odlučan, pod bilo koju cijenu ubiti ovoga mladića, i njegovo se ludilo povećavalo. Postao je očajnik. Svećenici u Nobu pružili su Davidu sklonište, hranu i Golijatov mač. Ništa nisu znali o Davidovom bijegu od Šaula misleći da je David u kakvom pohodu po nalogu kralja. Molili su Boga da zaštiti Davida i poslali ga njegovim putom.

Saznavši to, Šaul se razbjesnio. Pobio je osamdeset pet nevinih Božjih svećenika te cijeli grad Nob – svakog muškarca, ženu, dijete, dojenče, kravu, magarca i ovcu. Izvršio je sud na nevinima – onima koje je trebao voditi protiv Amalećana. Postao je ubojica. Kako bi Bog mogao ikada staviti svoga Duha na takvog čovjeka?

U jednom je trenutku Šaul shvatio da je David u pustinji En Gedi te je izašao na njega s tri tisuće vojnika. Tijekom puta, zastali su kako bi se odmorili pred ulazom u jednu pećinu, ne znajući da se David krije u njoj. Šaul je odložio svoj plašt. David se tiho iskrao iz svog zaklona, odrezao skut plašta i neopaženo se vratio u pećinu.

Nakon što je Šaul napustio pećinu, David se poklonio do zemlje i zavikao za njim: „*O moj oče, pogledaj i vidi skut od svoga plašta u mojoj ruci: ...spoznaj i vidi da u mojoj ruci **nema ni zlobe ni opačine**. Ja nisam zgriješio protiv tebe, a ti vrebaš na moj život da mi ga uzmeš!*“ (1. Samuelova 24:12, označio autor).

Davidov je vapaj za Šaulom bio zapravo: „Oče moj, oče moj!“ ili jednostavnije, molio je: „Pogledaj moje srce, buđi mi otac. Potreban mi je vođa da me poučava, a ne da me uništava!“ Čak i dok ga je Šaul pokušavao ubiti, Davidovo je srce gorjelo nadom.

GDJE SU OČEVI?

Osjetio sam taj vapaj u brojnim muškarcima i ženama u tijelu Kristovom. Većina ih je mladih i sa snažnim Božjim pozivom nad svojim životima. Oni vape za ocem, čovjekom koji će ih disciplinirati, voljeti, podupirati i ohrabrivati. To je ono što je Bog mislio govoreći da će: „...*obratiti srce otaca (vođa)* (dodao autor, op.prev.) *k sinovima (ljudima)* (dodao autor, op.prev.), a

srce sinova k ocima, da ne dođe i ne udari prokletstvom zemlju.“ (Malahija 4:6).

Naša je zemlja izgubila svoje očeve (tate, vođe ili službenike) 1940-tih i 1950-tih godina, a stanje je danas sve gore i gore. Poput Šaula, mnogi su vođe u našim domovima, korporacijama ili crkvama više zaokupljeni svojim ciljevima, nego svojim potomcima.

Upravo zbog tog stava, ti vođe promatraju Božje ljude kao resurse koji služe njihovoj viziji kao što vozila služe ljudima. Uspjeh vizije opravdava troškove ranjenih života i razorenih ljudi. Pravda, milost, poštenje i ljubav dovode se u kompromis s uspjehom. Odluke se donose temeljem novca, brojeva i rezultata.

To otvara vrata postupanju kakvo je David doživio – naposljetku, Šaul je morao štiti svoje kraljevstvo. Vođe misle da je ovakvo postupanje prihvatljivo jer, na kraju krajeva, oni se trude na promicanju evanđelja.

Koliko je samo vođa smijenilo ljude, koji su bili pod njima, zbog sumnje? Zašto su vođe sumnjičavi? Jer ne služe Bogu. Oni služe viziji, te su poput Šaula nesigurni u svom pozivu. Tako dolazi do ljubomore i ponosa. Oni prepoznaju kvalitete u ljudima za koje znaju da su pobožni, i spremni su koristiti takve ljude sve dok im to odgovara. Šaul je uživao u Davidovu uspjehu sve dok ga nije doživio kao prijjetnju. Tada je degradirao Davida i tražio razlog da ga ubije.

Razgovarao sam s brojnim mladim muškarcima i ženama koji su vapili za vjerodostojnošću. Željeli su biti podređeni vođi koji će ih poučavati. Osjećali su se izoliranima i samima. Tražili su nekoga tko će im biti otac. No, Bog je dopustio da dožive odbacivanje. I to zato jer je Bog želio u njima učiniti ono što je učinio u Davidu. Pažljivo slušajte što Duh govori.

Davida je brinulo da bi Šaul mogao misliti kako je on buntovan i zao. Mora da je David istraživao svoje srce govoreći: „Gdje sam pogriješio? Kako to da se Šaulovo srce okrenulo od mene tako brzo?“ Zbog toga je vikao za njim: „Netko me nagovarao da te ubijem, ali sam rekao neću. Odsjekao sam skut tvojeg plašta tako da bi ti mogao spoznati

da nema niti zla niti pobune u mom srcu" (vidjeti 1. Sam. 24:12). David je mislio da, ako bi mogao dokazati svoju ljubav prema Šaulu, Šaul će mu ponovno iskazati naklonost i proroštvo će se ispuniti.

Ljudi, koje su bilo otac ili vođa odbacili, imaju tendenciju okrivljavati same sebe. Njih zarobljavaju misli koje ih muče: „Što sam učinio?“ i „Je li moje srce bilo neispravno?“ Ponekad se pitaju: „Tko je okrenuo srce moga vođe protiv mene?“ Zatim neprestano nastoje svojim vođama dokazati svoju nevinost. Misle da će biti prihvaćeni ako samo mogu pokazati svoju lojalnost i vrijednost. Nažalost, što se više trude, to se odbačenijima osjećaju.

TKO ĆE ME OSVETITI?

Uvidjevši da ga je David mogao ubiti, a nije, Šaul odaje priznanje njegovoj dobroti. Zatim odlazi zajedno sa svojim ljudima. Mora da je David mislio: „Sada će me kralj vratiti natrag. Sada će se proroštvo ispuniti. Sigurno je vidio moje srce i bolje će postupati prema meni.“

Ne žuri Davide! Kratko nakon toga, ljudi su dojavili Šaulu da se David nalazi u brdima Hachilaha. Šaul ponovno kreće na njega s tri tisuće vojnika. Siguran sam da je to bilo poražavajuće za Davida. Konačno uviđa kako se ne radi o nikakvom nesporazumu, već o Šaulovoj namjeri da, bez ikakvog razloga, uništi njegov život. Kakav osjećaj odbačenosti. Šaul je znao Davidovo srce, a opet ga je nastavio progoniti.

David se, zajedno s Abišajem, ušuljao u Šaulov kamp. Bog je donio dubok san na stražare te ih ovi nisu vidjeli. Ova su se dvojica ljudi šuljala posred vojske do mjesta gdje je Šaul spavao.

Abišaj je nagovarao Davida: „*Danas ti je Bog predao tvooga neprijatelja u tvoje ruke; zato sada dopusti da ga njegovim vlastitim kopljem pribodem za zemlju jednim jedinim udarcem, drugoga mi neće trebati!*“ (1. Samuelova 26:8).

Abišaj je imao vrlo dobre razloge zbog čega je mislio da bi mu David mogao dopustiti ubiti Šaula. Prvo, Šaul je pobio osamdeset pet nevinih svećenika i njihove obitelji – i to hladnokrvno!

Drugo, bio je vani s tri tisuće vojnika namjeravajući ubiti Davida i njegove sljedbenike. Ako ti ne ubiješ neprijatelja, mislio je Abišaj, on će sigurno ubiti tebe. To je samoobrana. Svaki sud na svijetu to uvažava!

Treće, Bog je poslao Samuela da pomaže Davida kao slijedećeg kralja u Izraelu. David treba tražiti svoje nasljeđe ukoliko ne želi završiti kao mrtav čovjek kojem se njegovo proroštvo nikad nije ispunilo.

Četvrto, Bog je pustio duboki san na cjelokupnu vojsku tako da su se Abišaj i David mogli provući ravno do Šaula. Zašto bi to Bog učinio? Abišaju je bilo jasno da David nikad neće dobiti takvu priliku.

Svi su ovi razlozi zvučali dobro. Imali su smisla, a Davida je ohrabrivao njegov brat. I tako, da je David bio imalo povrijeđen, osjećao bi se potpuno opravdan i dopustio bi Abišaju kopljem probosti Šaula.

No, pogledajmo Davidov odgovor: „*Nemoj ga ubijati! Jer tko će dignuti svoju ruku na **Jahvina** pomazanika i ostati nekažnjen? ... Živoga mi Jahve, i udarit će ga Jahve, bilo da će mu doći njegov dan da umre, bilo da će otići u boj i poginuti. Ne dao mi Jahve da dignem ruku na pomazanika Jahvina!*“ (1. Samuelova 26:9-11, označio autor).

David ne bi ubio Šaula čak ni zbog toga što je ovaj ubio nevine ljude i želio, isto tako, ubiti Davida. David nije želio osvetiti samog sebe, nego je to prepustio u ruke Božje.

Naravno, bilo bi mnogo lakše da je sve završilo upravo tu na tom mjestu – lakše za Davida i za njegov izraelski narod. Znao je da je narod poput ovaca bez pastira. Znao je da ga vuk robi zbog sebičnih ciljeva njegovog pastira. Bilo mu je teško ne braniti se, ali je vjerojatno bilo još teže ne braniti ljude od poludjeloga kralja, ljude koje je volio. No, David je tako odlučio, premda je znao da Šaula jedino tješi pomisao na njegovu propast.

David je pokazao čistoću svog srca već prvi puta kad nije naudio Šaulu. I kad je imao drugu priliku ubiti Šaula, David ga nije ni taknuo. Zbog toga što je Šaul bio pomazanik Božji, David je prepustio Bogu da ovome sudi.

Koliko je danas ljudi koji imaju srce poput Davidovog? Naravno, danas se više ne ubijamo mačevima, već siječemo jedan drugoga mačem drugačije vrste – jezikom. (Izreke 18:21). „Smrt i život u vlasti su jeziku...” (Izreke 18:21).

Crkve se dijele, obitelji se razdvajaju, brakovi propadaju i ljubav umire, smrvljena pod naletom riječi izrečenih iz boli i frustracije. Povrijedili su nas prijatelji, vođe, obitelj; zauzimamo svoj cilj mačevima koje su naoštrile gorčina i bijes. I premda informacija može biti stvarna i točna, naši motivi nisu čisti.

Izreke 6:16-19 kažu da su izazivanje svađe ili odvajanja među braćom odvratna Bogu. Kad činimo nešto s namjerom da razdvojimo, ili narušimo odnose, ili ukaljamo nečije dobro ime – premda to može biti istina - to je još uvijek upereno protiv Boga.

KORISTI LI ME BOG DA BI RAZOTKRIO GRIJEHE MOJIH VOĐA?

Sedam godina služio sam u službi pružanja pomoći te bio pastor za mlade prije negoli nas je Bog, mene i moju ženu, otpustio u našu sadašnju službu. Dok sam bio pastor za mlade, bio je tamo čovjek koji me nije volio ili mu se nije sviđala poruka koju sam propovijedao. U nekoj drugoj prilici to me ne bi smetalo, ali je ovaj čovjek bio meni nadređen voditelj.

Vjerovao sam kako mi je Bog rekao da dijelim snažnu riječ o čistoći i odvažnosti mladim ljudima među kojima je bio i njegov sin.

Osvjedočenje je gorjelo u srcu toga mladića. Jednog je dana došao k nama plačući. Bio je uzrujan osjećajući da životni stil koji je vidio u svojoj kući ne odgovara onome što sam stavljao kao izazov pred njega i pred druge mlade ljude i tražio od njih da slijede.

Činilo se kako je njegov otac, zbog ovog incidenta i drugih osobnih nesuglasica, odlučio da me se riješi. Znao bi otići kod glavnog pastora kako bi raspirio njegovu ljutnju prema meni lažnim optužbama. Zatim bi se okrenuo i rekao mi kako je stariji pastor protiv mene dok me on zapravo brani. Bilo je tu pisama s raznim kritičkim razmatranjima, u kojima se nije navodilo moje ime, ali koja su ukazivala na mene na posredne načine. Smiješio bi mi se u lice, ali me je namjeravao uništiti.

Nekoliko mladih iz naše skupine reklo mi je kako se priča o mom otkazu. Sin ovog čovjeka širio je ove vijesti, naravno ne sa zlobnom nakanom, već bi samo ponavljao ono što je čuo kod kuće. Bio sam ljut i zbunjen. Otišao sam tome čovjeku, a on je priznao da je to rekao, ali, govorio je, ponavljao je samo ono što je stariji pastor mislio.

Prolazili su mjeseci te se činilo da nema načina na koji bi se situacija mogla popraviti. Čak štoviše, čovjek je spriječio svaki kontakt između starijeg pastora i mene. To se nije događalo samo meni, već svim pastorima koji mu se nisu sviđali.

Obitelj mi se nalazila pod neprestanim pritiskom, ne znajući hoćemo li ostati u crkvi ili biti istjerani. Kupili smo kuću, žena mi je bilo noseća, i nismo imali kamo otići. Nisam želio slati molbe. Vjerovao sam da me je Bog doveo u ovu crkvu, i nisam imao nikakav 'plan B'.

Žena mi je bila jako uznemirena: „Dragi, znam da će nas otpustiti. Svi mi to govore.“

„Oni me nisu zaposlili, a neće me ni otpustiti bez Božje dozvole“, govorio sam joj. Mislila je da jednostavno niječem okolnosti i molila me da odustanem.

Konačno je stigla vijest da su me odlučili otpustiti. Stariji je pastor obavijestio crkvu da će u skupini mladih doći do promjena. Još uvijek nisam s njime razgovarao o sukobu koji sam imao s meni nadređenim voditeljem. Ugovoren je sastanak s pastorom i s tim čovjekom slijedećeg dana. Bog mi je potpuno jasno stavio do znanja kako ne želi da se branim.

Kad sam se slijedećeg dana susreo sa svojim pastorom, zatekao sam ga samog u uredu. Gledao me je rekavši: „John, tebe je Bog poslao u ovu crkvu. Ja te neću otpustiti.“

Osjetio sam olakšanje. Bog me je zaštitio u posljednjem trenutku.

„Što taj čovjek ima protiv tebe?“ pitao me. „Molim te otiđi k njemu i ispravi stvari između njega i sebe.“

Nedugo nakon tog sastanka primio sam pismo u kojem je moj voditelj jasno odlučio o području moje odgovornosti. Sada su se otkrili njegovi pravi motivi. Bio sam spreman to odnijeti starijem pastoru.

Toga sam dana koračao amo-tamo i molio četrdeset pet minuta, pokušavajući svladati taj neugodni osjećaj kojeg sam imao. Neprestano sam govorio: „Bože, taj je čovjek nepošten i zloban. Treba ga razotkriti. On je destruktivna sila u ovoj službi. Moram reći pastoru kakav je on u stvari!“

Još sam dodatno opravdavao svoje namjere da ga razotkrijem: „Sve su ovo činjenice popraćene dokumentima; to nema veze s osjećajima. Ukoliko ga se ne zaustavi, njegova će se zloba proširiti na čitavu crkvu.“

I konačno, frustriran, izlanuo sam: „Bože, Ti ne želiš da ga razotkrijem, zar ne?“

Čim sam izrekao ove riječi, mir je Božji preplavio moje srce. Stresao sam glavom začuđen. Znao sam kako Bog ne želi da išta učinim, pa sam bacio dokaz koji sam imao. Kasnije, kad sam na tu situaciju mogao gledati objektivnije, shvatio sam da sam više želio osvetiti samog sebe nego zaštititi bilo koga u službi. Uvjeravao sam se kako su mi motivi nesebični. Imao sam točnu informaciju, ali moji motivi nisu bili čisti.

Vrijeme je prolazilo, i jednog dana dok sam molio pred crkvom prije početka radnog vremena, čovjek se dovezao do crkve. Bog me potakao da odem k njemu i da se ponizim. U trenu sam se počeo braniti: „Ne, Bože, on treba doći k meni. On je uzrok svih problema.“

Nastavio sam moliti, ali me Bog i dalje poticao da odem k njemu i da se ponizim. Znao sam da je to Bog. Telefonirao sam mu i otišao k njemu u ured. Ali ono što sam mu rekao, kao i način na koji sam to rekao, razlikovali su se od onog kako bi to izgledalo da Bog nije radio na meni.

Sa svom sam ozbiljnošću zatražio da mi oprost. „Bio sam previše kritičan prema tebi i osuđivao sam te“, priznao sam. U trenu je omekšao te smo razgovarali gotovo sat vremena. Od tog su dana njegovi napadi protiv mene prestali, premda su problemi između njega i drugih pastora ostali.

Šest mjeseci kasnije, dok sam služio izvan zemlje, sve loše što je ovaj čovjek radio razotkrilo se pred starijim pastorom. To nije imalo nikakve veze sa mnom već s drugim područjima službe. Ono što je on radio bilo je mnogo gore nego što sam ja znao. Odmah je bio otpušten.

Sud je došao, ali ne iz moje ruke. Ono što je on tako revno želio meni, dogodilo se njemu. Međutim, kad mu se to dogodilo nisam bio sretan. Žalio sam njega i njegovu obitelj. Razumio sam njegovu bol – jer sam isto iskusio od njegove ruke.

Ali, zbog toga što sam mu oprostio prije šest mjeseci, sada sam ga volio i žalio zbog stvari koje su mu se dogodile. Da je bio otpušten kad sam bio ljut na njega godinu ranije, bio bih se radovao. Znao sam da sam istinski slobodan od povrede koju sam imao. To što sam bio ponizan i odbio osvetiti samog sebe bili su ključevi koji su me oslobodili iz ropstva povrede.

Godinu dana kasnije, sreli smo se u zračnoj luci. Bio sam preplavljen Božjom ljubavlju. Potrčao sam prema njemu i zagrlio ga. Iskreno sam bio sretan kad mi je rekao da su se stvari u njegovom životu popravile. Da nisam onda otišao k njemu u njegov ured i ponizio se, ne bih mu mogao pogledati u oči tog dana u zračnoj luci. Od tada je prošlo nekoliko godina, ali ono što osjećam prema njemu je ljubav i iskrena želja za vidjeti ga u Božjoj volji.

David je mudro odabrao Boga za svojeg suca. Možda pitate: „Koga je Bog uporabio da sudi Šaulu, njegovom sluzi?“ Filistejce. Šaul je, zajedno sa svojim sinovima, poginuo boreći se protiv Filistejaca. Kada je vijest stigla do Davida, on nije slavio. On je tugovao.

Jedan se čovjek hvalisao Davidu kako je ubio Šaula. Mislio je da će mu ta vijest donijeti Davidovu naklonost, ali je imala upravo suprotni učinak. „Kako se nisi bojao dići ruku da ubiješ

pomazanika Jahvina?“ pitao ga je David. Dao je pogubiti tog čovjeka (vidjeti 2. Samuelova 1:14-15).

Zatim je David skladao pjesmu, koju će narod Jude pjevati u čast Šaulu i njegovim sinovima. Tražio je od naroda da vijest o Šaulovoj pogibiji ne objavljuju na ulicama filistejskih gradova kako se neprijatelj ne bi radovao. Zabranio je kiši da pada na tlo na kojem je Šaul poginuo te da se tamo išta sije. Pozvao je sve Izraelce da plaču za Šaulom. To nije srce povrijeđenog čovjeka. Povrijeđeni bi čovjek rekao: „Dobio je što je zaslužio!“

David je otišao korak dalje. Nije ubio niti potomke koji su ostali iza Šaula. Umjesto toga iskazao im je ljubaznost. Dao im zemlju i hranu i dopustio nasljedniku da sjedi za kraljevim stolom. Ponaša li se tako povrijeđeni čovjek?

Usprkos toga što ga je odbacio onaj koji mu je trebao biti ocem, David je ostao vjeran Šaulu čak i nakon njegove smrti. Lako je biti lojalan vođi ili ocu koji vas voli, ali što je s onim koji vas želi uništiti? Hoćete li biti muškarac ili žena po Božjemu srcu, ili ćete nastojati osvetiti sami sebe?

**PRAVEDNO JE DA BOG OSVETI
SVOJE SLUGE.
NEPRAVEDNO JE DA BOŽJE SLUGE
OSVEĆUJU SAMI SEBE**

Gospodine Bevere, upravo sam pročitao vašu knjigu *Đavlov mamac* – jednostavno je nisam mogao odložiti! Zsigurno, to je jedna od najboljih knjiga koje sam ikad čitao.

- P.A., MISSOURI

KAKO SE RAĐAJU DUHOVNE LUTALICE

---

*„Očuvao me Jahve da takvo što učinim svome gospodaru,
da dignem ruku na njega, jer je pomazanik Jahvin.
I David ostrim riječima ukori svoje ljude
i ne dopusti im da ustanu na Šaula.”*

1. Samuelova 24:6-7

U prethodnom smo poglavlju vidjeli kako se prema Davidu loše ponio čovjek od kojeg je David očekivao da mu bude poput oca. David je ustrajno pokušavao razumjeti što je učinio krivo. Što je učinio da je odvratio Šaulovo srce od sebe, te što da učini kako bi ga ponovno osvojio? Dokazao je svoju lojalnost poštedjevši Šaulov život makar ga je ovaj ustrajno progonio.

Vapio je prema Šaulu duboko se sagnuvši pred njim govoreći: „Spoznaj i vidi da u mojoj ruci nema zla ni opačine.”

David se umirio svjestan da je pokazao lojalnost svom vođi. Kasnije, prima još porazniju vijest: Šaul ga i dalje nastoji uništiti. No, David odbija podići ruku i uzeti mu život, unatoč

tome što je Bog pustio dubok san na vojsku i dao mu druga spremnog ubiti Šaula. Nekako, David je osjećao da ova pozaspala vojska ima drugu svrhu - kušanje njegovog vlastitog srca.

Bog je želio vidjeti hoće li David ubiti kako bi uspostavio svoje kraljevstvo nakon Šaula, ili će Mu dopustiti da mu njegovo prijestolje utvrdi u pravednosti zauvijek.

Ne osvećujte se, ljubljani, sami, već to prepustite srdžbi Božjoj, jer stoji pisano: „Osveta je moja - veli Gospodin - ja ću je vratiti.“

Rimljanima 12:19

Pravedno je da Bog osveti svoje slugu. Nepravedno je da Božje slugu osvećuju sami sebe. Šaul je bio čovjek koji je osvećivao samog sebe. Četrnaest je godina progonio Davida, časnog čovjeka te ubio svećenike i njihove obitelji.

I dok je David stajao nad usnulim Šaulom, suočio se s važnim testom. Ovdje će se pokazati ima li David još uvijek plemenito srce pastira ili nesigurnost jednog Šaula. Hoće li ostati čovjek po Božjem srcu? Na prvi se pogled činilo lakšim uzeti stvari u svoje ruke, nego čekati na pravednog Boga.

Bog testira svoje slugu poslušnošću. On nas namjerno stavlja u situacije u kojima standardi religije i društva mogu opravdavati naše postupke. On isto tako dopušta onima koji su nam blizu da nas potiču braniti sami sebe. Možemo čak misliti kako smo plemeniti i kako štitimo druge osvećujući sebe. Ali to nije Božji način. To je način mudrosti ovoga svijeta. To je zemaljsko i to je tjelesno.

Dok sam razmatrao priliku za razotkrivanje meni nadređenog voditelja, sjećam se kako sam se hrvao s mišlju da on može povrijediti druge ako ga ne zaustavim. Mislio sam: „Ja jedini govorim istinu. Ako to ne učinim ja, tko će to drugi učiniti?“ I drugi su me poticali da ga razotkrijem.

Danas, međutim, znam da mi je Bog dao tu informaciju kako bi me testirao. Hoću li postati poput čovjeka koji me je želio uništiti? Ili ću ga prepustiti Božjem sudu ili milosti ovisno hoće li se pokajati?

KAKO BOG MOŽE UPOTRIJEBITI POKVAREN OG VOĐU?

Mnogi ljudi pitaju: „Zašto Bog daje ljudima vođe koji čine ozbiljne greške pa čak i one koji su zli?“

Promotrimo Samuelovo djetinjstvo (vidjeti 1. Sam. 2-5). Bog je, a ne đavao, bio onaj koji je toga mladića doveo služiti pokvarenom svećeniku, koji se zvao Eli, i njegovoj dvojici zlih sinova, svećenicima Hofniju i Pinhasu. Ovi su ljudi bili vrlo zli. Na silu su uzimali prinose, manipulirali i činili blud sa ženama koje su se okupljale na vratima šatora sastanka.

Možete li zamisliti da služite službeniku koji tako živi? Službeniku, koji je toliko neosjetljiv za Duha da ne može prepoznati ženu u molitvi, već je optužuje da je pijana! Svećeniku, koji je toliko tjelesan da je pretio, toliko kompromitiran jer nije ništa učinio u vezi svojih sinova, koje je imenovao vođama, a koji bludniče u samoj crkvi.

Većina bi današnjih kršćana bila povrijeđena i tražila drugu crkvu, govoreći drugima o grešnom životu bivšeg pastora i njegovih starješina. Usred te pokvarenosti, volim izvještaj o mladom Samuelu: „*Mladi je Samuel služio Jahvi pod nadzorom Elijevim*“ (1. Samuelova 3:1).

No, pokvarenost je uzela svoj danak: „*U ono vrijeme Jahve je izrijetka govorio ljudima, a viđenja nisu bila česta.*“ (1. Sam. 3:1). Bog se činio dalekim za čitavu židovsku zajednicu. Svjetiljka je Gospodnja gotovo utrnula u Božjem domu. No, je li Samuel potražio koje drugo mjesto gdje će slaviti Boga? Je li otišao starješinama i razotkrio pokvarenost Elijevu i njegovih sinova? Je li osnovao komisiju koja će izbaciti Elija i njegove sinove iz službe pastora? Ne, on je služio Bogu!

Bog je Samuela doveo na to mjesto. Naravno, Samuel nije bio odgovoran za ponašanje Elija i njegovih sinova. Bio je doveden tu ne da im sudi, već da im služi. Znao je da je Eli Božji sluga, a ne njegov, te da je Bog savršeno sposoban upravljati svojim vlasništvom.

Djeca ne ispravljaju očeve. Obveza je očeva trenirati i ispravljati djecu. Jedini put kad je Samuel izgovorio riječi

korekcije bilo je kad je Eli došao Samuelu i pitao ga kakvu mu je riječ Bog dao prethodne noći. Pa i tada, to nije bila riječ korekcije koja dolazi od Samuela, već od Boga. Kad bi više ljudi shvatilo ovu istinu, naše bi crkve bile sasvim drukčije.

CRKVE NISU KAFETERIJE

Danas muškarci i žene vrlo lako napuštaju crkve čim primijete nešto pogrešno u vodstvu. Možda je to način na koji pastor uzima dobrovoljni prilog ili način na koji troši novac. Ako im se ne sviđa što pastor propovijeda, oni odlaze. Ili je nedostupan ili je previše dostupan. Popisu nema kraja. Stoga, radije trče onamo gdje, čini se, nema sukoba, nego da se suoče s teškoćama i zadrže nadu.

Pogledajmo istini u oči: Isus je jedini savršeni pastor. Pa zašto onda mi, Amerikanci, bježimo od problema umjesto da se suočimo s njima i da ih riješimo? Ukoliko se ne suočimo sa sukobom, obično odlazimo povrijeđeni. Ponekad kažemo da naša proročka služba nije prihvaćena. Zbog toga idemo od crkve do crkve tražeći mjesto bez mane.

Do vremena pisanja ove knjige bio sam član samo dvije crkve u dvije različite države tijekom proteklih četrnaest godina. Imao sam više od samo dvije – zapravo brojne - prilike da budem povrijeđen od strane meni nadređenog vodstva (od čega većinom zbog, mogu slobodno dodati, vlastitih nedostataka ili nezrelosti). Imao sam priliku biti ili kritičan ili onaj koji osuđuje vodstvo; međutim, odlazak nikad nije bio odgovor. Gospodin mi je jednog dana, usred vrlo zahtjevnih okolnosti, rekao navodeći stih iz Izaije 55:12: „Ovo je način na koji želim da odeš iz crkve:

Da, s radošću ćete otići, i u **miru ćete biti vođeni.**“

Izaija 55:12, označio autor

Većina ne odlazi na ovaj način. Misle da su crkve poput 'kafića' pa u njima mogu odabrati i uzeti ono što im se sviđa! Misle kako su slobodni ostati tako dugo dok nema nikakvih problema. Ali to uopće nije u skladu s onim što Biblija uči. Vi

niste oni koji odabiru u koju ćete crkvu ići. Bog odabire! Biblija ne govori: „Ali je Bog udove, i to svaki pojedini od njih, razmjestio na tijelu kako se njima htjelo.“ Ne, ona kaže: „*Ali je Bog udove, i to svaki pojedini od njih, razmjestio na tijelu kako je On htio*“ (1. Kor. 12:18, označio autor).

Upamtite, ako ste na mjestu gdje vas Bog želi, đavao će vas nastojati povrijediti i maknuti od tuda. On želi istrgnuti muškarce i žene iz mjesta na koje ih je Bog posadio. Njegova je pobjeda uspije li vas iščupati. Ali, ukoliko se ne budete dali pomaknuti, čak ni usred velikog sukoba, pokvarili ste mu planove.

KRITIČNA ZABLUDA

Bio sam u crkvi već nekoliko godina. Pastor je bio jedan od najboljih propovjednika u Americi. Kad sam prvi put došao u crkvu, sjedio sam otvorenih usta zadivljen biblijskim učenjem koje sam slušao.

Kako je vrijeme prolazilo, i što sam se sve više približavao pastoru zbog svoje službe, uočavao sam njegove nedostatke. Dovodio sam u pitanje neke od njegovih odluka glede službe. Postao sam kritičan i počeo sam osuđivati, i naravno, povreda je ušla. On bi propovijedao, a ja ne bih osjetio nikakav poticaj niti pomazanje. Njegovo propovijedanje meni više nije služilo.

Jedan drugi par s kojim smo prijateljevali, a koji je također bio dio tima, činilo se, borio se s istim stvarima. Kad ih je Bog otpustio u službu, pitali su nas hoćemo li im se pridružiti. Znali su koliko se mučimo. Ohrabivali su nas da uđemo u poziv koji Bog ima za naše živote. Znali bi nam govoriti o stvarima koje su krivo radili pastor, njegova žena i vodstvo crkve. Mi bismo se zajednički sažalijevali, osjećajući se beznadno ulovljeni u zamci.

Činilo se kako se iskreno brinu za naše dobro. No, naše su rasprave samo dolijevale ulje na vatru nezadovoljstva i povrijeđenosti. I kao što u Izrekama 26:20 stoji: „*Kad nestane drva, oganj se gasi, i kad više nema klevetnika, prestaje svađa.*“ Ono što su nam govorili mogle su biti točne informacije, no u

Božjim je očima to bilo pogrešno dolijevanje ulja na vatru povrede, kako njihove tako i naše.

„Znamo da si Božji čovjek“, govorili su mi. „Zato i imaš takvih problema.“ Ah, kako je to dobro zvučalo.

Žena i ja govorili smo jedno drugom: „To je to. U lošoj smo situaciji. Moramo otići. Ovaj pastor i njegova žena nas vole. Ljudi u njihovoj crkvi će primiti i nas i službu koju nam je Bog dao.“

Otišli smo iz svoje matične crkve i počeli odlaziti u crkvu ovog para; trajalo je to tek nekoliko kratkih mjeseci. I premda smo mislili kako smo pobjegli od naših problema, primijetili smo da nas oni još uvijek muče iznutra. U našem duhu nije bilo radosti. Zarobljavao nas je strah da ćemo postati upravo ono od čega smo pobjegli. Činilo se kako je sve što radimo umjetno i neprirodno. Nismo mogli slijediti tok Duha. I naposljetku, čak je i naš odnos s pastorom i njegovom ženom postao napet.

I konačno, znao sam da se trebamo vratiti u našu matičnu crkvu. Učinivši tako, znali smo da smo se vratili u volju Božju, unatoč tome što se činilo da bi nas drugdje prihvatili i voljeli.

No, tada me je Bog šokirao: „John, ja ti nikad nisam rekao da napustiš ovu crkvu. Otišao si zbog povrede!“

To nije bila pogreška onog drugog pastora i njegove žene, već naša. Oni su razumjeli našu frustraciju i pokušali su riješiti ista pitanja u svojim srcima. Kad se nalazite izvan Božje volje, nećete biti na blagoslov drugoj crkvi niti ćete joj moći pomoći. Kad ste izvan Božje volje, čak će i dobri odnosi postati napeti. A mi smo bili upravo to, izvan Božje volje.

Povrijeđeni ljudi reagiraju na situaciju i čine stvari koje mogu izgledati inspirirane Bogom. Ali, nismo pozvani reagirati već djelovati.

Ako smo poslušni Bogu i ako smo ga tražili, a On nije govorio, kako onda znamo što kaže? On vjerojatno govori: „Ostani tamo gdje jesi. Ne mijenjaj ništa.“

Često, uslijed pritiska tražimo riječ od Boga koja bi nam donijela olakšanje. No, Bog nas ne stavlja u te vrlo neugodne

okolnosti da bi nas uništio već kako bi nas obradio, osnažio i učinio zrelima!

U roku od mjesec dana imao sam priliku susresti se s pastorom moje matične crkve. Pokajao sam se što sam bio kritičan i buntovan. On mi je milostivo oprostio. Naš je odnos postao dublji, a radost se vratila u moje srce. Počeo sam ponovno služiti za propovjedaonicom te sam u toj crkvi ostao godinama.

ZASAĐENI CVJETAJU

Biblija govori u Psalmu 92:14: „Zasađeni u Domu Jahvinu, *cvatu* u dvorima Boga našega.“ (označio autor).

Zapazite da cvatu oni koji su „zasađeni“ u dvorima našega Gospodina. Što bi se dogodilo s biljkom kad biste je presađivali svaka tri tjedna? Većina vas zna kako bi njezino korijenje propalo te ne bi cvala niti napredovala. Ukoliko biste je nastavili presađivati biljka bi uvenula od šoka.

Mnogi ljudi idu od crkve do crkve, iz jednog tima službenika u drugi, nastojeći razviti svoju službu. Ukoliko ih Bog stavlja na mjesto gdje nema priznanja, gdje ih nitko ne ohrabruje, lako se povrijede. Ukoliko se ne slažu s onim što se radi, povrijeđen su i odlaze okrivljujući vodstvo. Slijepi su za nedostatke vlastitog karaktera te ne uočavaju kako ih Bog želi obraditi i učiniti zrelima kroz pritisak pod koji ih stavlja.

Učimo iz primjera koji nam Bog pokazuje na biljkama i stablima. Stablo se voćke posađeno u zemlju mora suočiti s olujama, žarkim suncem i vjetrom. Kad bi mlado stablo moglo govoriti, reklo bi nešto poput ovog: „Molim vas vadite me odavde! Stavite me na mjesto bez takve užasne vrućine i olujnih vjetrova!“

Ukoliko bi vrtlar slušao stablo, mogao bi ga oštetiti. Stabla podnose žarko sunce i oluje tako što svoje korijenje pružaju duboku u zemlju. Nevolje koje trpe zapravo su izvor velike stabilnosti. Tvrdoća elemenata, koji ih okružuju, sili ih da traže drugi izvor života. Jednog će dana doći na mjesto gdje niti

najveća oluja ne može nauditi njihovoj sposobnosti rađanja i donošenja ploda.

Živio sam na Floridi, središtu uzgoja agruma. Većina stanovnika Floride dobro zna da će naranče biti slađe što je zima hladnija. Kad samo ne bismo tako brzo bježali od duhovnog otpora, naše bi korijenje imalo priliku postati jače i dublje, a naš bi rod bio obilniji i slađi u Božjim očima te mnogo ukusniji Njegovom narodu! Bili bismo odrasla, zrela stabla u kojima Gospodin uživa, a ne ona iščupana iz korijena, bez ikakvog roda na njima (Luka13:6-9). Ne smijemo se opirati stvarima koje nam Bog šalje da bi nas učinio zrelima.

Autor psalmi, David, inspiriran Duhom Svetim, na snažan je način povezoao povredu, Božji zakon i naš duhovni rast. U 1. Psalmu, on je napisao:

Blago čovjeku... (koji) uživa u Zakonu Jahvinu, o Zakonu njegovu misli dan i noć (1:1-2)

Zatim u Psalmu 119:165 daje još dublji uvid o ljudima koji vole Božje zakone.

Koji tvoj Zakon ljube, velik mir uživaju; ni o što se *oni ne spotiču* (označio autor) (u engleskom prijevodu, KJV: offend – ničim nisu povrijeđeni, op.prev.)

U 3. stihu 1. Psalma konačno se opisuje sudbina takve osobe.

On je ko **stablo** zasađeno pokraj voda tekućica
što u svoje vrijeme plod donosi;
lišće mu nikad ne vene,
sve što radi dobrim urodi (označio autor).

Drugim riječima, vjernik koji odluči usred nevolje uživati u Riječi Božjoj izbjeći će povredu. Takva će osoba biti poput stabla čije korijenje seže duboko tamo gdje Duh daje snagu i okrepu. On će zahvaćati iz Božjega zdenca duboko unutar svoga duha. To će mu donijeti zrelost do one točke na kojoj će mu nevolja biti katalizator za rađanje ploda. Haleluja!

Sada imamo dublji uvid u Isusovo tumačenje usporedbe o sijaču.

Isto tako, posijani na 'kamenito tlo' jesu oni koji, kad čuju riječ, odmah je primaju s radošću, ali nemaju u sebi korijena, nego su nestalni. Nato, kad dođe nevolja ili progonstvo zbog riječi, **smjesta podlegnu**. (U engleskom prijevodu, KJV, - **smjesta su povrijeđeni**)

Marko 4:16-17, označio autor

Jednom kad ste otišli s mjesta koje je Bog izabrao za vas, vaš će sustav korijenja početi kržljati. Slijedeći će puta biti još lakše pobjeći od nevolje jer ste pazili da se *ne* zasadite preduboko. Završavate tako da imate malo ili nimalo snage za izdržati teškoće ili progonstvo.

Postajete duhovni lutalice, koji luta od mjesta do mjesta, sumnjičavi, bojeći se lošeg postupanja drugih ljudi. Obogaljeni i spriječeni roditi duhovni plod, borite se u svom životu, životu usredotočenom na same sebe, hraneći se ostacima tuđih plodova.

Pogledajte samo Kaina i Abela, prve Adamove sinove. Kain je prinio Bogu žrtvu od plodova svojih ruku, plodove njegova vinograda. Puno je muke trebalo da bi se došlo do toga ploda. Trebao je očistiti tlo od kamenja, korijenja i raznih krhotina. Trebao je poorati i obraditi tlo. Trebao je posaditi, zaliti, pognojiti i zaštititi svoje usjeve. Uložio je mnogo truda u svoju službu Bogu. No, bila je to njegova vlastita žrtva, a ne poslušnost Bogu i Njegovu načinu. To simbolizira obožavanje Boga u vlastitoj snazi i sposobnosti, a ne u Božjoj milosti.

Abel je, s druge strane, donio žrtvu poslušnosti. Prinio je prvorođeno od svoje stoke. On nije trudno radio poput Kaina da bi svoju žrtvu donio pred Boga, već mu je to bilo drago.

Obojica braće bijahu čula svoga oca i majku pričati o svojem pokušaju prikrivanja vlastite golotinje smokvinim lišćem, što je zapravo predstavljalo njihov pokušaj prikrivanja vlastitog grijeha. No, Bog im je pokazao prihvatljivu žrtvu pokrivajući Adama i Evu kožom nevino stradale životinje.

Adam i Eva nisu znali da su grijeh pokrili na neprihvatljiv način. No, kad im je Bog pokazao svoj način, više nisu bili oni koji ne znaju, niti su to bila njihova djeca.

Kain je pokušavao postići Božje prihvaćanje neovisno o Božjoj uputi. Bog je odgovorio pokazujući da će prihvatiti one koji budu k Njemu dolazili u skladu s Njegovom milosti (Abelova žrtva) te da će odbaciti svaki pokušaj opravdavanja u okviru „spoznaje dobra i zla“ (Kainova religiozna djela). Potom je poučio Kaina da će biti prihvaćen ako čini dobro; no, ukoliko ne odabere život, grijeh će ga nadvladati.

Kain se uvrijedio na Boga. Umjesto da se pokaje i učini što je ispravno, dopuštajući situaciji da ojača njegov karakter, on je svoju ljutnju i uvrijeđenost usmjerio na Abela. Kain je ubio Abela. Bog govori Kainu:

„Stoga budi proklet na zemlji koja je rastvorila usta da proguta s ruke tvoje krv brata tvoga! obrađivat ćeš zemlju, **ali ti više neće davati svoga roda. Vječni ćeš skitalac na zemlji biti!**“ (U engleskom prijevodu: bjegunac i skitalac bit ćeš na zemlji, op.prev.).

Postanak 4:11-12, označio autor

Kainu se dogodilo upravo ono čega se najviše bojao, Božje odbacivanje. Ono sredstvo pomoću kojeg je želio steći Božje odobravanje sada je postalo njegovo prokletstvo. Krvoproliće je donijelo prokletstvo u njegov život. Zemlja mu više neće rađati, i samo će uz veliki napor doći do njezinog ploda.

Povrijeđeni kršćani sami odsijecaju svoju sposobnost rađanja plodova. Isus je srce, u usporedbi o sijaču, usporedio s tлом. Kako su Kainova polja postala jalova, tako i tlo povrijeđenog srca postaje jalovo, zatrovano gorčinom. Povrijeđeni ljudi još uvijek mogu doživljavati čuda, objave riječi, snažno propovijedanje i iscjeljenje u svojim životima. No, to su darovi Duha, a ne plodovi. Sudit će nam se po plodovima, a ne po darovima. Dar se daje. Plod se uzgaja.

Zapazite da je Bog rekao Kainu kako će postati bjegunac i skitalac zbog svojih djela. Danas u našim crkvama postoje

brojni bjegunci i skitalice. Njihove darove pjevanja, propovijedanja, proricanja i tako dalje, vodstvo u prethodnoj crkvi nije znalo cijeniti, stoga su otišli. Oni besciljno lutaju noseći svoju povredu, tražeći savršenu crkvu koja će primiti njihove darove i iscijeliti njihove rane.

Osjećaju se prebijeno i progonjeno. Osjećaju se poput suvremenih Jeremija. Postoje „samo oni i Bog“, bez ikoga svoga. Nisu poučljivi i pate od, kako ja to nazivam, 'svi-su-protiv-mene' sindroma progonjenosti. Tješe sami sebe kako su progonjeni svetac ili prorok Božji. Sumnjičavi su prema svima. To je upravo ono što se dogodilo Kainu. Pogledajmo što on sam kaže:

„Moram se skrivati od tvoga lica i biti vječni lutalac na zemlji – **tko me god nađe, može me ubiti.**“

Postanak 4:14, označio autor

Uočite taj sindrom progonjenosti koji je Kain imao – svi su protiv njega! Isto je i danas. Povrijeđeni ljudi misle da su svi protiv njih. S takvim je stavom teško vidjeti područja u svome životu kojima je potrebna promjena. Usamljuju se i ponašaju na način koji potiče osjećaj uvrijeđenosti.

Čovjek koji se usamljuje ugađa vlastitoj požudi; on bijesni protiv svake mudre prosudbe. (slobodan prijevod, op.prev.) Tekst Izreka 18:1 u Bibliji u izdanju Kršćanske sadašnjosti glasi: „*Vlastitoj požudi popušta onaj tko zastranjuje, i svađa se usprkos svakom razboru.*“

Izreke 18:1

Bog nas nije stvorio tako da živimo izdvojeno i neovisno jedni o drugima. On voli kad se njegova djeca brinu i mare jedni za druge. Čini Ga nezadovoljnim kad plačemo i sažalijevamo sami sebe i okrivljujemo druge za svoju nesreću. On želi da budemo aktivni članovi Njegove obitelji. Želi da svoj život crpimo iz Njega. Osamljena osoba traži samo svoje

Đavlov mamac

zadovoljstvo, a ne Božje. Ona ne prima savjeta i otvara se za zabludu.

Ne govorim o onom vremenu kad Bog poziva osobe da se odvoje kako bi ih opremio i osvježio. Govorim o onima koji su sami sebe zatočili. Lutaju od crkve do crkve, od odnosa do odnosa, i usamljuju se u svom vlastitom svijetu. Misle kako su svi oni koji se s njima ne slažu u krivu i protiv njih. Štite se u svojoj samoći i osjećaju se sigurnima u kontroliranom okružju koje su za sebe izgradili. Više se ne moraju suočiti s nedostacima u svom karakteru. Umjesto da se suoče s teškoćama, nastoje izbjeći kušnju. Razvoj se karaktera, koji se ostvaruje samo kroz rješavanje sukoba s drugima, zaustavlja a ciklus povrede ponovno započinje.

**POVREDA VAS PRIJEČI UOČITI
NEDOSTATKE VLASTITOG
KARAKTERA JER SE KRIVNJA
PREBACUJE NA NEKOG DRUGOG**

Kao par, mnogo smo godina imali neopraštanje i povrede. Došli smo u stanje kad gotovo nismo imali prijatelja, te sam se osjećala usamljeno i nevoljeno, premda sam vjerno pohađala izvrsnu crkvu. Tada sam pročitala vašu knjigu *Đavlov mamac* i sve se promijenilo. Suočila sam se licem u lice s mojim povredama i neopraštanjem, i uz Božju pomoć, potpuno sam oslobođena!

- C.G., BELFAST, IRELAND

BJEŽANJE OD STVARNOSTI

*... (koje) uvijek uče, a nikada ne mogu doći
k pravoj spoznaji istine.*

2. Timoteju 3:7

Često su me pitali: „Kad ću otići iz crkve ili iz službe? Koliko strašno mora biti da bih to učinio?“ Odgovaram: „Tko vas je poslao u crkvu koju sada pohađate?“

U većini će slučajeva odgovor biti: „Bog.“

„Ako vas je Bog tu doveo“, odgovaram, „ne napuštajte crkvu dok vas Bog ne otpusti. Šuti li Bog, onda najvjerojatnije govori slijedeće: „Ne mijenjajte ništa. Ne odlazite. Ostanite tu gdje sam vas Ja stavio!“

Kada vas Bog bude potaknuo otići, otići ćete s mirom, neovisno o stanju u kojem se služba nalazi.

Da, s radošću ćete otići, i u miru ćete biti vođeni.

Izaija 55:12

Prema tome, vaš se odlazak ne treba temeljiti na djelovanju ili ponašanju drugih ljudi već na djelovanju Duha Svetog. Napuštanje službe nije povezano s time koliko su stvari zapravo loše u njoj.

Otići s povrijeđenošću ili kritičkim duhom nije ono što Bog želi. Tu se radi prije o reakciji, nego o djelovanju na temelju Njegova vodstva. U Rimljanima 8:14 stoji: „*Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji.*“ Zapazite da ne kaže: „Svi su oni koji reagiraju na probleme sinovi Božji.“

Gotovo svaki put kada se u Novom zavjetu upotrijebi riječ *sin*, ona dolazi od dvije grčke riječi: *teknon* i *huios*. Riječ *teknon* znači „onaj koji je sin jer se rodio.“¹

Kad se rodio moj prvi sin Addison, on je bio sin Johna Beverea jednostavno zato jer je došao od moje žene i mene. Dok je bio u sobi za bebe usred svih drugih beba, nisi ga po njegovoj osobnosti mogao prepoznati kao mojeg sina. Kad su ga obitelj i prijatelji došli vidjeti, nisu ga mogli prepoznati, osim po natpisu na njegovom krevetiću. Nije imao ništa što bi ga posebno izdvajalo od drugih. Addisona su smatrali *teknonom* Johna i Lise Bevere.

Riječ *teknon* nalazimo u Rimljanima 8:15-16 gdje se govori da, zbog toga što smo primili duh posinjenja, „*sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca [teknon] Božja.*“ Kad osoba primi Isusa Krista kao svog Gospodina, postaje dijete Božje zbog činjenice iskustva novog rođenja (vidjeti Ivan 1:12).

Druga grčka riječ, koja se prevodi kao *sin* u Novom zavjetu, riječ je *huios*. U Novom se zavjetu ova riječ često rabi za opisivanje „onoga koji se može smatrati sinom jer pokazuje karakter ili osobine svojih roditelja.“²

Kako je moj sin Addison rastao, počeo je izgledati i ponašati se kao njegov otac. Kad je Addisonu bilo šest godina, Lisa i ja otišli smo na put i ostavili ga kod svojih roditelja. Kasnije je moja majka ispričala mojoj ženi da je Addison gotovo prekopiran njegov tata. Njegova je osobnost bila poput moje kad sam bio u njegovoj dobi. I kako je sve više rastao, sve je više nalikovao svom ocu. Sada ga se može jasno prepoznati kao sina Johna Beverea, ne samo zato jer se od njega rodio, već

po njegovim osobinama i osobnosti koja nalikuje onima njegova oca.

Stoga, recimo jednostavnije, grčka se riječ *teknon* odnosi na „tek rođene sinove ili malu djecu,“ a *huios* na „odrasle sinove“.³

I ponovno u Rimljanima 8:14 čitamo: „*Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi [huios] Božji.*“ Ovdje je potpuno jasno da su odrasli sinovi oni koje vodi Božji Duh. Za nezrele je kršćane manje vjerojatno da će ih voditi Duh Božji. Najčešće oni reagiraju emocionalno ili intelektualno na okolnosti s kojima se suočavaju. Još uvijek nisu naučili djelovati isključivo na temelju vodstva Duha Svetog.

Kako je Addison rastao, njegov se karakter isto tako razvijao. Kako je rastao, povjeravao sam mu i više odgovornosti. Za njega ne bi bilo dobro ostati nezreo. Tako i za nas nije Božja volja ostati bebama.

Jedan od načina na koji se razvijao karakter moga sina Addisona bilo je suočavanje s problemima. Krenuvši u školu, susreo se s nekim „nepasnicima“. Čuo sam neke stvari koje su ovi grubi klinici činili i govorili mojem sinu; želio sam ustati i obračunati se s njima. No, znao sam da bi to bilo pogrešno. Moja bi intervencija zapriječila Addisonov razvoj.

Stoga smo moja žena i ja nastavili raditi s njim kod kuće pripremajući ga da se suoči s progonstvima u školi. On je razvijao svoj karakter tako da je slušao naše savjete usred onog što je trpio.

Na isti način i Bog radi s nama. Biblija kaže: „*I premda je bio (Isus) Sin (Huios), iskustveno nauči poslušnost od onoga što je pretrpio...*“ (Hebrejima 5:8, označio autor).

Fizički je rast funkcija vremena. Niti jedno dvogodišnje dijete nije visoko metar i sedamdeset. Intelektualni je razvoj funkcija učenja. Duhovni razvoj nije funkcija niti vremena niti učenja, već poslušnosti. Pogledajmo sada što Petar kaže:

„Prema tome, budući da je Krist umro tijelom, i vi se oboružajte istom mišlju – jer onaj koji je trpio tijelom prekinuo je s grijehom.“

1. Petrova 4:1, označio autor

Osoba koja je prekinula s grijehom savršeno je poslušno dijete Božje. Ona je zrela. Ona odabire Božje putove, ne svoje vlastite. I kao što je Isus učio poslušnost iz onoga što je propatio, tako i mi učimo poslušnost u teškim okolnostima s kojima se suočavamo. Kad smo poslušni Riječi Božjoj koju nam govori Duh Sveti, mi rastemo i postajemo zreli u vremenima sukoba i trpljenja. Naše poznavanje Pisma nije ključ. Poslušnost pak, jest.

Sada nam je malo jasnije zašto u crkvama imamo ljude koji su kršćani više od dvadeset godina, koji znaju navoditi stihove i poglavlja u Bibliji, koji su čuli na tisuće propovijedi, pročitali mnoge knjige, ali još uvijek nose duhovne pelene. Svaki put kad dospiju u teške okolnosti radije se nastoje zaštititi na svoj način, nego da odgovore na način Duha Svetog. Oni su poput ženica *„koje uvijek uče, a nikada ne mogu doći k pravoj spoznaji istine“* (2. Timoteju 3:7). Nikad ne spoznaju istinu jer je nikada ne primjenjuju.

Istini se mora dopustiti da ima svoj način djelovanja u našim životima ukoliko se želimo razvijati i postati zreli. Nije dovoljno dati svoj mentalni pristanak, a ne poslušati je. Pa čak i kad nastavljamo učiti nikad ne odrastemo zbog svoje neposlušnosti.

SAMOZAŠTITA

Povreda je najčešći izgovor za neposlušnost u svrhu samozaštite. Postoji lažni osjećaj samozaštite u njegovanju povrede. On vas priječi uočiti slabosti vlastitog karaktera jer se uvijek okrivljuje netko drugi. Nikad se ne morate suočiti s vlastitom ulogom, nezrelošću ili grijehom, jer se fokusirate na greške onoga koji vas je povrijedio. Time se, zapravo, kočite Božji pokušaj razvijanja vašeg karaktera. Povrijeđena će osoba izbjegavati izvor povrede te najvjerojatnije pobjeći i tako postati duhovni lutalica.

Nedavno mi je jedna gospođa pričala o svojoj prijateljici koja je napustila svoju crkvu da bi otišla u neku drugu. Pozvala je novog pastora kod sebe na ručak. Tijekom

razgovora, pastor ju je upitao zašto je otišla iz svoje crkve. Žena mu je ispričala o svim problemima vodstva te crkve.

Pastor ju je slušao i pokušao je utješiti. No, znam iz vlastitog iskustva kako bi bio mudrije postupio da je tu ženu ohrabrio Riječju Božjom te joj savjetovao da riješi povredu i svoj kritički stav, pa čak i da se vrati u svoju bivšu crkvu dok je Bog ne otpusti i dok ne bude mogla otići u miru.

Kad vas Bog otpusti s mirom, nećete morati drugima objašnjavati razloge svojeg odlaska. Nećete morati osuđivati niti govoriti o problemima koje je vaša bivša crkva imala. Znao sam da je samo pitanje vremena kada će se ona ponijeti prema ovom novom pastoru i vodstvu na isti način. Zadržimo li povredu u svojim srcima, sve ćemo drugo propuštati kroz nju.

Postoji stara usporedba koja odgovara ovoj situaciji. U ona davna vremena, kad su prvi doseljenici išli prema Zapadu, mudar je čovjek stajao na brdu izvan novog grada, na njegovoj zapadnoj strani. Budući da su doseljenici dolazi s Istoka, prvo bi susreli mudrog čovjeka. Gorljivo bi ga pitali kakvi su ljudi u ovome gradu.

On bi im odgovarao s pitanjem: „Kakvi su bili ljudi u gradu iz kojeg dolazite?“

Neki bi rekli: „Grad iz kojeg dolazimo bio je zao grad. Ljudi su bili pakosni ogovarači koji bi iskorištavali nevine ljude. Bio je pun lopova i lažljivaca.“

Mudar bi im čovjek tada odgovorio: „Ovaj je grad isti poput onog iz kojeg dolazite.“

Tada bi mu zahvalili što im je uštedio muku, koje su se upravo riješili, i nastavili bi svoj put.

Nakon toga, došla bi nova skupina doseljenika koja bi postavila isto pitanje: „Kakav je ovo grad?“

Mudar bi čovjek ponovno pitao: „Kakvi su bili ljudi u gradu iz kojeg dolazite?“

Ovi bi odgovorili: „Bio je to prekrasan grad! Imali smo tamo drage prijatelje. Svi su se brinuli za interese jedni drugih. Nije bilo nikakvog nedostatka jer su se svi brinuli jedni za druge. Ako bi netko imao veliki projekt, svi bi se udružili da mu pomognu. Bilo je teško donijeti odluku za odlazak, no

želimo utirati put za naraštaje koji dolaze i za koje se osjećamo odgovornima.“

Mudar bi čovjek tada rekao isto što je rekao i prvoj skupini: „Ovaj je grad isti poput onog iz kojeg dolazite.“

Ovi bi ljudi radosno odgovorili: „Naselimo se onda ovdje.“

Način na koji su gledali svoje prošle odnose bio je okvir za njihove buduće odnose.

Način na koji odeš iz svoje crkve, ili napustiš neki odnos, način je na koji ćeš ući u drugu crkvu ili u drugi odnos. Isus je rekao u Ivanu 20:23: „*Kojima oprostite grijehе, oprošteni su im; kojima zadržite, zadržani su im.*“

Mi zadržavamo grijehе drugih ljudi ako se povrijedimo i njegujemo tu ljutnju. Napustimo li crkvu, ili odnos, puni ljutnje i gorčine, s time ćemo ući u drugu crkvu ili drugi odnos. I ne samo to! Kad se pojave prvi problemi još ćemo lakše napustiti i taj odnos. Ne samo da se sada suočavamo s novim povredama već i s onima iz prošlosti.

Statistički gledano, 60 do 65 posto razvedenih ljudi ponovno se razvede nakon što su sklopili novi brak.⁴ Način na koji osoba ode iz svog prvog braka određuje stazu koja vodi u njezin drugi brak. Neopraštanje koje ima prema svojem prvom suprugu ili supruzi predstavlja prepreku uspjehu ovog drugog braka. Okrivljujući druge, ostaje slijepa za vlastitu ulogu ili vlastite mane. A da bi stvar bila još gora, sada se tomu dodaje i strah od povrede.

Ovaj princip ne vrijedi samo za brak i razvod. On se može primijeniti na sve odnose. Našem se timu službenika priključio čovjek, koji je radio za jednu drugu službu. Bivši ga je starješina povrijedio; kako je vrijeme prolazilo osjetio sam poticaj Gospodina da ga pozovem da radi s nama. Vjerovao sam da se nalazi u procesu iscjeljenja od povrede.

Nazvao sam njegovog bivšeg poslodavca i iznio mu svoje planove da primim čovjeka u svoj tim. Ohrabrio me i rekao kako misli da je to dobar potez budući je volio nas obojicu. Vjerovao je da se iscjeljenje može dovršiti dok bude radio s nama. Rekao sam obojici da moja molitva ide u pravcu obnove i iscjeljenja njihovih odnosa.

Čim se čovjek priključio našem timu službenika, počeli su problemi. Razgovarao bih s njim o tome i postigao tek privremeno olakšanje. Činilo se kako ne može prevladati svoj prijašnji odnos. Ta se stvar vraćala i progonila ga. Štoviše, optužio je i mene da radim iste stvari kao i njegov prethodni voditelj.

Bio sam zabrinut jer mi je njegova dobrobit bila važnija od njegovog doprinosa kao zaposlenika. I stoga što sam ga želio vidjeti iscijeljenog učinio sam izuzetak koji ne bih učinio ni za koga.

Dao je otkaz nakon samo dva mjeseca. Osjećao se zarobljenim u istoj situaciji kao i prije. Otišao je govoreći: „John, neću više raditi niti za jednu službu u svom životu.“

Blagoslovio sam ga i gledao kako odlazi. Voljeli smo njega i njegovu ženu. Tužno je to što nad njegovim životom postoji snažan poziv upravo za ono što je napustio, premda to ne znači da neće imati uspjeha na drugim područjima.

Bio sam istinski zabrinut nakon što je otišao pa sam počeo tražiti Gospodina: „Zašto je tako brzo odustao, kad smo obojica snažno osjećali da je ta stvar bila u redu?“

Nekoliko tjedana kasnije, Gospodin je upotrijebio jednog mudrog pastora, mog prijatelja, da mi odgovori na to pitanje: „Mnogo puta Gospodin dopusti ljudima pobjeći od situacija s kojima ih želi suočiti, ukoliko su oni u svom srcu odlučili bježati.“

Tada je ispričao priču o Iliji koji je bježao od Izabele (1. Kraljevi 18-19). Ilija je upravo pobio zle Baalove proroke. Bili su to ljudi koji su vodili narod u idolopoklonstvo i koji su jeli za Izabelinim stolom. Čuvši to, Izabela je zaprijetila da će ubiti Iliju u roku od dvadeset četiri sata.

Bog je želio da se Ilija suoči s Izabelom, no, umjesto toga, Ilija je pobjegao. Bio je tako obeshrabren da je želio umrijeti. Ukratko, nije bio u stanju obaviti svoj zadatak. Bog mu je poslao anđela da ga hrani s dva kolačića i dopustio mu bježati četrdeset dana i noći na planinu Horeb.

Stigavši tamo, prvo što ga je Bog pitao bilo je: „Što ćeš ovdje, Ilija?“

Zar to nije posve čudno pitanje? Bog mu je dao hranu za put, dopustio mu da ode, a sada ga pita: „Što ćeš ovdje, Ilija?“ Bog je znao da je Ilija odlučio izbjeći tešku situaciju. Stoga mu je to dopustio, ali to nije bilo ono što je Bog planirao.

Tada je rekao Iliji: „*Idi, vrati se istim putem u damaščansku pustinju. Kad dođeš, pomaži... Jehuu, sina Nimsijeova, za kralja izraelskoga, i pomaži Elizeja, sina Šafatova, iz Abel Mehole, za proroka namjesto sebe.*“ (1. Kraljevi 29:15). Za vrijeme službe Elizeja i Jehua, ova je zla kraljica bila uništena (2. Kraljevi 9-10). Ilija nije izvršio ovaj zadatak, već njegovi nasljednici za koje mu je Bog rekao da ih pomaže.

Pastor mi je rekao: „Ako smo u svom srcu odlučili i ne želimo se suočavati s teškim situacijama, Bog će nas otpustiti premda to nije Njegova savršena volja.“

Kasnije sam se sjetio događaja iz 22. poglavlja Brojeva, koji ilustrira to stajalište. Baalamu je ponuđena velika nagrada ako prokune Izraela.

Prvi put kad je Baalam pitao Boga može li ići, Bog mu je rekao neka ne ide. Kad je kralj Moaba ponudio još više novaca i časti, Baalam je ponovno pitao Boga o istoj stvari. Smiješno je i pomisliti da bi Bog promijenio svoje mišljenje samo zato što je Baalamu ponuđeno više novaca i časti. No, ovaj put mu je Bog rekao neka ide.

Zašto je Bog promijenio mišljenje? Zapravo, Bog *nije* promijenio svoje mišljenje. Baalam je bio tako odlučan ići da mu je Bog to dozvolio. I zato se podigla Božja srdžba na Baalama kad je ovaj krenuo.

Možemo dosađivati Bogu u vezi nečega za što je On već jasno pokazao svoju volju. On će nam dopustiti da učinimo ono što se čak protivi njegovom prvobitnom planu – čak i kad to nije u našem najboljem interesu.

Često Božji plan dovede do toga da se suočimo s bolima i stavovima s kojima se ne želimo suočiti. Tada bježimo od onoga što će donijeti snagu u naše živote. Time što odbijamo riješiti povredu nećemo riješiti svoje probleme. To će donijeti tek privremeno olakšanje dok sam korijen problema ostaje netaknut.

Iskustvo koje sam imao s mladim čovjekom kojeg sam zaposlio, također me je naučilo lekciju o povredama i odnosima. Nemoguće je imati zdrav odnos s osobom koja je iz prethodnog odnosa otišla povrijeđena i gorka. Mora doći do iscjeljenja. I premda je govorio kako je oprostio svom bivšem voditelju, stvar nije bila zaboravljena.

Ljubav zaboravlja loše stvari tako da postoji nada za budućnost. Ako smo istinski prevladali povredu, iskreno želimo imati mir. Možda trenutačno nije prava prigoda, ali u svojim srcima mi gledamo na mogućnost obnove.

Mudar mi je prijatelj kasnije rekao: „Postoji stara poslovice koja kaže: *Tko se jednom opekao, puše i na hladno.*“ Koliko nas danas “puše na hladno” jer smo se jednom opekli i ne možemo oprostiti, premda nam to može donijeti osvježenje?

Isus želi iscijeliti naše rane. No, često mu to ne dopuštamo jer to nije najlakši put kojim možemo krenuti. To je staza poniznosti i samozatajnosti koja vodi u iscjeljenje i duhovnu zrelost. To znači odlučiti da je tuđi probitak važniji od našeg, čak i onda kad nam je osoba prouzročila velike boli.

Ponos ne može putovati ovom stazom, već samo oni koji žele mir, čak i pod cijenu toga da budu odbačeni. To je staza koja vodi u poniženje i poniznost. To je staza koja vodi u život.

ONO ŠTO SMO NAUČILI U BOŽJOJ PRISUTNOSTI NE MOŽEMO NAUČITI OD LJUDI

Čitala sam *Đavlov mamac*. Od tada se moje razumijevanje Božje Riječi potpuno promijenilo. Prošla sam kroz nešto što je bilo vrlo bolno, i da nije bilo poruke koju ima ova knjiga, bila bih zarobljena za cijelu vječnost.

- F.N., MALAYSIA

PRAVI TEMELJ

Stog ovako govori Jahve Gospod: „Evo postavljam na Sion kamen odabrani, dragocjen kamen ugaoni, temeljac. Onaj koji u nj vjeruje neće propasti.“
Izaija 28:16

Tko vjeruje neće djelovati brzopleto. Brzopleta je osoba nestabilna jer ne djeluje na pravom temelju. Takvu osobu lako pomiču i njišu oluje progonstva i kušnji. Na primjer, promotrimo Šimuna Petra.

Isus je ušao u Cezareju Filipovu i upitao svoje učenike: „*Za koga drže ljudi Sina Čovječjega?*“ (Matej 16:13).

Nekoliko je učenika gorljivo podijelilo mišljenja gomile o tome tko je Isus. Isus je čekao dok nisu završili, pogledao ih i onda izravno upitao: „*A vi... za koga me držite?*“ (stih 15.).

Siguran sam da su lica većine učenika odražavala zbunjenost i strah dok su o tome razmišljali otvorenih usta, bez daha.

Najednom su ljudi, koji su bili spremni iznositi tuđa mišljenja, ostali bez riječi. Vjerojatno sami o tome nisu nikad mislili. I što god da je bilo na stvari, sada nisu znali odgovor.

Isus je učinio ono što On tako dobro radi. Tim je pitanjem jasno odredio gdje su njihova srca. Doveo ih je do toga da istinski spoznaju ono što znaju i ono što ne znaju. Živjeli su od umovanja drugih ljudi, a nisu u svojim srcima utvrdili tko je Isus stvarno bio. Nisu se suočili sami sa sobom.

Šimun, kojem je Isus promijenio ime u Petar, bio je jedini od učenika koji je imao odgovor. Lanuo je: „*Ti si Krist, Sin Boga živoga!*“ (Matej 16:16).

Isus mu na to reče: „*Blago tebi, Šimune, Jonin sine, jer tebi to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj nebeski!*“ (stih 17.).

Isus objašnjava Petru odakle je došlo to otkrivenje. Naime, Šimun Petar nije došao do te spoznaje slušajući mišljenja drugih ljudi niti vlastitim učenjem, već mu je to Bog objavio.

Šimun je Petar imao glad za stvari od Boga. On je postavljao većinu pitanja. On je hodao po vodi dok su ostala jedanaestorica gledala. Bio je to čovjek koji se nije povodio za tuđim mišljenjem. Želio je čuti stvari izravno iz Božjih usta.

Ovo otkrivenje o Isusu nije došlo kroz njegova osjetila, bio je to dar - rasvijetljene oči njegovog srca - kao odgovor na njegovu glad. Mnogi su vidjeli ono što je vidio Šimun Petar i prisustvovali onome čemu je on prisustvovao, ali njihova srca nisu bila gladna znati Božju volju poput njegovoga.

Prva Ivanova u 2:27 govori: „*Što se vas tiče, pomazanje koje ste od njega primili ostaje u vama, i nemate potrebe da vas tko uči. Već, jer vas njegovo pomazanje uči o svemu, jer je istinito, ne lažno, kako vas je naučilo!*“

Ovo je pomazanje učilo Šimuna Petra. Čuo je ono što su drugi imali za reći, a zatim je pogledao u svoj duh što mu je Bog otkrio. Nitko vas ne može smesti jednom kad ste primili otkrivenje od Boga. Kad Bog nešto otkrije, više nije važno što cijeli svijet govori. Vaše se srce ne mijenja.

Isus je tada rekao Šimunu Petru i učenicima: „*Na toj stijeni (otkrivenju od Boga) sagradit ću Crkvu svoju, i Vrata pakla neće je nadvoladati.*“ (Matej 16:18). Stoga je jasno kako postoji pravi

temelj u otkrivenoj Riječi Božjoj; u ovom je slučaju to bilo Petrovo razumijevanje da je Isus Sin Božji.

RASVIJETLJENA RIJEČ

Obično kažem zajednici i pojedincima neka slušaju Božji glas unutar mojeg glasa dok propovijedam. Često smo zauzeti vođenjem bilježaka zapisujući sve što je rečeno. Time, zapravo, nastojimo Pismo i njegova tumačenje razumjeti svojim umom – intelektualno znanje.

Kad imamo samo intelektualno znanje, mogu se dogoditi dvije stvari: 1) postajemo prijemčivi za pretjerivanje ili duševnost, ili 2) naš nas intelekt počinje zarobljavati. No, to nije pravi temelj na kojem Isus gradi svoju Crkvu. On je rekao da će se ona temeljiti na otkrivenju Riječi, a ne na zapamćenim stihovima.

Dok slušamo pomazanog službenika, ili dok čitamo knjigu, trebamo paziti na riječi ili misli koje ožive u našem duhu. To je Riječ koju Bog otkriva nama. Ona nosi svjetlo i duhovno razumijevanje. I kao što pisac Psalmi kaže: „*Objava riječi tvojih prosvjetljuje, bezazlene urazumljuje.*“ (Psalam 119:130). Na taj način Njegova Riječ ulazi u naša srca, ne umove; Riječ koja pojašnjava i rasvjetljuje.

Često službenik govori o jednoj stvari, a Bog u mom srcu osvjetljuje sasvim nešto drugo. S druge strane, Bog može pomazati određene riječi koje izgovara taj službenik tako da one ožive u meni. I jedno i drugo otkrivena je Božja Riječ upućena meni. To je ono što nas mijenja od toga da budemo prostodušni (bez razumijevanja) do toga da budemo zreli (ispunjeni razumijevanjem). Ova je Riječ, rasvjetljena u našim srcima, temelj na kojem će se, kako je Isus rekao, zasnivati Njegova Crkva.

Isus je usporedio otkrivenje Riječi Božje sa stijenom. Stijena označava stabilnost i snagu. Sjećamo se usporedbe o dvije kuće, jedne koja je sagrađena na stijeni i druge koja je sagrađena na pijesku. Kada problemi – poput progona, nevolje i nesreće – dođu protiv ovih dviju kuća, ona sagrađena

na pijesku propast će, dok će ona sagrađena na stijeni ostati stajati.

Neke stvari koje trebamo čuti od Boga ne pišu u Bibliji. Na primjer, s kim bismo se trebali oženiti? Što bismo trebali raditi? U koju bismo crkvu trebali ići? Popis se nastavlja. Da bismo donijeli ove odluke, potrebno nam je otkrivenje Riječi Božje. Bez njega, naše će odluke biti na skliskom terenu.

Ono što nam Bog otkriva po svojem Duhu ne može nam se oduzeti. To mora biti temelj svega što činimo. Bez toga će nas nevolje i kušnje lako povrijediti i zaslijepiti.

Stoga, ponovimo ono što je Isus rekao o Riječi koju smo čuli i primili s radošću, ali koja nije pustila korijenje u našim srcima.

*Isto tako, posijani na 'kamenito tlo' jesu oni, kad čuju riječ, odmah je primaju s radošću, ali **nemaju u sebi korijena**, nego su nestalni. Nato, kad dođe nevolja ili progonstvo zbog riječi, smjesta **podlegnu** (povrijede se, engl. prijevod, KJV, op. prev.)*

Marko 4:16-17, označio autor

Ovdje možemo lako zamijeniti riječi *korijen* i *temelj* jer obje riječi označavaju sredstvo stabilnosti i izvor snage za biljku ili građevinu. Osoba koja nije stabilna, ili utemeljena na otkrivenju Riječi Božje, prvi je kandidat kojeg oluja povrede može pomaknuti.

Koliko je ljudi poput učenika, koje je Isus konfrontirao. Oni žive na temelju onoga što je netko drugi rekao ili propovijedao. Mišljenja i stavovi drugih ljudi uzimaju se kao istiniti bez da se traži savjet ili svjedočanstvo Duha. Mi možemo živjeti i objavljivati samo ono što nam je Bog otkrio. To je temelj na kojem Isus gradi svoju Crkvu.

Imao sam jednom neudatu tajnicu koja se sretno viđala s mladićem, isto tako zaposlenim u crkvi. Svakim su danom postajali sve bliži i bliži. Svi su mogli jasno vidjeti kako će ovaj odnos završiti brakom. I sami su o tome ozbiljno razgovarali.

Jedne ih je večeri stariji pastor pozvao naprijed i rekao: „Ovako govori Gospodin, vas dvoje ćete se vjenčati.“

Slijedeće je jutro moja tajnica ušla u ured ploveći na oblacima. Bila je tako uzbuđena. Pitala me hoću li ih ja vjenčati, a ja sam odgovorio da će mi to biti čast. Dogovorio sam s njima sastanak u vezi savjetovanja.

No, bio sam nemiran. Kad su ušli u moj ured, moj se duh uznemirio. Pogledao sam u svoju tajnicu i upitao je da li je sigurna kako je ovaj mladi čovjek Božji odabir za nju. Ona je odgovorila s jednim žarkim, sigurnim da.

Tada sam pogledao u njega i upitao ga: „Vjeruješ li da je Božja volja da se oženiš ovom djevojkom?“

Na trenutak me pogledao poluotvorenih usta, a zatim pognuvši i zatresavši glavom rekao: „Ne, ja nisam siguran.“

Pogledao sam ih i obratio se mladom čovjeku: „Neću vas vjenčati. Ne marim za to tko vam je prorokovao niti što tko govori. Ne marim ni za to koliko je njih reklo: „Vi ste krasan par“. Ako Bog nije otkrio svoju volju u tvom srcu, nemaš nikakve obveze nastaviti s ovim vjenčanjem.

Ako se oženiš bez Božjeg otkrivenja da je to savršena Božja volja za vas,“ nastavio sam, „kad dođu oluje – a one će doći – pitat ćeš se: „Što bi bilo da sam se oženio nekom drugom djevojkom? Bih li i tada imao ove probleme? Trebao sam biti siguran da je to Božja volja. Osjećam se uhvaćenim u zamku.“

Tada će tvoje srce postati umorno, te se nećeš moći boriti protiv nevolje koja dolazi protiv vašeg braka. Bit ćeš čovjek s razdijeljenom dušom i nesiguran na svim svojim putovima.“

Završio sam sastanak i rekao im da nema potrebe za ponovnim sastankom. On je osjetio olakšanje. Ona je bila jako uzrujana. Slijedećeg je tjedna u našem uredu bilo vrlo napeto. No, znao sam da sam rekao istinu. Za nju je to bilo vrijeme kušnje. Ako joj je uistinu Bog govorio da je taj mladić njezin muž, ona će morati vjerovati Bogu da će i njemu to otkriti; trebala se čuvati osjećaja povrijeđenosti u odnosu na mene kao i na Boga. Rekao sam joj da se povuče i dopusti mladiću čuti od Boga. Poslušala me je.

Prošla su tri mjeseca i oni su zatražili još jedan sastanak. Odmah sam osjetio radost. Rekao mi je sjajnih očiju: „Znam

bez ikakve sumnje da mi je ovu djevojku Bog dao za ženu!“ Sedam mjeseci kasnije, oni su se oženili.

Kada znamo da nas je Bog doveo u određeni odnos, ili u crkvu, neprijatelju će biti mnogo teže da nas odatle istragne. Bit ćemo utemeljeni na otkrivenju Riječi Božje i prolaziti ćemo kroz sukobe čak i onda kada to izgleda nemoguće.

NEMA DRUGE OPCIJE

Prvih je pet godina našeg braka bilo teško vrijeme jednako za moju ženu kao i za mene. Mi smo tako ozbiljno nanosili povrede jedno drugome da je izgledalo nemoguće sačuvati ljubavni odnos koji smo jednom imali.

Samo nas je jedna stvar držala zajedno: oboje smo znali da je naš brak bio Božja volja. Stoga razvod nikada nije bio ni daleka mogućnost. Naš je jedini odabir bio da nas On iscijeli i promijeni. Oboje smo se podvrgli tom procesu bez obzira koliko on bolan bio.

Kad god bih mislio o tome kako ću odustati, sjetio bih se Božjih obećanja koja mi je dao u vezi moga braka. Nisam bio spreman abortirati ono što je Bog kreirao i odredio za naše zajedništvo.

Jedno od obećanja, koje nam je Bog dao, bilo je da ćemo moja žena i ja zajedno služiti. U vrijeme kad je to obećanje došlo, mislio sam: „Mogu to sasvim lako vidjeti. Njegova je ruka nad nama oboje“.

Usred naših bračnih oluja nisam mogao više jasno vidjeti to obećanje. No, odbio sam ga ispustiti. Naravna nada je nestala zbog borbi i ponosa koji je ušao u naš brak. No, još uvijek je tu bilo ono nadnaravno sjeme života u mom srcu. To je obećanje bilo sidro, ili temelj, u vremenima kad mi je to trebalo.

I kako se na kraju pokazalo, Bog ne samo da je iscijelio naš odnos, nego ga je učinio još jačim nego prije. Sazrijevali smo u sukobima učeći od njih i opraštajući jedno drugome. Sada služimo zajedno. Svoju ženu držim, ne samo svojom ljubavi i

najboljim prijateljem, nego i službenikom kojem potpuno vjerujem. Njoj vjerujem više nego bilo kome drugome.

Nakon tih prvih, teških pet godina, shvatio sam da je Bog vidio manjkavosti naših života – a naš ih je odnos donio na svjetlo dana.

Bio sam zadivljen mudročću koja je nas dvoje spojila kao muža i ženu. Prije nego sam sreo Lisu, marljivo sam molio za ženu s kojom ću se jednog dana oženiti. Taj je odabir bio druga najvažnija odluka u mom životu – odmah iza odluke da ću slijediti Radosnu vijest. Zbog toga što sam molio i čekao na Boga, mislio sam da neću imati probleme koje drugi imaju u braku. O, kako sam se samo prevario!

Bog je za mene odabrao ženu kakvu sam želio. No, ona je isto tako otkrila sebičnu nezrelost koja se skrivala u meni. A toga je uistinu bilo! Da sam bježao od sukoba, odlučujući se za razvod ili okrivljujući je, samo bih zakopao svoju nezrelost pod jednim drugim slojem zaštite od sukoba, slojem koji se zove povreda. Spoznaja Riječi Božje u vezi našeg braka čuvala me od toga da sve napustim.

Na ovom mjestu učinit ću malu digresiju od sadržaja ovog poglavlja. Neki od vas čitatelja mogli biste misliti: „Pa, mi nismo bili spašeni kad smo se oženili.“

Vama Bog govori: „Oženjenima naređujem – ne ja, nego Gospodin – da se žena od muža ne rastavlja; ako li se rastavi, neka ostane neudana ili se izmiri sa svojim mužem; i muž da ne otpušta žene. ... Neka svatko, braćo, ostane s Bogom u onom stanju u kojem ga je zatekao poziv.“ (1. Korinćanima 7:10-11,24).

Neka ova riječ o savezu braka bude pohranjena u vašim srcima tako da vas iz vaše postojanosti ne može pomaknuti nikakva zamka povrede. Zatim tražite Boga i objavu Njegove Riječi za vaš brak.

Možda se neki od vas nisu ženili u skladu s voljom Božjom, pa čak i kao vjernici. Kako biste dobili Božji blagoslov za svoj brak, morate se pokajati što niste tražili volju Božju prije ženidbe, i On će vam oprostiti. Upamtite kako dvije krive stvari ne čine jednu ispravnu. Razvrgnuti savez zbog povrede nije odgovor. Zatim tražite Boga da vam da Riječ za vaš brak.

ČVRSTA STIJENA

Otkrivena je Riječ Božja čvrsta stijena na kojoj gradimo svoje živote i službe. Brojni su mi ljudi pričali o mnogim crkvama i timovima službenika koji su ostajali zajedno tek kratko vrijeme. Žalostan sam kad vidim kako ih pokreću kušnje, a ne Božje usmjerenje. Oni veličaju pogreške i to kako se loše postupalo bilo s njima ili s nekim drugim. Osjećaju se opravdanim zbog odluka koje su donijeli. No, njihovo je razmišljanje samo još jedan sloj prijekora koja ih priječi vidjeti povrijeđenost i manjkavosti vlastitih karaktera.

Oni opisuju svoj sadašnji odnos sa službama ili crkvama kao nešto što je „privremeno“ ili „tu sam gdje me Bog trenutačno želi“. Čuo sam jednog čovjeka kako kaže: „Ja sam na posudbu ovoj crkvi.“ Ljudi izjavljuju ovakve stvari kako bi, ukoliko što pođe po zlu, mogli pobjeći. Nemaju temelja na kojem mogu stajati na tim novim mjestima na koja idu; oluja ih može lako otpuhnuti do slijedeće luke.

KAMO DA IDEMO?

Kad ponovno promotrimo primjer Isusa, u kojem On pita svoje učenika za koga Ga oni drže, vidimo stabilnost koja dolazi od spoznaje otkrivene volje Božje. Pogledajmo Šimuna Petra.

Nakon što je Šimun rekao ono što mu je Otac otkrio, Isus mu govori: „*A ja tebi kažem: Ti si Petar – Stijena, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i Vrata pakla neće je nadvladati.*“ (Matej 16:18).

Isus je Šimunu promijenio ime u Petar. To je značajno jer ime *Šimun* znači „čuti“. ¹ Ime *Petar* (grčka riječ je *petros*) znači „kamen“. ² Kao rezultat toga što je čuo otkrivenu Božju Riječ, postao je kamen. Kuća, koja je izgrađena od kamena i na čvrstoj stijeni kao svom temelju, izdržat će sve oluje koje na nju navale.

Riječ *stijena* u ovom stihu dolazi od grčke riječi *petra*, što označava 'veliki kamen'. ³ Isus govori Šimunu Petru da je on,

Šimun Petar, sada napravljen od iste one supstance na kojoj se cijela građevina treba temeljiti.

Kasnije će Petar napisati u svojoj poslanici, „*Dopustite da se od vas samih kao živog kamenja sagradi duhovna kuća...*“ (1. Pet. 2:5). Kamen je mali dio velike stijene. Snaga, stabilnost i moć nalaze se u kamenu otkrivenja Riječi Božje, koje donosi plod u život osobe koja ga prima. Tu osobu osnažuje snaga onoga koji je živa Riječ Božja, Isus Krist.

I kao što piše apostol Pavao u 1. Korinćanima 3:11: „*Nitko, naime, ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je već postavljen, a taj je Isus Krist.*“ I dok budemo tražili Njega koji je živa Riječ Božja, On će nam se otkrivati i utvrđivati nas.

Tijekom posljednjih dana Isusovog boravka na zemlji, za Njegov je tim službenika život postao vrlo težak. Religiozne su vođe i Židovi progonili Isusa tražeći kako da Ga ubiju (Ivan 5:16). Kad su stvari počele uzimati svoj tijek, i kad su Ga ljudi željeli na silu postaviti kraljem, On je to odbio i otišao (Ivan 6:15).

„Zašto tako čini?“ pitali su se učenici. „Pa to je prilika za Njega i za nas.“ Postali su zabrinuti. Oluje su počele bjesnjeti.

„Ostavili smo svoje obitelji i poslove da bismo slijedili ovog čovjeka. Mnogo smo toga stavili na kocku. Vjerovali smo da je On Onaj koji ima doći. Naposljetku, Ivan ga je Krstitelj najavio, a čuli smo i Šimuna Petra kako to objavljuje u Cezareji Filipovoj. To su već dva svjedoka. No, zašto On i dalje iritira postojeće vođe? Zašto sam sebi kopa grob? Zašto izjavljuje takve grube stvari poput 'O, pokvareni i prevrtljivi naraštaju, koliko ću vas još dugo podnositi?' i to nama, svojim učenicima?“

Povreda se počela podizati u ovim ljudima koji su ostavili sve da bi Njega slijedili.

I tada se konačno dogodilo 'ono'. Isus im propovijeda nešto što nalikuje na čistu herezu: „*Zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi.*“ (Ivan 6:53).

„Što to On propovijeda?“ pitali su se. „To je previše!“ I što je još gore, On te stvari govori pred vođama sinagoge u Kafarnaumu. Bila je to kap koja je, za učenike, prelila čašu!

Mnogi od njegovih učenika, kad to čuše, rekoše: „Tvrđ je ovog govor! Tko ga može slušati?“

Ivan 6:60

Zamijetite što im Isus odgovara:

Isus saznade sam od sebe da učenici njegovi na to mrmljaju, te im reče: „Zar vas ovo sablažnjava?“ (u engl. prijevodu - *Zar vas ovo vrijeđa?*, op.prev.)

Ivan 6:61

Ovdje se radi o njegovim učenicima! On nije povukao istinu koju je izrekao nego ih je njome konfrontirao. Znao je da neki od njih žive na pogrešnom temelju. On razotkriva taj temelj i omogućuje im da vide svoja vlastita srca. No, oni nisu poput Šimuna Petra ili drugih učenika koji žedaju za istinom.

Pogledajmo njihovu reakciju:

Tada se **mnogi** njegovi učenici povukoše i nisu više išli s njima.

Ivan 6:66, označio autor

Zapazite da se ne radi o nekolicini, već o 'mnogima'. Neki su od njih nesumnjivo bili oni koji su u Cezareji Filipovoj govorili: „*Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, treći za Jeremiju ili za jednog od proroka.*“ (Matej 16:14) Nisu bili utvrđeni na otkrivenju Riječi Božje.

Povreda je narasla do one točke na kojoj su učinili ono što mnogi danas čine – odlaze. Mislili su da su prevareni i da se s njima loše postupa, no, tome nije bilo tako. Nisu vidjeli istinu jer im je pogled bio usmjeren na vlastite, sebične želje.

A sada pogledajmo što se dogodilo sa Šimunom Petrom kad je Isus konfrontirao dvanaesticu:

Onda Isus upita Dvanaesticu: „Zar ćete i vi otići?“ „Gospodine, komu ćemo otići?“ - odgovori mu Šimun Petar. „Ti imaš riječi vječnoga života. **Mi vjerujemo i znamo da si ti Svetac Božji.**“ (eng. prijevod - *da si ti Krist, Sin živoga Boga*, op.prev.)

Ivan 6:67-69, označio autor

Isus nije molio ove ljude: „Molim vas nemojte otići. Upravo sam izgubio članove svog tima. Kako ću nastaviti bez vas?“ Ne, On ih konfrontira: „Zar ćete i vi otići?“

Zapazite kako Šimun Petar odgovara, usprkos toga što se i on bori s istom mogućnosti da bude povrijeđen kao i drugi: „Gospodine, komu ćemo otići?“

Mora da su Petra zbunjivale stvari koje je čuo, no, on je znao nešto unutar sebe što drugi nisu znali. Petar je u Cezareji Filipovoj imao otkrivenje o tome tko je Isus: „*Sin Boga živoga*“ (Matej 16:16).

I sada, u žarištu kušnje, Petar je izrekao ono što je bilo duboko usađeno u njegovom srcu: „*Mi vjerujemo i znamo da si ti Krist, Sin živoga Boga.*“ To su iste one riječi koje je onako izlanuo u Cezareji Filipovoj. Bio je kamen postavljen na stijenu žive Riječi Božje. On neće otići povrijeđen.

REAGIRANJE POD PRITISKOM

Često govorim da testovi i kušnje '*lociraju*' osobu. Drugim riječima, one određuju gdje se duhovno nalazite. One otkrivaju pravo stanje vašeg srca. Način na koji reagirate pod pritiskom pokazuje reakciju *stvarnih vas*.

Možete imati prekrasnu kuću od pet katova izgrađenu na pijesku, ukrašenu najprobranijim materijalima i izvrsne izrade i sve dok sunce sja, ona izgleda poput oličenja snage i ljepote.

Pored nje se može nalaziti obična prizemnica. Gotovo je neprimjetna i vjerojatno neprivlačna u usporedbi s ovim prekrasnim zdanjem. Ali, izgrađena je na nečemu što se ne vidi – na stijeni.

Sve dok ne navale oluje, ova peterokatnica izgleda daleko ljepše. No, kad navali snažna oluja, ona se sruši i njezina ruševina bude velika. Možda će preživjeti nekoliko manjih oluja, ali svakako ne i uragan. Ova pak, druga, prizemna kuća, preživljava. Što je veća kuća, veći je i teži njezin pad.

Neki su ljudi u crkvi poput učenika koji su u Cezareji Filipovoj bili brzi na jeziku, no, kasnije se pokazalo kakvi su zapravo. Mogu izgledati poput 'peterokatnih' kršćana, slika

Đavlov mamac

snage, stabilnosti i ljepote. Mogu podnijeti nekoliko malih i srednjih oluja. No, kad zapuše moćni olujni vjetar, oni se premjeste.

Stoga, gradite svoj život na otkrivenju Riječi Božje, ne na onome što drugi kažu. Nastavite tražiti Gospodina i oslušajte svoje srce. Ne činite i ne govorite stvari samo zato jer ih drugi govore. Tražite Njega i stojte na onome što je rasvijetljeno u vašem srcu!

**KAD NEPRIJATELJ TRESE,
TO JE ZA UNIŠTENJE,
NO, BOŽJA JE SVRHA
SASVIM DRUGAČIJA**

Zahvaljujem Bogu na poruci iz knjige *Đavlov mamac*. Molila sam i postila tražeći proboj za svoj život. Gospodin mi je pokazao ovu poruku, a ona je radikalno promijenila moj život. Ovo je knjiga koju jednostavno moraju čitati svi koji su u vodstvu.

- C.P., NEW ZEALAND

SVE ŠTO SE MOŽE PROTRESTI BIT ĆE PROTRESENO

---

*Njegov je glas onda potresao zemlju, a sad ovo obećava:
"Ja ću još jednom protresti ne samo zemlju nego i nebo."
Ovo „još jednom“ znači da će se promijeniti uzdrmane stvari,
jer su stvorene stvarnosti, da ostanu one
koje se ne mogu uzdrmati.
Hebrejima 12:26-27*

U prethodnom smo poglavlju vidjeli da je otkrivenje Božje Riječi temelj na kojem Isus gradi svoju Crkvu. Vidjeli smo i to da je Šimun Petar ostao kad su drugi učenici otišli jer su bili povrijeđeni. Čak i kad mu je Isus dao priliku da ode, Šimun Petar je govorio ono što je bilo utvrđeno u njegovom srcu.

No, pogledajmo sada jedan drugi test koji je Šimun Petar morao proći – noć uoči Isusove izdaje.

Isus je sjedio s dvanaesticom apostola, zahvaljujući i služeći Gospodnju večeru, kad je izrekao nešto zapanjujuće: „Ali evo ruke moga izdajnika; sa mnom je na stolu. Jest, Sin Čovječji odlazi kako je određeno, ali jao onomu čovjeku koji ga izdaje!“ (Luka 22:21-22). Kakva izjava! Danas bismo rekli da je Isus tim riječima „bacio bombu“ među njih.

Premda je Isus od početka znao da će biti izdan, učenici su to prvi puta čuli. Možete li samo zamisliti kakav je strašan osjećaj zavladao tom prostorijom kad je rekao da će ga jedan od njih, koji je s njima od početka i koji sjedi tu za stolom, blizak suradnik, izdati?

I što oni rade kao odgovor na to? „*Oni počеше pitati jedan drugoga tko bi od njih bio onaj koji će to učiniti?*“ (Luka 22:23) Bili su zatečeni i šokirani da bi jedan od njih mogao učiniti takvu strašnu stvar. No, njihov motiv kojim su istraživali to pitanje nije bio čist. Znamo to po tome kako je njihov razgovor završio. Razlog njihovog ispitivanja bio je sebičan i pun oholosti. Pogledajmo slijedeći stih:

Nastade prepirka među njima o tome tko bi od njih bio najveći.

Luka 22:24

Zamislite ovo: Isus im je upravo rekao da će ga predati velikom svećeniku koji će ga osuditi na smrt i predati Rimljanima da mu se izruguju, muče ga i ubiju, a jedan koji će to učiniti sjedi s Njim za stolom.

Učenici ispituju jedan drugoga tko bi to mogao biti, a završavaju raspravljajući tko će od njih biti najveći. To je nečasno – gotovo kao djeca kad raspravljaju o svojem nasljedstvu. Nimalo se ne brinu za Isusa već jure za moći i položajem. Kakva neshvatljiva sebičnost!

Da sam ja bio na Isusovom mjestu, pitao bih jesu li uopće čuli što sam rekao i mare li uopće. Iz ovog događaja možemo vidjeti kako je Učitelj hodao u ljubavi i strpljenju. Većina bi nas na Isusovom mjestu rekla: „Izlazite van, svi! Ovo je trenutak moje najveće potrebe, a vi mislite samo na sebe!“ Kakva prilika za povredu!

Možemo jedino pogađati tko je započeo s prepirkom među učenicima: vjerojatno Šimun Petar, budući da je bio dominantna osoba u skupini i bio onaj koji je obično govorio prvi.

Vjerojatno je bio brz upozoriti druge kako je on jedini koji je hodao po vodi. Ili ih je, možda, podsjetio kako je prvi imao

otkrivenje o tome tko Isus jest. Potom je možda ponovno ispričao što je doživio na Brdu preobraženja s Isusom, Mojsijem i Ilijom.

Bio je potpuno uvjeren da je on najveći od dvanaestorice. No, to uvjerenje nije bilo utemeljeno na ljubavi već na ponosu. Isus ih je pogledao i rekao im da se ponašaju kao obični ljudi, a ne sinovi kraljevstva: *„Kraljevi naroda gospodare nad njima, i oni koji vrše vlast nad njima hoće da se zovu dobrotvori. A vi ne tako! Naprotiv, tko je najveći među vama, neka bude kao najmanji, a starješina kao poslužnik. Tko je veći, onaj koji sjedi za stolom ili onaj koji služi? Zar ne onaj koji sjedi za stolom? A ja sam među vama kao poslužnik.“* (Luka 22:25-27).

SVRHA PROTRESANJA

Premda je Šimun Petar primio obilje otkrivenja o tome tko je Isus, još uvijek nije imao ponizan Kristov karakter. Gradio je svoj život i službu na prošlim pobjedama i ponosu. Pavao nas opominje da pazimo kako gradimo na našem temelju u Kristu (1. Korinćanima 3:10).

Šimun Petar nije gradio materijalom primjerenim za kraljevstvo Božje, već materijalom kao što su jaka volja i samopouzdanje. I premda nesvjestan toga, njegov se karakter trebao promijeniti. Njegova je izjava proizašla iz „požude tijela“ (1. Ivanova 2:16).

Ponos ga nikada ne bi mogao opremiti za ispunjenje njegove sudbine u Kristu. Da je ostao, taj bi ga ponos uništio. Ponos je bila ista ona slabost karaktera koju je imao Lucifer, Božji pomazani Kerub, a koja je prouzročila njegov pad (Ezekiel 28:11-19).

Pogledajmo što je Isus rekao Šimunu Petru:

„Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu.“

Luka 22:31

Ponos je došao i otvorio vrata neprijatelju da može rešetati Šimuna Petra. Riječ *rešetati* prevedena je iz grčke riječi *siniazō*

što znači „sijati, tresti u situ; figurativno znači kušati nečiju vjeru pomoću unutarnjeg nemira do ruba izdržljivosti.“¹

Da je Isus imao mentalitet kao što ga imaju mnogi u crkvi, On bi rekao: „Hajdemo ljudi, moliti i svezati đavla. Nećemo dopustiti Sotoni da to čini našem ljubljenom Šimunu!“ No, pogledajmo što Isus kaže:

„...ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću!“

Luka 22:32

Isus nije molio za to da Šimuna Petra mimoide ovo intenzivno protresanje do granice izdržljivosti. On je molio za to da njegova vjera ne malakše tijekom tog postupka. Isus je znao da će iz ove kušnje izaći novi karakter, onakav kakav je Šimun Petar trebao ako je želio ispuniti svoju sudbinu i učvrstiti svoju braću.

Sotona je tražio dopuštenje protresti Šimuna Petra tako snažno kako bi ovaj izgubio svoju vjeru. Namjera je neprijatelja bila uništiti ovog čovjeka velikih mogućnosti, koji je primio tolika otkrivenja. No, Bog je imao na umu drugu svrhu ovog protresanja, i kao što to uvijek i biva, Bog je iznad đavla. On je dopustio neprijatelju da rešeta Šimuna Petra kako bi se protreslo sve što *se trebalo* protresti. Bog je mojoj supruzi Lisi pokazao pet svrha za protresanje jednog objekta:

1. približiti ga njegovim temeljima,
2. odstraniti ono što je mrtvo,
3. požeti ono što je zrelo,
4. probuditi,
5. ujediniti ili pomiješati zajedno tako da više ne bude odvojeno.

Bilo kakva misao ili stav srca, koji imaju korijen u sebičnosti ili ponosu, bit će pročišćeni. Kao posljedica ovog strašnog protresanja, čitavo je samopouzdanje Šimuna Petra trebalo nestati, a ostati samo ono što je bilo na pravom, Božjem temelju. Petra je trebalo probuditi u njegovo pravo stanje, mrtvo se trebalo odstraniti, a zreli plod požeti; tako bi se

približio svojem istinskom temelju. Ne bi više funkcionirao neovisno, već ovisno o Gospodinu.

Petar je hrabro dočekaio Isusove riječi: *“Gospodine”*, reče mu Šimun, *“ja sam spreman s tobom i u tamnicu i u smrt ići.”* Ova izjava nije bila rođena iz Duha već iz njegova vlastitog samopouzdanja. Nije razumio suštinu tog protresanja.

JUDA NASUPROT ŠIMUNU

Neki misle da je Petar bio lajavac i kukavica. No, u vrtu, kad su hramski stražari došli uhvatiti Isusa, on je izvukao svoj mač i udario slugu velikog svećenika i odrezao mu uho (Ivan 18:10). Nema mnogo kukavica koji će napasti brojčano nadmoćnijeg neprijatelja. Dakle, Petar je bio odvažan, ali je njegova snaga bila u njegovoj osobnosti, a ne u Božjoj poniznosti, jer protresanje još ne bijaše počelo.

Dogodilo se onako kako je Isus bio predvidio. Taj se isti odvažni, snažni Šimun Petar, spreman umrijeti za Isusa, koji izvlači mač u vrtu prepunom vojnika, sada suočava s jednom običnom sluškinjicom. Uplašivši se nje, Petar nije će da uopće poznaje Isusa.

Neki misle da se čovjek spotiče o velike stvari. Baš naprotiv, upravo nas naoko beznačajne stvari mogu najviše pogoditi. Time se pokazuje ispraznost samopouzdanja.

Zatim je Petar još dva puta zanjekao Isusa. Odmah je pijetao zapjevao, a Petar odlazi i plače gorko. S njega je spalo sve njegovo samopouzdanje; vjerovao je da se više nikad neće moći podići. Ostao je, premda toga nije bio niti svjestan, bez svega što mu Duh bijaše otkrio.

Šimun Petar i Juda bilo su slični na mnogo načina uključujući i činjenicu da su obojica odbacili Isusa u posljednjim, najkritičnijim danima Isusova života. No, ipak, dvojica se ljudi temeljno razlikuju jedan od drugoga.

Juda nikad nije želio poznavati Isusa na način na koji je to Šimun želio. Juda nije bio utemeljen u Isusu. Činilo se da ljubi Isusa kad je napustio sve da bi Ga slijedio, putovao s Njime i bio s Njime u vrijeme progonstva. Izgonio je zle duhove,

iscjeljivao bolesne i propovijedao radosnu vijest. (Sjetite se da je Isus slao *dvanaestoricu* da propovijedaju, iscjeljuju i oslobađaju, a ne jedanaestoricu). No, on se nije žrtvovao zbog ljubavi prema Isusu ili zbog otkrivenja koje je o Njemu imao.

Juda je od početka imao svoj cilj. Nikad se nije pokajao u vezi svojih samoživih motiva. Njegov se karakter otkriva u izjavama poput: „**Što ćete mi dati, pa da...?**“ (Matej 26:14, označio autor). On je lagao i laskao kako bi postigao svoje (Matej 26:25). Uzimao bi novac iz blagajne Isusove službe za svoje osobne potrebe (Ivan 12:4-6). A popis se nastavlja. Nikada nije upoznao Gospodina, premda je tri i po godine boravio u Njegovoj blizini.

Obojica su žalila zbog onog što su učinili. No, Juda nije imao onog temelja kojeg je imao Petar. Zbog toga što nikad nije bio gladan znati Isusa, Isus mu se nije otkrio. Da je Juda imao otkrivenje o Isusu, nikad Ga ne bi izdao. Kada je velika oluja navalila na njegov život, sve se protreslo i nestalo! Pogledajmo što se dogodilo:

Tada se njegov izdajnik Juda, videći da je Isus osuđen, **pokaja** te vrati trideset srebrnika velikim svećenicima i starješinama: „*Sagriješih*“ - reče - „*jer izdadoh nevinu krv.*“ „Što se to nas tiče?“ - odgovore mu. „To je tvoja stvar.“ Tada baci srebrnike u hram te se povuče, ode i **objesi se**.

Matej 27:3-5, označio autor

Pokajao se jer je znao da je sagriješio. No, nije poznavao Krista. Nije imao razumijevanje veličine Onoga kojeg je izdao. Jedino što je rekao bilo je: „*Izdadoh nevinu krv.*“ Da je poznavao Isusa onako kako ga je Šimun Petar poznavao, vratio bi se k Njemu i pokajao se, znajući za dobrotu Božju. To što je počinio samoubojstvo bio je samo još jedan čin života u neovisnosti od milosti Božje. Protresanje je otkrilo da Juda nije imao temelja, premda je Učitelja slijedio tri godine.

Brojni obraćenici mole „molitvu grešnika“, pohađaju crkve, aktivni su i proučavaju svoje Biblije. Pa ipak, sve to bez otkrivenja tko Isus stvarno jest, premda ga priznaju svojim

ustima. Naravno, kad se razočaraju, ljute se na Boga i ne žele više ništa imati s Njim.

„Bog nikada ništa ne čini za mene!“ čuo sam ih kako govore. „Probao sam kršćanstvo, ali je moj život postao samo još bjedniji.“ Ili: „Molio sam i tražio Boga da mi to učini, a On to nije učinio!“ Nikada nisu svoje živote položili za Isusa, već su pokušali doći u ravninu s Njime zbog svojeg vlastitog probitka. Služili su mu samo zbog onoga što im je On mogao dati. Stoga su se lako povrijedili. Evo kako ih Isus opisuje:

Isto tako, posijani na 'kamenito tlo' jesu oni koji, kad čuju riječ, odmah je primaju s radošću, ali *nemaju u sebi korijena*, nego su nestalni. Nato, kad dođe nevolja ili progonstvo zbog riječi, smjesta *podlegnu*. (U engl. prijevodu – smjesta *budu povrijeđeni* – op.prev.)

Marko 4:16-17, označio autor

Zapazite da Isus kaže kako se lako povrijede jer nemaju korijena. U što bismo to trebali pustiti korijenje? Odgovor nalazimo u Efežanima 3:16-18: Svoje korijene i svoje temelje trebamo imati u ljubavi. Naša ljubav za Boga naš je temelj.

Isus je rekao: „*Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje.*“ (Ivan 15:13). Ne možemo položiti svoje živote za nekoga kome ne vjerujemo. Ne možemo položiti svoje živote za Boga, osim ako ga ne poznavamo tako dobro da mu vjerujemo. Moramo poznavati i razumjeti Božji karakter. Moramo imati sigurnost da On neće učiniti ništa čime bi nas povrijedio.

Bog uvijek nastoji činiti najbolje za nas. Ono što nam može izgledati poput razočaranja uvijek se okrene na dobro ako ne izgubimo vjeru. Bog je ljubav; u Njemu nema sebičnosti niti zla. Sotona je onaj koji želi našu propast.

Često na situacije u svojim životima gledamo kroz kratkovidne naočale. To iskrivljuje pravu sliku. Bog na ono kroza što prolazimo gleda iz kuta vječnosti. Ako na situaciju gledamo samo iz našeg ograničenog položaja, mogu se dogoditi dvije stvari.

Prvo, usred postupka kojim nas Bog čisti, bit ćemo lagan plijen povrede, bilo da se ljutimo na Boga ili na Njegove sluge. Drugo, neprijatelj nas može lako zavesti. Sotona će upotrijebiti nešto što može u tom trenutku biti ispravno, no, njegov je krajnji cilj upotrijebiti to kako bi nas uništio ili ubio. Međutim, kad smo utemeljeni na vjeri u Boga, mi se ne mičemo izvan Očeve brige. Nećemo podleći toj kušnji i brinuti sami o sebi.

OVISITI O BOŽJEM KARAKTERU

Jedan od načina na koji nas neprijatelj pokušava odvući od vjere u Boga je taj da iskrivi naše razumijevanje Božjeg karaktera. To je učinio s Evom u vrtu kad ju je upitao: „*Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?*“ (Postanak 3:1, označio autor). On je izopačio Božju zapovijed s namjerom da napadne i iskrivi Njegov karakter.

Bog je rekao: „*Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!*“ (Postanak 2:16-17, označio autor).

Zmija je, zapravo, govorila Evi: „Sve što je stvarno dobro to vam Bog ne želi dati.“

No, Bog je posebno naglasio: „*Sa svakog stabla u vrtu slobodno jedi, ali...*“ Bog je čovječanstvu dao na uživanje čitav vrt i sve njegove plodove osim ploda s jednoga stabla.

Zmija je iskrivila ženino gledanje na Boga govoreći joj: „Bog zapravo ne mari za vas. Kakve to samo dobre stvari čuva za sebe? Sigurno vas ne voli onoliko koliko mislite. Sigurno nije dobar Bog!“ Zavedena, Eva je povjerovala laži o Božjem karakteru. Tada se pojavila želja za grijehom, jer Božja Riječ više nije bila život već zakon. A „*snaga je grijeha u Zakonu*“ (1. Korinćanima 15:56).

Neprijatelj i danas djeluje na isti način. On izvrće karakter Boga Oca u očima Njegove djece. Svi smo mi imali određene ljude s autoritetom nad sobom, sebične i bez ljubavi, bilo da se radi o očevima, učiteljima, šefovima ili vladarima. I stoga, što su to bile osobe s autoritetom, lako je bilo projicirati njihovu narav na Božji karakter jer je On vrhovni autoritet.

Neprijatelj majstorski iskrivljuje Očev karakter izopačujući naš pogled na naše zemaljske očeve. Bog kaže da će srca očeva, prije Isusovog povratka, okrenuti k sinovima (Malahija 4:6). Njegov će se karakter, ili priroda, očitovati u Njegovim vođama i biti katalizator iscjeljenja.

Kada znate da Bog nikada neće učiniti ništa što bi vas povrijedilo ili uništilo, i da je sve što čini ili ne čini za vaš probitak, tada ćete Mu se slobodno predati i radosno položiti svoj život za Učitelja.

Ako ste se potpuno predali Isusu i Njegovoj brizi, nitko vas više ne može povrijediti jer više ne pripadate sami sebi. Povrijeđeni ili razočarani, to su oni koji su Isusu došli zbog onog što On može učiniti za njih, a ne zbog onog tko On jest.

S takvim nas je stavom lako povrijediti. Usredotočenost na same sebe čini nas kratkovidnima. Postajemo nesposobni gledati na naše neposredne okolnosti očima vjere. Kad su naši životi istinski izgubljeni u Isusu, mi poznajemo Njegov karakter i dijelimo Njegovu radost. Nije nas moguće protresti niti nasukati na hrid.

Vrlo se lako povrijediti ako gledamo samo na naše naravno okruženje ili okolnosti. Tada ne gledamo kroz oči Duha. Obično mi Bog ne odgovara niti na način niti u vrijeme kad ja to očekujem. No, gledajući unatrag, na svaki slučaj posebno, razumijem i vidim Njegovu mudrost.

Ponekad naša djeca ne razumiju metode ili logiku koja stoji iza načina na koji ih odgajamo. Pokušavamo objasniti starijoj djeci tako da mogu imati koristi od mudrosti. No, ponekad, oni ne razumiju ili se ne slože jer su nezreli; kasnije će, u životu, sigurno razumjeti. Ili se možda radi o kušanju njihove poslušnosti, ljubavi i zrelosti. Isto je i s našim nebeskim Ocem. U ovim situacijama vjera govori: „Vjerujem Ti makar ne razumijem.“

U Poslanici Hebrejima 11:35-39 nalazimo izvještaj o onima koji nisu nikad vidjeli ispunjena Božja obećanja, a opet nikada nisu oklijevali: *„Jedni biše mučeni na kolu, odbijajući oslobođenje da postignu bolje uskrsnuće. Drugi, opet, iskusiše izrugivanja i udarce i povrh toga okove i tamnice. Biše kamenovani, stavljani na kušnju,*

pilani, umoreni mačem; išli su tamo-amo u ovčjim kožusima i kozjim kožama, oskudni, nevoljni i zlostavljeni – oni kojih svijet ne bijaše dostojan! – lutajući po pustinjama, gorama, po špiljama i zemaljskim pukotinama. I ti svi, iako su postigli pohvalno svjedočanstvo zahvaljujući vjeri, ne primiše ono što je obećano“ (označio autor).

Ovi su ljudi odlučili da je Bog sve što oni žele usprkos cijeni koju su trebali platiti. Vjerovali su Mu i onda kad su umirali ne dočekavši ispunjenje obećanja. Njih se nije moglo povrijediti!

Ukorijenjeni smo i utemeljeni onda kad ovako silno ljubimo i vjerujemo Bogu. Nema te oluje, ma kako ona bila jaka, koja nas može pomaknuti. To se ne postiže jakim voljom niti osobnošću. To je dar milosti svima koji svoje pouzdanje stavljaju u Boga, odbacujući pouzdanje u same sebe. No, da biste se mogli potpuno predati, morate poznavati Onoga koji drži vaš život u svojoj ruci.

MILOST JE DANA PONIZNIMA

Šimun se Petar više nije mogao hvalisati da je velik. Izgubio je svoje naravno pouzdanje. Potpuno je jasno uvidio svu ispraznost svoje jake volje. Bio je ponižen. Sada je postao savršen kandidat za milost Božju. Bog daje svoju milost poniznima. Poniznost je preduvjet. Bila je to lekcija koja je gorjela u Petrovoj svijesti kad je u svojoj poslanici pisao: „*U međusobnom saobraćaju svi se obucite u poniznost, jer se 'Bog protivi oholima, a poniznima daje milost'.*“ (1. Petrova 5:5).

Petar je bio protresen do granice odustajanja. To znamo po poruci koju je anđeo Božji rekao Mariji Magdaleni na grobu: „*Idite i recite njegovim učenicima, posebno Petru: Pred vama ide u Galileju; ondje ćete ga vidjeti, kako vam je rekao.*“ (Marko 16:7, označio autor). Anđeo ga je morao izdvojiti. Petar se nalazio na točki brodoloma, no, Bog je još uvijek imao svoj temelj položen u njemu. Temelj koji se neće moći pomaknuti protresanjem, već će biti ojačan.

Ne samo da je Isus oprostio Petru, već ga je i obnovio. Sad ovako protresen, bio je spreman postati jedna od središnjih vođa u crkvi. Hrabro je nagovijestio Kristovo uskrsnuće pred onima koji su Krista razapeli. Sada se suočio s vijećem, a ne s nekakvom djevojčicom. Odvažno je stajao pred njima s velikim autoritetom.

Povijesni izvještaji govore da su Petra, nakon dugogodišnje vjerne službe, razapeli naopako.² Sam je to tražio govoreći kako nije dostojan umrijeti poput njegovog Gospodina, pa su ga objesili okrenutog naglavce. Više se nije bojavao. Bio je kamen nadozidan na čvrstom temelju, na Stijeni.

Kušnje ovoga života pokazat će što je u vašem srcu – ljutite li se na Boga ili na druge. Testovi vas, ili učine gorkima u odnosu na Boga i vaše prijatelje, ili vas ojačaju. Ukoliko položite test, vaš će se korijen ispružiti još dublje i tako još više stabilizirati vaš život i vašu budućnost. Ukoliko padnete na ispitu, bit ćete povrijeđeni, a to vas može učiniti gorkima.

BOŽE, SLUŽIO SAM TI, PA ZAŠTO ONDA...?

Dok sam služio kao pastor, u skupini mladih nalazio se jedan oštrouman četrnaestogodišnjak kojeg su njegovi prijatelji i voditelji vrlo cijenili. Bio je dobar učenik i uspješan sportaš. Gorljiv za stvari od Boga, mladi je čovjek vjerno služio i dobrovoljno se javljao za svaki projekt. Išao je na misijska putovanja s nama, svjedočio gotovo svakom koga bi sreo.

Tijekom određenog razdoblja svog života provodio je i po četiri sata u molitvi. Mnoge je stvari primio od Gospodina i dijelio s drugima. Ono što bi podijelio uvijek je bilo na blagoslov. Prepoznao je svoj poziv da služi i želio je postati pastor prije svoje dvadesete godine. Činio se poput jedne čvrste stijene.

Volio sam tog mladića i ulagao sam u njega prepoznajući Božji poziv nad njegovim životom. Brinula me je samo jedna stvar: činilo se da ima previše samopouzdanja. Želio sam mu nešto reći, ali nisam mogao. Znao sam da će doći do promjene. Prošao je kroz neke oluje i ostao čvrsto stajati. Ponekad bih

dvojio o onome što vidim, jer bih ga gledao kako izdržava ozbiljne kušnje.

Prošlo je nekoliko godina. On se odselio, a ja sam počeo putovati i služiti. No, ostali smo u vezi. Znao sam da će doći do prijelomnog trenutka. Budući da se to trebalo dogoditi, nisam imao nikakvu ideju o tome što bi se točno moglo dogoditi, no znao sam da je to nužno kako bi ušao u svoju sudbinu. To će biti slično protresanju Šimuna Petra.

Kad mu je bilo osamnaest godina, njegov se otac razbolio od neizlječivog karcinoma. On i njegova majka su postili, molili vjerujući u iscjeljenje. I drugi su im se u tome pridružili. Njegov je otac predao svoj život Isusu tek nekoliko mjeseci ranije.

Očevo je stanje postajalo sve lošije. Služio sam u drugom gradu u državi Alabama kad me je supruga nazvala i molila me da nazovem tog mladića. Nazvao sam ga i shvatio da mu je potrebno ohrabrenje.

Cijelu sam noć vozio nakon završene službe, da bih stigao pred njegovu kuću u četiri sata iza ponoći. Stanje je njegovog oca bilo tako loše da su mu liječnici davali tek nekoliko dana života. Više nije mogao niti razgovarati.

Mladić je bio uvjeren da će njegov otac ustati potpuno iscijeljen. Služio sam obitelji i otišao nakon nekoliko sati provedenih s njima. Slijedeće smo jutro primili poziv da je situacija kritična.

Lisa i ja odmah smo počeli moliti. I dok smo molili, Bog je dao viziju mojoj supruzi u kojoj Isus stoji uz krevet tog čovjeka spreman da ga povede kući. Trideset minuta kasnije, mladić nas je nazvao i rekao da je njegov otac upravo preminuo. Činilo se da je to još uvijek onaj snažni, mladi čovjek. No, bio je to tek početak.

Te je noći nazvao nekoliko svojih prijatelja i rekao im da mu je umro otac. Kad ih je nazvao, oni su plakali. Čudio se kako to da već znaju vijest. No, oni to nisu znali. Plakali su zbog jednog od svojih prijatelja koji je bio poginuo u nesreći. U jednom je danu izgubio oca i svog vrlo dobrog prijatelja.

Protresanje je počelo. Bio je zbunjen, frustriran i tup. Činilo se da ga je prisutnost Božja napustila.

Mjesec dana kasnije, mladić je naišao na nesreću koja se netom prije dogodila. Zaustavio se jer je bio završio tečaj prve pomoći. Oba vozača bili su njegovi dobri prijatelji. Dvoje ljudi umrlo mu je na rukama dok im je pružao prvu pomoć.

Moj je mladi prijatelj dosegnuo svoj prag izdržljivosti. Proveo je tri sata u šumi moleći se i vapeći pred Bogom. „Gdje si? Rekao si da ćeš biti moj Tješitelj, a utjehe nema!“

Činilo se kao da mu je Bog okrenuo leđa. A, zapravo, dogodilo se to da ga je prvi puta napustila njegova snaga.

Naljutio se na Boga. Zašto je to dopustio? Nije se ljutio na svog pastora, obitelj ili mene. Ne, ljutio se na Boga. Frustracija ga je potpuno obuzela. Bog ga je napustio kad mu je najviše trebao.

„Bože, služio sam Ti i odrekao se mnogih stvari da bih Te slijedio“, molio je. „A sad si me napustio!“ Vjerovao je da mu Bog nešto duguje zbog onog čega se odrekao da bi Mu služio.

Mnogi su ljudi doživjeli povrede i razočaranja koja su manje ili više ekstremnija od ovih. Mnogi se naljute na Boga. Vjeruju da je Bog trebao uzeti u obzir sve što su za Njega učinili.

Služe Mu iz pogrešnih razloga. Ne smijemo služiti Bogu zbog onog što On može učiniti, već radije zbog onog što je On učinio za nas i zbog toga tko On jest. Oni koji su povrijeđeni zapravo ne razumiju koliko nas je Bog već zadužio time što nas je oslobodio. Zaboravljaju od kakve ih je smrti oslobodio. Gledaju kroz svoje naravne oči umjesto kroz oči vječnosti.

Mladić iz ove priče prestao je odlaziti u crkvu i stao se družiti s pogrešnim ljudima, odlazeći u barove i na kućne zabave. Ogorčen, nije želio imati nikakve veze s Bogom. Čak štoviše, želio je izbjeći bilo kakav kontakt s Bogom.

S ovakvim načinom života nije mogao nastaviti dulje od dvije sedmice, jer je njegovo srce bilo duboko osvjedočeno. No, usprkos tome, odbijao je pristupiti Gospodinu gotovo šest mjeseci. Pa i tada se činilo kao da je nebo mjedeno. Činilo se kao da se prisutnost Božja nigdje nije mogla naći.

Minula je gotovo godina dana. Tijekom nekoliko događaja vidio je da Bog još uvijek radi u njegovom životu. Pristupio je Bogu, ali sada je to bilo sasvim drukčije, u poniznosti. Kad je vrijeme kušnje završilo, Bog mu je pokazao kako ga nikad nije napustio. I kako se obnavljao njegov duhovni hod, naučio se pouzdati u Božju milost, a ne u svoju snagu.

Godinu i pol dana kasnije, rekao mi je stvari koje je otkrio o sebi za koje nije niti znao da postoje. „Bio sam čovjek bez karaktera i plitak u svim svojim odnosima. Otac me odgajao da izgledam snažno, da budem 'sam svoj majstor'. Ne bih nikad odrastao onako kako je to Bog želio. Zahvalan sam Bogu da me nije ostavio u takvom stanju.

No, ono što me je najviše žalostilo bilo je hodanje po barovima i piće. Bio sam okrenuo leđa Duhu Svetom. Toliko Ga volim. Moj odnos s Njime nije bio nikad tako sladak kao što je sada.“

Njegov se život dobrobrano protresao. Odstranjeno je samopouzdanje. No, ovaj je mladi čovjek imao isti temelj kakav je imao i Šimun Petar, temelj kojeg se nije moglo uzdrmati. I umjesto da svoj život i službu gradi na ponosu, on ih gradi milošću Božjom.

Povreda će otkriti slabosti i napuknuća u našim životima. **Često je upravo točka za koju mislimo da je naša jaka strana zapravo naša skrivena slabost.** Ona će ostati skrivena sve dok moćna oluja ne navali i ne otkrije je. Apostol je Pavao napisao, „Jer (pravo) obrezani smo mi koji uz poticaj Duha Božjega vršimo bogoslužje i koji se ponosimo Kristom Isusom, a ne stavljamo svoga pouzdanja u tijelo...” (Filipljanima 3:3, označio autor).

U svojoj snazi ne možemo učiniti ništa što bi imalo vječnu vrijednost. Lako je to reći, no sasvim je druga stvar imati tu istinu duboko ukorijenjenu u svojem biću.

ISUS NIJE KOMPROMITIRAO ISTINU KAKO LJUDI NE BI BILI POVRIJEĐENI

Vaša knjiga *Đavlov mamac* uistinu je otvorila moje oči. Moj suprug i ja radili smo zajedno u službi, te sam imala dojam kako je moj odnos s Bogom dobar. No, *Đavlov mamac* mi je pokazao kako me je moje petnaestogodišnje nezadovoljstvo prema mojoj teti moglo koštati svega što sam imala. Uvijek nas, kao kršćane, uče opraštati, ali to nikad nisam ozbiljno uzela k srcu, sve dok me vaša poruka nije suočila s određenim povredama iz moje prošlosti.

- R.M., TENNESSEE

STIJENA SABLAZNI

„Evo na Sionu postavljam ugaoni kamen, izabran, dragocjen; tko vjeruje u nj' sigurno neće biti postiđen. Prema tome, „kamen koji su odbacili graditelji – upravo taj – postao je ugaonim kamenom“, za vas koji vjerujete dragocjen, a za one koji ne vjeruju „kamen spoticanja, stijena sablazni“. O nj se „spotiču“ jer ne vjeruju Riječi: to je njihova sudbina.

(U slobodnom prijevodu – Evo na Sionu postavljam ugaoni kamen izabran, dragocjen; tko vjeruje u nj' sigurno neće biti postiđen. Prema tome, „kamen koji su odbacili graditelji – upravo taj – postao je ugaonim kamenom“, za vas koji vjerujete dragocjen, a za one koji su neposlušni „kamen spoticanja, stijena sablazni“. O nj se „spotiču“ jer nisu poslušni Riječi: to je njihova sudbina.)

1. Petrova 2:6-8 (označio autor)

U današnje je vrijeme riječ *vjerovati* izgubila na značenju. Za većinu je to postalo priznavanje određene činjenice. Za mnoge ona nema nikakve veze s poslušnošću. No, u gornjem odlomku, riječi 'vjerovati' i 'biti neposlušan' suprotne su jedna drugoj.

Pismo nas opominje da „ne pogine ni jedan koji u nj' [Isusa Krista] vjeruje već da ima život vječni“ (Ivan 3:16). Kao rezultat načina na koji razumijemo riječ *vjerovati*, mnogi misle kako je dovoljno vjerovati da Isus postoji i da je umro na Kalvariji te samim time biti u ispravnom odnosu s Bogom. Kad bi to bio jedini uvjet, onda bi demoni svakako bili u ispravnom odnosu s Bogom. Pismo jasno veli: „Ti vjeruješ da ima samo jedan Bog. Dobro činiš! I đavli to vjeruju i - dršću.“ (Jakov 2:19, označio autor). A za njih nema spasenja.

Riječ *vjerovati* u Pismu ima dublje značenje od jednostavnog priznavanja postojanja ili puke činjenice. Ostajući vjerni kontekstu gornjeg stiha, možemo reći da je osnovni element vjerovanja poslušnost. Stoga, gornji odlomak možemo čitati: “Prema tome, kamen koji su odbacili graditelji – upravo taj – postao je ugaonim kamenom, za vas koji ste *poslušni* dragocjen, a za one koji su *neposlušni* „kamen spoticanja, stijena sablazni“.

Nije teško biti poslušan onome čiji su ti karakter i ljubav poznati. Ljubav je osnovna stvar u našem odnosu s Gospodinom – ne ljubav načela ili učenja već ljubav za osobu Isusa Krista. Ako ta ljubav nije na svom mjestu, podložni smo povredi i spoticanju.

Izraelci, koje je Gospodin pozvao da budu graditelji, odbacili su Božji ugaoni kamen, Isusa. Voljeli su učenja Starog zavjeta. Zadovoljavala su ih njihova tumačenja jer su ih koristili u vlastite svrhe, i kako bi kontrolirali druge. Isus je, pak s druge strane, dovodio u pitanje legalizam kojeg su se tako čvrsto držali. Govorio im je: „Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.“ (Ivan 5:39).

Nisu mogli pojmiti ideju da je od samog početka Bog želio sinove i kćeri s kojima bi mogao imati odnos. Oni su željeli vladati i upravljati. Zakon se, kako su mislili, izdigao iznad odnosa. Odbacili su ono što im se bezuvjetno davalo. Radije su to željeli zaraditi. Stoga je bezuvjetni dar Božji, Isus Krist, nada i spasenje njihovog života, postao za njih „kamenom spoticanja, stijenom sablazni“.

Šimun je, dok je u hramu držao dijete Isusa u naručju, prorokovao: „*Gle! Ovaj je određen za propast i uskrsnuće mnogih u Izraelu...*“ (Luka 2:34). Zapazite riječi propast i uskrsnuće. Dakle Onaj koji je poslan donijeti mir svijetu, završava donoseći mač razdora onima kojima je poslan (Matej 10:34) istodobno donoseći život onima koje su graditelji (službenici onog vremena) učinili žrtvama.

ISUS I POVREDE

U nedjeljnoj se školi Isus često prikazuje kao pastir koji nosi janje na svojim ramenima i vraća ga natrag u stado. Ili, kako grli djecu blagoslivljajući ih, ili kako se smiješi govoreći im: „Ja vas volim“. Naravno, sve su te izjave točne, no one ipak ne daju cijelu sliku.

Taj je isti Isus ukorio farizeje zbog njihove samopravednosti: „*Guje i zmijski porodi! Kako ćete izbjeći osudu paklenu?*“ (Matej 23:33). Prevrnuo je stolove mjenjačima u hramu i istjerao ih van (Ivan 2:13-22). Rekao je čovjeku koji je želio sahraniti svoga oca prije nego što će poći za Njim: „*Pusti mrtve... neka ukopavaju svoje mrtoace. A ti hajde i navješćuj kraljevstvo Božje.*“ (Luka 9:60) A popis se time, naravno, ne iscrpljuje.

Pogledamo li podrobnije Isusovu službu, možemo vidjeti Čovjeka koji je uvrijedio mnoge dok je služio. Pogledajmo nekoliko primjera.

Isus je uvrijedio farizeje

U mnogim je situacijama Isus konfrontirao i uvrijedio ove vođe. Zbog toga što su bili uvrijeđeni, poslali su Ga na križ. Mrzili su Ga.

No, Isus ih je dovoljno volio da bi im govorio istinu: „*Licemjeri! Lijepo je o vama prorokovao Izaija rekavši: 'Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene. Uzalud misli da me štuje...'*“ (Matej 15:7-9). Ova ih je izjava uvrijedila.

Zapazite što su Isusa nakon toga pitali njegovi učenici:

Tada mu se približiše učenici i rekoše: „Znaš li da se **sablazniše** farizeji kad čuše tu riječ?“ (u engleskom prijevodu *offended* = *uvrijedili*)

Matej 15:12, označio autor

Proučimo Njegov odgovor:

On odgovori: „Iščupat će se svaka sadnica koju nije zasadio moj nebeski Otac. Pustite ih! To su slijepi vođe slijepaca. A kad slijepac slijepca vodi, obojica u jamu padnu.“

Matej 15:13-14

Isus je, zapravo, pokazao da će sablazni pročititi one koje Njegov Otac nije zasadio. Neki se ljudi mogu pridružiti crkvama ili timovima službenika, a da ih Bog nije poslao niti dolaze od Boga. Sablazan koja dolazi zbog propovijedanja istine otkriva njihove prave motive i dovodi do toga da sami sebe iščupaju.

Posjećujući mnoge crkve mogao sam vidjeti mnoge pastore kako žale za ljudima koji su otišli, bilo da su bili dio tima ili zajednice. U mnogim je slučajevima te ljude pogodila istina koja se propovijedala i koja je konfrontirala njihov životni stil. Zbog toga bi kritizirali crkvu i napustili je.

Pastori koji žele zadržati svaku osobu koja je ušla na vrata njihove crkve, na kraju će biti primorani kompromitirati istinu. „Ukoliko propovijedate istinu,“ govorio bih im, „uvrijedit ćete ljude, te će oni otići. Ne žalite za njima, već nastavite hraniti i njegovati one koje vam je Bog poslao.“

Neki vođe izbjegavaju sukob bojeći se da će izgubiti ljude. Neki posebno oklijevaju suočiti s istinom one koji daju velike darove u crkvu ili koji su utjecajni bilo u crkvi bilo u lokalnoj zajednici. Drugi se, pak, boje povrijediti osjećaje nekoga tko je s njima već duže vrijeme. A posljedica je toga da pastori gube dani im autoritet od Boga da štite i hrane ovce koje su im povjerene.

Kad sam prvi puta stupio u službu pastora, mudar me je čovjek upozorio: "Ostani u svom autoritetu jer će ga, ne ostaneš li u njemu, uzeti netko drugi i upotrijebiti protiv tebe."

Samuel je bio Božji čovjek koji nije želio kompromitirati istinu ni za koga pa čak niti za kralja. Kad je Šaul bio neposlušan Bogu, Bog je rekao Samuelu da ga suoči s time. I ovaj je to učinio. Nažalost, Šaul nije, na riječ koja je došla od Gospodina, reagirao kako je trebao, nije se iskreno pokajao. Više ga je brinulo što će ljudi misliti o njemu. Kad se Samuel okrenuo otići, Šaul je zgrabio skut njegova ogrtača i otkinuo ga. Samuel ga je porazio slijedećim riječima: „*Danas ti je Jahve otkinuo kraljevstvo nad Izraelom...*“ (1. Samuelova 15:28).

Samuel nije želio da se to dogodi Šaulu. Žalio je za njim. On je pomazao Šaula za kralja, vodio njegovu krunidbu i trenirao ga vladati. Bio je Šaulov osobni prijatelj. No, pogledajmo kako je Bog reagirao na Samuelovo tugovanje za Šaulom. „*Dokle ćeš tugovati zbog Šaula, kad sam ga ja odbacio da ne kraljuje više nad Izraelom? Napuni uljem svoj rog i pođi na put!*“ (1. Samuelova 16:1, označio autor).

Bog govori da je Samuel morao, ako je želio imati svježe ulje, odnosno, pomazanje, shvatiti da su Božja ljubav i sudovi savršeni. Da se Samuel vratio Šaulu nakon što ga je Bog odbacio, više ne bi imao svježeg ulja. Da je nastavio tugovati, ne bi više nikamo išao.

Pastori, koji tuguju i žale za ljudima koji su otišli iz crkve ili koji odbijaju suočiti svoje članove s istinom samo zato jer su prijatelji, doživljavaju to da u njihovim životima presuši ulje pomazanja. Neke službe nestanu dok se druge samo čine živima. I ne znajući, odabrali su svoj odnos s ljudima umjesto svog odnosa s Bogom.

Biblija ne bilježi Isusovu reakciju u vezi odlaska bilo kojeg čovjeka od Njega. Njegova je jedina milina bila činiti Očevu volju. Čineći tako, zadobivao je najviše ljudi.

Nikada neću zaboraviti vrijeme mog propovijedanja u jednoj Duhom ispunjenoj crkvi. Putovali smo već gotovo godinu dana. Prvog sam nedjeljnog jutra propovijedao jednostavnu poruku o pokajanju i povratku u prvu ljubav.

Osjetio sam otpor, no, znao sam da je to poruka koju trebam služiti.

Nakon službe, pastor mi je rekao: „Bog mi je pokazao ovo što si ti jutros propovijedao, ali nisam mislio da su moji ljudi spremni za to.“

Moja je supruga osjećala poticaj Duha Svetog da ga upita: „Tko je pastor ove crkve – vi ili Isus?“

Pastor je spustio svoju glavu. „To je upravo ono što mi je Gospodin rekao prije mjesec dana. Rekao mi je da On zna što ovi ljudi mogu primiti.“ Zatim nam je ispričao da trećinu njegove crkve čine „starosjedioci“ koji ne žele nikakve promjene u tijeku službe, glazbi ili propovijedanju. Ohrabрили smo ga da bude odvažan i poslušan Gospodinu.

Održali smo još četiri službe, a svaka je slijedeća bila sve teža. Napuštajući grad osjećao sam kao da sam bio progutao vreću pijeska. Nisam to mogao razumjeti. Postajalo je sve teže i neugodnije. Obično kad odem iz neke crkve radost ispunjava moje srce. Nešto nije bilo u redu, a nisam znao što.

Kad sam napokon ostao sam s Gospodinom, upitao sam Ga: „Što sam učinio krivo? Zbog čega mi je duh tako opterećen? Jesam li uzurpirao pastorov autoritet?“

Gospodin mi je jednostavno odgovorio: „*Otresi prah sa svojih nogu...*“ (vidjeti Luka 9:5).

Šokiralo me kad sam Ga čuo tako govoriti. Nastavio sam moliti i ispitivati, no čuo sam samo te iste riječi: „*Otresi prah sa svojih nogu...*“

I, napokon, poslušao sam. Čim sam ispustio i drugu cipelu iz ruke, težina je nestala i radost se vratila u moje srce. Oduševljen, rekao sam: “Gospodine, nisu me napali i izbacili iz grada. Zašto?”

Pokazao mi je da je vodstvo, kao i velik dio ljudi, odbacilo Njegove riječi koje im je uputio.

„Daj im više vremena, Gospodine“, molio sam.

„Da im dam još pedeset godina, neće se promijeniti. Oni su već odlučili u svojim srcima.“

Znao sam da je ovaj voditelj odlučio održavati mir kompromisom, a ne biti poslušan Bogu. Njegov rog nije bio

pun svježeg ulja. Imao je formu bez sadržaja. Drugim riječima, izgledao je ispunjen Duhom, ali su nedostajali Božja sila i prisutnost. Kasnije sam čuo da je napustio službu pastora, a od crkve je ostao tek jedan djelić.

Isus se nije dao kontrolirati. On je govorio istinu makar to značilo sukob i na kraju povredu. Ukoliko želite odobravanje ljudi, Božje pomazanje ne može doći na vas. Morate u svom srcu biti odlučni govoriti Riječ Božju i vršiti Njegovu volju čak i po cijenu da time povrijedite druge.

Isus je uvrijedio ljude u svom rodnom gradu

Isus je došao služiti u svoj rodni grad. No, nije im mogao donijeti slobodu i iscjeljenje kakve je donosio tolikim drugima. Pogledajmo kako su ga primili:

„Odakle ovomu tolika mudrost i čudesna moć? Zar on nije tesarov sin? Zar mu se majka ne zove Marija, a braća njegova: Jakov, Josip, Šimun i Juda? Zar se njegove sestre ne nalaze među nama? Odakle mu sve to?“ Tako on postade **kamen spoticanja** za njih! Ali im Isus reče: “Prorok je bez časti jedino u svom zavičaju i u svojoj kući.” (u engleskom prijevodu, KJV – *Tako se oni uvrijediše na njega*, op.prev.)

Matej 13:54-57, označio autor

Možete li čuti kako ovi Nazarećani i Nazarećanke govore: „Što On misli? Misli da ima autoritet učiti nas? Pa mi ga znamo. Ta odrastao je ovdje. Mi smo bili njegove starješine. On nije ništa drugo doli tesarov sin. Nema nikakvog formalnog obrazovanja.“

Ali Isus nije kompromitirao istinu zato da se oni ne bi spoticali o Njega. Građani su bili toliko ljuti da su ga pokušali gurnuti sa stijene i ubiti (Luka 4:28-30). Pa čak i kad mu je život bio u opasnosti, Isus je nastavio govoriti istinu. Ah, kako su nam samo potrebni takvi muškarci i žene!

Isus je uvrijedio članove svoje obitelji

Isus je povrijedio čak i članove svoje obitelji. Nije im bio drag pritisak koji se na njih vršio zbog onoga što je On činio.

Bilo im je teško vjerovati da se ponaša onako kako se ponašao. Pogledajmo:

Kad za to čuše njegovi, odoše da ga se domognu, jer se govorilo da je izvan sebe.

Uto stignu njegova majka i njegova braća. Ostadoše vani i poslaše neke k njemu da ga zovnu. Upravo je oko njega sjedilo mnoštvo naroda kad mu reknu. „Slušaj! Eno ti vani majke i braće, traže te.“ On im odgovori: „Tko je moja majka i moja braća?“ Tada pogleda naokolo, one što su sjedili u krugu oko njega, te reče. „Evo moje majke i moje braće. Jer tko god vrši volju Božju, on mi je brat, sestra i majka.“

Marko 3: 21, 31-35

Njegova je obitelj mislila da je On izvan sebe te su Ga se nastojali domoći, kako Pismo govori u Marku. Bili su to Isusova vlastita majka i braća, koja ga kasnije nalaze propovijedati u nečijoj kući. Čak i Ivanovo evanđelje kaže: „Uistinu, ni braća njegova nisu vjerovala u nj.“ (Ivan 7:5)

Mnogi ne shvaćaju da su Isusa odbacili njegovi najbliži. No, On nije tražio prihvaćanje u svojoj obitelji. Nije dopustio da njime vladaju njihove želje. On je išao za ispunjenjem Očevog plana, odobravali to oni ili ne.

Vidio sam mnoge, posebno bračne parove, koji nisu slijedili Isusa bojeći se da će povrijediti svog bračnog druga ili članove svoje obitelji. Kao rezultat toga dogodio se njihov otpad, ili to da nikad nisu ostvarili sve mogućnosti svoga poziva.

Kad sam se ja nanovo rodio, svi su u mojoj obitelji bili rimokatolici i nisu dijelili moje uzbuđenje zbog moje nove, pronađene vjere. Posebno je moja majka bila nezadovoljna mojom odlukom da napustim crkvu u kojoj me odgojila. Sigurno, postoje dragocjeni katolici koji ljube Boga, no, ja sam znao da me Bog poziva da izađem iz Rimokatoličke crkve.

Slijedeći je udarac stigao kad sam najavio odluku da uđem u službu. Upravo sam bio diplomirao na Strojarskom fakultetu Sveučilišta Purdue, pa su moji roditelji gajili velike nade u

pogledu moje budućnosti. Godinama su odnosi bili nategnuti. Bilo je mnogo nesporazuma. No, bio sam odlučan slijediti Isusa neovisno o tome koliko se oni ljutili. U početku sam ih pokušao pobijediti evanđeljem. Govorio sam im kako ih odlazak na misu neće spasiti. Gurao sam ih preko njihovih granica. Ukratko, nisam bio mudar. Tada me Bog poučio da pred njima živim kršćanskim životom, kako bi vidjeli moja dobra djela. Još uvijek nisam pristao na kompromis kako bih im ugodio.

Danas mi moji roditelji pružaju podršku, a moj se djed, koji me i najviše napadao, slavno spasio u svojoj osamdeset i devetoj godini, dvije godine prije svoje smrti.

Isusovi su majka i braća mogli misliti da je lud, no, zbog Njegove poslušnosti Ocu, svi su završili spašeni i u gornjoj sobi na dan Pentekosta. Jakov, njegov polubrat, postao je vodeći apostol crkve u Jeruzalemu.

Ukoliko kompromitiramo ono što nam je Bog rekao nastojeći zadovoljiti članove naše obitelji, izgubit ćemo svježe ulje u našim životima, i tako spriječiti njihovo oslobođenje.

Isus je uvrijedio svoje učenike

U prethodnom smo poglavlju raspravili gledište učenika u prigodi kad ih je Isus sablaznio. Pogledajmo to ponovno, ali ovog puta iz Isusovog kuta gledanja:

Mnogi od njegovih učenika, kad to čuše, rekoše: „Tvrđ je ovo govor! Tko ga može slušati?“ Isus saznade sam od sebe da učenici njegovi na to mrmljaju, te im reče: „*Zar vas ovo sablažnjava?*“ ... Tada se mnogi njegovi učenici povukoše i nisu više išli s njim. (u engleskom prijevodu offend = zar vas ovo *vrijeđa*, op.prev.)

Ivan 6:60-61, 66, označio autor

Stvari su bile dovoljno teške same po sebi. Religiozni su vođe smišljali kako bi ga ubili. Njegov ga je rodni grad odbacio. Njegova obitelj misli da je lud. I još dodatno tome, Njegovi su ga uvrijeđeni učenici napustili. Ali, Isus još uvijek

ne pristaje na kompromis. On, naprotiv, govori onima koji su ostali da su i oni slobodni otići, ako to žele.

Jedina stvar, koja je Isusu istinski važna, bila je izvršiti Očev plan. Čak i da je ostao potpuno sam toga dana, njegovo se srce ne bi promijenilo. Bio je odlučan slušati Oca.

Isus je uvrijedio neke od svojih najbližih prijatelja

Bijaše neki bolesnik, Lazar iz Betanije, iz sela Marije i sestre joj Marte. A Marija kojoj bolovaše brat Lazar bijaše ona što je miomirisnom pomasti pomazala Gospodina i svojom mu kosom otrlala noge. I sestre poslaše k Isusu glasnika da mu rekne: „Gospodine, bolestan je onaj koga ljubiš.“

Ivan 11:1-3

Isus je volio Mariju, Martu i Lazara. Bili su bliski. Proveo je vrijeme s njima. Zapazite njegov odgovor kad je stigla vijest da je Lazar bolestan:

Kad ču da je on bolestan, ostade još dva dana u mjestu u kojem se nalazio.

Ivan 11:6

Isusu je bilo otkriveno da će Lazarova bolest završiti smrću. Bila je to, dakle, vrlo ozbiljna stvar. No, On je ostao tamo gdje je bio još dva dana. Kad je konačno stigao u Betaniju, Lazar je već bio mrtav. Marta i Marija Mu rekoše: „Gospodine, da si bio ovdje, ne bi umro moj brat.“ (Ivan 11:21, 32). Drugim riječima: „Zašto nisi odmah došao? Mogao si ga spasiti!“

Vrlo je vjerojatno da su obje sestre bilo povrijeđene. Poslale su mu glasnika s viješću, a On je kasnio dva dana. Isus nije odgovorio onako kako su one očekivale. Nije stavio sve na stranu i došao; umjesto toga On je slijedio vodstvo Duha Svetog. A to je bilo najbolje za sve. Međutim, u tom se trenutku činilo kao da je Isus bez osjećaja, kao da ne mari.

Na isti način, vrlo često, službenicima upravljaju njihovi ljudi. Oni misle da moraju učiniti sve što ljudi od njih traže.

Član upravnog odbora crkve ispunjene Duhom, koja je jednom izgubila svog pastora, rekao mi je: „Mi želimo pastora koji će udovoljiti našim potrebama, jednog koji će jednostavno doći k meni u 8 sati u jutro na kavu.“

Mislio sam si tada: „Naći ćete društvenog čovjeka kojim možete upravljati, a ne onog kojeg vodi Duh Sveti.“ Kasnije sam saznao da je ta crkva u godinu i pol dana promijenila četiri pastora.

Dok sam služio kao pastor za mlade, nakon nekih šest mjeseci službe, prišao mi je jedan mladić. „Želio bih da mi budeš 'kompić'?" rekao mi je. „Moj mi je posljednji pastor bio 'kompić'“

Pastor za mlade, koji je služio prije mene, bio je vrlo društven i družio se s mladim ljudima, stavljajući naglasak na aktivnosti. Znao sam što zapravo traži od mene. Isto ono što je onaj član upravnog odbora tražio od svog pastora.

Naveo sam mu stih iz Mateja 10:41 u kojem Isus kaže: „*Tko primi proroka jer je prorok, primit će proročku plaću. Tko primi pravednika jer je pravednik, primit će pravedničku plaću.*“

„Ti imaš mnogo prijatelja, zar ne?“ pitao sam ga.

„Da“, odgovorio je.

„Ali imaš samo jednog pastora za mlade, zar ne?“

„Da.“

„Želiš li ti primiti pastorovu plaću ili prijateljevu plaću, jer upravo način na koji ti primaš mene određuje što ćeš i kako ćeš primiti od Boga?“

Razumio je moje stajalište. „Želim plaću pastora za mlade.“

Mnogi se službenici boje, ukoliko ne ispune očekivanja svojih ljudi, da će povrijediti njihove osjećaje i izgubiti njihovu podršku. Zarobljeni su strahom da ne povrijede druge. Stoga, njima upravljaju njihovi ljudi, a ne Bog. Posljedica je toga da je u njihovim crkvama, ili zajednicama, postignuto malo onoga što ima vječnu vrijednost.

Isus je povrijedio Ivana Krstitelja

Čak se i Ivan Krstitelj borio s kušnjom da se uvrijedi na Isusa.

O svemu tome izvijestiše Ivana njegovi učenici. Nato Ivan pozva dvojicu svojih učenika te ih posla Gospodinu da ga pitaju: „Jesi li ti onaj koji ima doći, ili da drugoga čekamo? Kad ovi ljudi stigoše k njemu, rekoše mu: „Ivan Krstitelj posla nas k tebi da pitamo: 'Jesi li ti onaj koji ima doći, ili da drugoga čekamo?'“

Luka 7:18-20

Čekajte malo. Zbog čega Ivan pita Isusa je li On onaj koji ima doći, Mesija? Ivan je bio onaj koji je pripremio put za Njega i najavio Njegov dolazak: „*Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!*“ (Ivan 1:29). On je bio onaj koji je rekao: „*To je onaj koji krsti Duhom Svetim*“ (Ivan 1:33). Štoviše, rekao je: „*On mora rasti, a ja se umanjivati.*“ (Ivan 3:30). Ivan je bio jedini čovjek koji je u to vrijeme znao tko je Isus. (To još uvijek nije bilo otkriveno Šimunu Petru).

Pa zašto onda pita: „Je li Isus Mesija, ili da drugog čekamo?“

Stavite se na njegovo mjesto. Vi ste čovjek na samoj oštrici onoga što Bog čini. Mnoštvo za mnoštvom dolazi i prima vašu službu. O vašoj se službi govori u cijeloj zemlji. Živjeli ste život odricanja. Čak se niste niti ženili kako biste mogućnosti svog poziva ispunili do kraja. Živjeli ste u pustinji jedući skakavce i med, često posteći. Borili ste se s farizejima, a često su vas optuživali da ste opsjednuti demonima. Cijeli je vaš život posvećen pripremi dolaska Mesije.

Nalazite se u zatvoru. Već ste neko vrijeme zatvoreni. Nekolicina ljudi vas posjećuje jer je pažnja naroda kojeg ste pripremali okrenuta prema Isusu iz Nazareta. Čak su se i vaši vlastiti učenici pridružili tom Čovjeku. Tek je nekolicina ostala uz vas služiti vam. Kad vas posjete govore vam o tome kako taj Čovjek i njegovi učenici žive sasvim drugačije nego ste vi živjeli. Jedu i piju s grešnicima i skupljačima poreza. Krše subotu i uopće ne poste.

Govorite sebi: „Vidio sam Duha kako silazi u obliku golubice na Njega, no, ponaša li se Mesija tako?“

Što ste dulje u zatvoru, to je kušnja da budete povrijeđeni veća. „Ovaj čovjek, za čiji sam dolazak žrtvovao cijeli svoj

život, nije me čak došao ni posjetiti u zatvoru! Kako to može biti? Ako je on Mesija, zašto ne dođe i ne oslobodi me? Nisam ništa skrivio.“

Stoga, šalžete dvojicu između svojih vjernih učenika da pitaju Isusa: „Jesi li ti onaj koji ima doći, ili da drugoga čekamo?“

Pogledajmo što Isus odgovara Ivanu:

On upravo u taj čas ozdravljaše mnoge od bolesti, muka i zlih duhova, te mnogim slijepcima poklanjaše vid. Tada im odgovori: „Idite i javite Ivanu što ste vidjeli i čuli: slijepi progledaju, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se propovijeda Radosna vijest. **Blago onomu koji se zbog mene ne pokoleba!**“ (u engleskom prijevodu, KJV: *Blago onomu tko se ne uvrijedi radi mene*, op.prev.).

Luka 7:21-23, označio autor

Bio je to proročki odgovor. Isus navodi Izaiju, knjigu koju je Ivan dobro poznao. Odlomci iz Izaije 29:18, 35:4-6 i 61:1 odnose se na sve što su Ivanovi učenici gledali dok su čekali na Isusov odgovor. Oni su bili svjedoci da On jest Mesija. No, On tu ne staje već dodaje: „*Blago onomu tko se ne uvrijedi radi mene.*“ Zapravo je rekao: „Ivane, znam da ne razumiješ mnogo toga što se događa s tobom kao ni moje načine, no, nemoj se povrijediti zato što se ne ponašam kako si očekivao.“ Poticao je Ivana da ne sudi po onome što je Bog činio u prošlosti, u njegovom životu i službi. Ivan nije vidio cijelu sliku ili plan koji je Bog imao, kao što niti mi danas ne vidimo cijelu sliku. Isus ga je ohrabrivao govoreći: „Ti si učinio ono što ti je bilo rečeno. Tvoja će nagrada biti velika. Nemoj se pokolebati radi mene!“

POVREDA BEZ ISPRIKE

Moguće je da vas Isus povrijedi premda ste trenirani na mnogim od Božjih putova poput Ivana. Ukoliko Ga istinski ljubite i vjerujete Mu, borit ćete se da se ne povrijedite, razumijevajući da su Njegovi putovi uvijek viši od vaših.

Isto tako, ako vi budete slušali Duha Svetog, povrijedit ćete ljude. Isus je u Ivanu 3:8 rekao: „*Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha.*“

Neke od vas, dok se budete kretali s Duhom, ljudi neće razumjeti. Ne dopustite da vas njihovi neugodni komentari odvrate od onoga što u svom srcu znate da je istina. Ne prekidajte tok Duha Svetog zbog onog što žele ljudi. Petar je to lijepo sažeo:

„Prema tome, budući da je Krist umro tijelom, i vi se oboružajte istom mišlju – jer onaj koji je trpio tijelom prekinuo je s grijehom – da provedete ostatak tjelesnog života ne više prema ljudskim strastima, već prema volji Božjoj!“

1. Petrova 4:1-2

Kad živite u volji Božjoj, nećete ispunjavati želje drugih ljudi. Naravno, zbog toga ćete trpjeti u tijelu. Isus je najveće protivljenje doživljavao od religioznih vođa. Religiozni ljudi vjeruju kako Bog djeluje samo u njihovim zadanim okvirima. Vjeruju da su oni jedini koji su „s“ Bogom. Ako je Učitelj sablažnjavao religiozne ljude, jer ga je Duh Sveti vodio prije dvije tisuće godina, tako će ih sada i oni koji Njega slijede.

Pavlovo je progonstvo dobar primjer. Neki su ljudi u Galaciji netočno čuli da je Pavao kompromitirao evanđelje križa slažući se s religioznim vođama o tome da je obrezanje potrebno za spasenje. No, Pavao ih ispravlja: „Religiozne me vođe progone na sve strane. Zar bi to činili da propovijedam obrezanje? Činjenica da je križ jedini put spasenja vrijedna ljude, i to je istina, a je nemam namjeru propovijedati išta drugo!“ (vidjeti Galaćanima 5:11).

Ukoliko bi bilo tko doveo u pitanje istinu evanđelja, tada je vrijeme za povredu bez isprike. Stoga, odlučimo u svojim srcima da ćemo slušati Božjeg Duha ne pitajući za cijenu. Tada i samo tada, nećemo morati donositi odluku pod pritiskom jer smo je već donijeli.

**ISUS JE UVRIJEDIO NEKE LJUDE
JER JE SLUŠAO SVOGA OCA,
NO NIKADA NIKOGA NIJE
UVRIJEDIO ZATO ŠTO JE
BRANIO SVOJE PRAVO**

Nedavno sam pročitala vašu knjigu *Đavlov mamac*. Jednostavno vam želim reći da me je ona potpuno oslobodila u području mojeg života za koje sam mislila da nikad neću biti slobodna. Želim vam zahvaliti što ste napisali ovu knjigu, jer je promijenila moj život!

- C.R., TENNESSEE

DA IH NE UVRIJEDIMO

Zato ne sudimo više jedan drugoga, nego radije mislite na to da ne stavljate pred brata nešto zbog čega bi mogao posrnuti ili se spotaknuti.

Rimljanima 14:13

Upravo smo završili raspravu o tome kako je Isus, kamo god išao i služio, uvrijedio mnoge ljude. U ovome bih poglavlju želio da pogledamo drugu, suprotnu stranu.

Isus i njegovi učenici upravo su se vratili u Kafarnaum. Završili su krug služenja i vratili se kući na kratak, tako potreban odmor.

Ukoliko se i jedno mjesto može smatrati bazom njegove službe, to je upravo Kafarnaum.

Dok su tamo boravili, Šimunu su Petru pristupili pobirači hramskog poreza i upitali: „Zar vaš učitelj ne plaća hramskoga poreza?“ (Matej 17:24).

Petar odgovara: „Plaća“, te ode k Isusu da bi to raspravio s Njim.

A Isus, predmnijevajući pitanje pobirača hramskog poreza, upita Šimuna Petra: „Što ti se čini, Šimune, od koga zemaljski kraljevi pobiraju carine ili porez? Od svojih sinova ili od tuđih?“

„Od tuđih“, odgovorio je Petar.

„Dakle su sinovi oslobođen.“ (Matej 17:25-26).

Isus zaključuje zajedno s Petrom da su „sinovi oslobođeni“. Sinovi nisu oni koji plaćaju porez. Oni, zapravo, uživaju blagodati od poreza. Žive u palačama čije uzdržavanje omogućuje porez. Sinovi jedu za kraljevim stolom i nose kraljevsku odjeću, a sve to omogućuje porez. Oni su slobodni i za njih se provida.

Ovaj službenik skuplja porez, ali tko je kralj ili vlasnik tog hrama? U čiju je čast on izgrađen? Odgovor: Boga Oca. Petar je upravo bio primio otkrivenje od Boga da je Isus „Krist, Sin Boga živoga.“

Na toj je osnovi Isus pitao Petra: „Ako sam ja Sin Onoga čiji je ovo hram, zar nisam onda oslobođen plaćanja poreza?“ Naravno, On je izuzet i potpuno opravdan što ne plaća porez.

Pogledajmo što je rekao Šimunu Petru:

„Ali da ih ne sablaznimo, hajde na more, baci udicu i prvu ribu koju uhvatiš uzmi te joj otvori usta pa ćeš naći stater. Uzmi ga i podaj im ga za me i za se!“ (u engleskom prijevodu – *da ih ne uvrijedimo, op.prev.*)

Matej 17:27, označio autor

Isus, upravo dokazavši svoju slobodu, nije želio uvrijediti pa je rekao Šimunu Petru: „Platimo!“ Uslijedila je još jedna potvrda Njegove slobode kad je uputio Šimuna Petra neka ide pecati te neka uzme prvu ribu koju ulovi; u njenim će ustima naći novac. Bog Otac providio je čak i novac za porez.

Isus je Gospodin na zemlji. On je Sin Božji. On je stvorio Zemlju i sve na njoj i Njemu je sve podloženo. Stoga je Isus znao za novac u ustima ribe. Jer je Sin, nije morao zaraditi taj novac. Pa ipak, odabrao je platiti porez kako ne bi uvrijedio.

Je li to onaj isti Isus kojeg smo vidjeli u prethodnom poglavlju kako ide i vrijeđa ljude, a da se za to niti ne ispriča?

On je dokazao da je izuzet od plaćanja hramskog poreza pa ipak kaže: „Ali da ih ne uvrijedimo, idi i plati!“ Čini se kao da postoji nekakva nedosljednost, no, je li tome tako?

Odgovor nalazimo u slijedećem stihu:

U onaj se čas približiše učenici k Isusu i zapitaše ga: „Tko je najveći u kraljevstvu nebeskom?“ Nato Isus pozva k sebi malo dijete, postavi ga pred njih te reče: „Zaista, kažem vam, ako ponovo ne postanete kao mala djeca, sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko. Dakle: najveći je u kraljevstvu nebeskom onaj koji se ponizi kao ovo malo dijete.“

Matej 18:1-4

Ovdje je ključna rečenica „onaj koji se ponizi“. Nešto kasnije Isus ovo proširuje govoreći:

„Neka ne bude tako među vama! Naprotiv, tko želi biti velik među vama neka bude vaš poslužnik! ...po primjeru Sina Čovječjega, koji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne svoj život kao otkup mjesto svih!“

Matej 20:26-28

Vau! Kakva izjava! Nije došao da mu služe nego da služi. On je bio Sin; bio je slobodan; ništa nije posjedovao; nije bio podložan niti jednom čovjeku. Pa opet, On je odabrao upotrijebiti svoju slobodu da bi služio.

SLOBODNI DA BI SLUŽILI

Novi nas zavjet potiče da, kao sinovi Božji, nasljeđujemo svoga brata i imamo isti stav kakav je On imao.

Dakako, vi ste, braćo, k slobodi pozvani. Samo, neka ta sloboda ne bude pobuda tijelu, nego ljubavlju služite jedan drugomu...

Galaćanima 5:13

Druga riječ za slobodu je *privilegija*. Mi ne smijemo rabiti našu slobodu, ili privilegije koje imamo kao djeca živoga Boga, da bismo služili sami sebi. Slobodu trebamo rabiti da bismo služili drugima. Postoji služenje u slobodi i služenje u ropstvu. Rob je onaj koji *mora* služiti, a sluga je onaj koji *živi* da bi služio.

Pogledajmo po čemu se razlikuje rob od sluge:

- *rob mora* – *sluga* obavlja,
- *rob* obavlja najmanje što može – *sluga* ostvaruje svoje mogućnosti,
- *rob* ide jednu milju – *sluga* ide milju dalje,
- *rob* se osjeća zakinuto – *sluga* daje,
- *rob* je vezan – *sluga* je slobodan,
- *rob* se bori za svoja prava – *sluga* polaže svoja prava.

Vidio sam mnoge kršćane kako služe s tim srditim stavom. Mrmljaju dok daju i žale se dok plaćaju svoj porez. Još uvijek žive kao robovi zakona premda su od njega oslobođeni. Ostaju robovi u svom srcu.

Daleko više zabrinjava to što su ovakav stav izgradili na temelju stihova iz Novog zavjeta. U njima nema „duha“ u kojem je Isus izdao svoje zapovijedi. Nisu shvatili da su slobodni služiti. Stoga se nastavljaju boriti kako bi ostvarili vlastitu korist, a ne dobrobit drugih.

Pavao konfrontira ovaj stav u svojim poslanicama Rimljanima i Korinćanima na vrlo živopisan način. Ovdje se radi o slobodi vjernika vezano za hranu. Pavao počinje s ohrabrenjem: „*Slabog u vjeri primajte u svoje društvo bez osuđivanja različitih mišljenja! Jedan vjeruje da smije sve jesti; drugi, naprotiv, koji je slab u vjeri, jede samo povrće.*“ (Rimljanima 14:1-2).

Isus je sasvim jasno rekao da ne zaprlja čovjeka ono što ide na usta, već ono što izlazi iz usta. Time je Isus rekao da je za vjernika sva hrana čista (Marko 7:18-19).

Pavao ovdje govori kako postoje vjernici koji su slabi u vjeri i ne jedu meso od straha da je žrtvovano idolima. I premda je Isus jasno rekao što misli o tome, ovi ljudi još uvijek nisu jeli meso čiste savjesti.

Dakle, što se tiče blagovanja mesa žrtvovanog idolima, znamo da idol nije ništa na svijetu i da nema drugog Boga osim jednoga. ... Mi nemamo nego jednoga Boga, Oca, od koga sve dolazi i za koga postojimo, i jednoga Gospodina, Isusa Krista, po komu postoji sve i po komu postojimo također i mi. Ali svi nemaju znanja. Neki, naprotiv, navikli na idola sve do sada, jedu žrtvovano meso kao idolu žrtvovano te tako kaljaju svoju savjest, budući da je slaba.

1. Korinćanima 8:4, 6-7

U ovim su crkvama vjernici jaki u vjeri jeli meso upitnog porijekla pred vjernicima slabijim u vjeri. To je prouzročilo probleme premda je Isus proglasio svu hranu čistom. Ovi slabi nisu se mogli otresti slike mesa na žrtveniku nekog idola. Oni pak jači u vjeri znali su da je idol ništa i savjest im je bila mirna dok su jeli.

No, čini se da su više držali do svojih prava kao novozavjetnih vjernika, nego do toga hoće li povrijediti svoju braću. Bez da su toga bili svjesni, pred svoju su braću postavili kamen spoticanja. U srcu sluge nema mjesta ovakvom stavu. Pogledajmo kako im se Pavao obraća:

„Zato ne sudimo više jedan drugoga, nego radije mislite na to da ne stavljate pred brata nešto zbog čega bi mogao posrnuti ili se spotaknuti!

Kraljevstvo se Božje ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, miru i radosti po Duhu Svetom.“

Rimljanima 14:13,17

Zapravo im govori: “Imajmo na umu što kraljevstvo stvarno jest – pravednost, mir i radost u Duhu Svetom.“ Sve su te dobrobiti bile poljuljane u novim vjernicima. Vjernici jaki u vjeri nisu koristili svoju slobodu kako bi služili, već kao platformu za ostvarivanje svojih „prava“. Imali su znanje o svojoj novozavjetnoj slobodi. No, znanje bez ljubavi uništava.

U ovoj stvari nisu imali srce kakvo je Isus imao. Isus je Petru i učenicima dokazao svoje pravo u svezi hramskog

poreza i primjerom im pokazao značaj polaganja svojih života kako bi služili. Nikad nije želio slobodu kojom bi tražio ostvarenje svojih prava i tako povrijedio druge i naveo ih da se spotiču.

Pavao, stoga, upozorava one koji poznaju svoja prava u Kristu, a nemaju Njegovo srce za služenje.

„Tako zbog tvoga znanja pogiba brat za kojega je Krist umro. Tako, dok griješite protiv braće i ranjavate njihovu slabu savjest, griješite protiv Krista.“

1. Korinćanima 8:11-12

Svoju slobodu možemo koristiti i kako bismo griješili. Kako? Tako što povređujemo one slabije savjesti, uzrokujući da se Kristovi 'maleni' povrijede i spotiču.

POLAGANJE NAŠIH PRAVA

Nakon što je Isus utvrdio slobodu u vezi hramskog poreza, pažljivo je tražio da učenici razumiju značaj poniznosti:

„A tko na grijeh navede jednoga od ovih malenih što u me vjeruju, bolje bi mu bilo da mu objese o vrat mlinski kamen što ga okreće magare i da ga utope u dnu mora. Jao svijetu zbog sablazni! Istina, sablazni moraju doći, ali jao onomu po kome sablazan dolazi! Ako te na grijeh navodi tvoja ruka ili noga, odsijeci je i baci od sebe, jer ti je bolje hromu i kljastu ući u život nego da budeš s dvjema rukama ili dvjema nogama bačen u oganj vječni. Ako te i tvoje oko navodi na grijeh, iskopaj ga i baci od sebe, jer ti je bolje s jednim okom ući u život nego da budeš sa dva oka bačen u pakao ognjeni. Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih, jer anđeli njihovi, kažem vam, na nebesima, neprestano gledaju lice Oca moga nebeskog.“

Matej 18:6-10

Čitavo 18. poglavlje Mateja govori o povredama ili sablaznima. Isus jasno govori o tome kako je potrebno riješiti se svega što dovodi do grijeha, pa čak i nekih od vaših novozavjetnih privilegija. Ako one navode na grijeh vašeg brata slabog u vjeri, odsijecite to ispred njega.

Možda se pitate, pa zašto je onda Isus tolike sablažnjavao, kako smo vidjeli u prethodnom poglavlju ove knjige. Odgovor je jednostavan. Isus je povrijedio ili sablaznio neke ljude jer je slušao Oca i služio drugima. On to nije činio zato što je tražio svoja prava.

Farizeje je sablaznio liječeći u subotu. Njegovi su se učenici sablaznili, ili povrijedili, zbog istine koju Mu je Otac rekao da propovijeda. Marija i Marta su se povrijedile kad je zakasnio i nije iscijelio Lazara. Ali nigdje nećete naći da je Isus povrijedio nekoga služeći samom sebi.

Pavao u svojoj poslanici Korinćanima upozorava:

„Ali pazite da vaše služenje slobodom slučajno ne postane slabima povod pada.“

1. Korinćanima 8:9

Naša nam je sloboda darovana prije svega da služimo i položimo svoje živote. Mi smo pozvani graditi, a ne rušiti. Nismo je dobili da bismo sebi nagomilavali stvari, a upravo zbog toga mnogi su sablažnjeni načinom na koji kršćani žive.

Pogledajmo još jednom upozorenje iz 1. Korinćanima 8:9: „Ali pazite da vaše služenje slobodom slučajno ne postane slabima povod pada.“

Evo primjera koji pokazuje kako sam doživio kršenje ove zapovijedi. Prigodom mog drugog putovanja u Indoneziju, poveo sam sa sobom Lisu, našu djecu i dadilju. Stigli smo u ljetovalište Denpasar, na Baliju. Jedan od starješina crkve koju smo došli posjetiti posjedovao je skromni hotel u vrlo bučnom dijelu grada. Putovanje je bilo vrlo dugo i malo smo spavali. Bili smo iscrpljeni. Te smo se noći budili nekoliko puta zbog užasne buke i pasa koji su lajali. Tu smo samo prenoćili nimalo se ne odmorivši.

Slijedećeg smo dana nastavili put na Javu te služili dva tjedna prema vrlo zauzetom rasporedu. U ta smo dva tjedna imali samo jedan slobodan dan, a i tada smo bili na putu. U samo dvadeset i četiri sata služili smo na 5 službi u crkvi koja je imala 30 tisuća članova.

Bilo je predviđeno da se krajem putovanja vraćamo preko Balijsa. Pastor nas je obavijestio da ćemo ponovno prespavati u onom istom hotelu. Nismo baš bili oduševljeni što ćemo ponovno biti u tim uvjetima nakon dva tjedna prilično dobrog služenja.

Slijedećeg smo jutro nakon doručka trebali krenuti za Bali, kad nam je jedna draga gospođa ponudila da će platiti naš boravak u jednom od najboljih hotela na Balijsu. Bio sam vrlo uzbuđen što ćemo se odmoriti i boraviti na tom krasnom mjestu.

Kad smo se otišli pakirati u sobu, Lisa mi je rekla kako se ne osjeća dobro u vezi prijedloga te drage gospođe. Prevoditelj i ja raspravljali smo s njom i uvjerali je da će sve biti u redu. Kad smo stigli na Bali i dok smo čekali na prtljagu, Lisa me molila neka još jednom razmislim. Naravno, potpuno sam je ignorirao.

Susrevši se s pastorom, rekao sam mu da nam je smještaj osigurala ona draga gospođa. Činilo se da ga je to uznemirilo, pa sam ga upitao što nije u redu.

Srećom, bio je otvoren prema meni i rekao: „John, time ćeš uvrijediti starješinu i njegovu obitelj. Oni su već rezervirali sobu za tebe, a hotel je rasprodan za večeras.“

Uzgredno, povrijedio sam i pastora jer nisam cijenio ono što je organizirao za nas. Konačno, rekao sam mu da ćemo odsjesti u hotelu toga crkvenog starješine i odbiti ponudu one gospođe.

Gospodin je radio na meni u vezi moga stava. Znao sam da sam povrijedio pastora. Uvidio sam kako je ustrajavanje na mojem pravu povrijedilo mog brata i da sam zgriješio. Molio sam ga za oprostjenje. Oprostio mi je. Nadam se da tu lekciju neću ponoviti.

TEST POUČENOSTI

Apostol je Pavao u Poslanici Rimljanima sažeo samo Božje srce:

„Prema tome, težimo za onim što promiče mir i uzajamnu izgradnju!“

Rimljanima 14:19

Naš bi cilj trebao biti da ne činimo ništa što bi drugu osobu navelo na spoticanje zbog naše osobne slobode. Može biti da je ono što činimo u skladu s Pismom. No, upitajmo sebe: je li to na izgradnju drugome ili meni?

„Sve je dopušteno.“ Ali sve nije korisno. „Sve je dopušteno.“ Ali sve ne izgrađuje. Neka nitko ne traži korist svoju, nego korist drugoga!

Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju. Ne budite na sablazan ni Židovima, ni Grcima, ni Crkvi Božjoj, baš kao što i ja u svemu svima ugađam i *ne tražim svoje osobne koristi*, nego korist mnogih da se spase.

1. Korinćanima 10:23, 31-33, označio autor

Ohrabrujem vas da dopustite Duhu Svetom propuhati svako područje vašeg života temeljem ovog odlomka u Pismu. Dopustite Mu da vam pokaže skrivene motive i namjere koje idu u vašu korist, a ne korist drugih. Neovisno koje je područje vašeg života zahvaćeno, odgovorite na Njegov izazov i živite služeći svima.

Koristite svoju slobodu u Kristu za oslobađanje drugih, a ne za ostvarivanje svojih vlastitih prava. To je bila nit vodilja Pavlove službe kad je napisao: „*Mi ničim ne dajemo nikakva povoda sablazni, da se ne bi ozloglasila naša služba.*“ (2. Kor. 6:3).

OSOBA KOJA NE MOŽE OPROSTITI ZABORAVLJA VELIČINU DUGA KOJEG JE BOG NJOJ OPROSTIO

Knjigu *Đavlov mamac* imam već godinu dana u svojoj biblioteci, te sam je konačno počela čitati. Odmah sam prepoznala duha koji je vladao u mom životu. Znala sam, bez imalo sumnjanja, da me je Duh Sveti potakao na čitanje ove knjige. Što sam je više čitala to je osvjedočenje bivalo sve snažnije. Naš je pastor na službi pozvao one koji trebaju nekom oprostiti da dođu naprijed. Bez oklijevanja sam izašla naprijed kako bih oprostila svima koji su me povrijedili, pogotovo svom ocu. Nakon toga sam zamolila svog oca da mi oprost. On mi je oprostio i na tome sam vrlo zahvalna. Sada sam slobodna. Hvala vam za ovu knjigu!

- R.P., VIRGINIA

OPROŠTENJE: TKO NE DAJE - NE PRIMA

Zato vam kažem: Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam. Kad stojite i molite, oprostite ako što imate protiv koga, da i vama Otac vaš nebeski oprost vaše grijehe. ²⁶Ali, ako vi ne oprostite, neće ni vama Otac vaš nebeski oprostiti vaše grijehe. “

Marko 11:24-26

(stih 26 ispušten u Bibliji u izdanju „Kršćanske sadašnjosti“, op.prev.)

Kao svojevrsan podsjetnik ove knjige, želio bih svratiti pozornost na to kakve su posljedice našeg odbijanja da oprostimo uvredu te kako se toga osloboditi.

Isus je mislio ono što je rekao: „Ali, ako vi ne oprostite, neće ni vama Otac vaš nebeski oprostiti vaše grijehe.“ Nažalost, živimo u kulturi u kojoj ne mislimo uvijek ono što kažemo. Posljedično tome ne vjerujemo drugima kad nam nešto kažu. Ono što drugi kažu ne uzima se ozbiljno.

To počinje već u djetinjstvu. Roditelj kaže djetetu: „Ako to još jednom učiniš, dobit ćeš po turu.“ I premda je roditelj

izjavio tako nešto, dijete obično ponovi istu stvar i to nekoliko puta. Slijedom svake takve epizode, roditelj upozori dijete na isti način; obično se iza toga ne dogodi nikakva odgojna radnja. Ukoliko roditelj i učini nešto, to je obično ili manje od onoga što je rekao da će učiniti ili pak žešće jer je postao frustriran.

Obje poruke govore djetetu kako ne mislite ono što kažete ili da ono što kažete nije istina pa, prema tome, i ono što autoritet govori nije uvijek istina. Stoga postaje zbunjeno jer ne zna kad i za što treba autoritet shvatiti ozbiljno. Ovaj se stav odražava i na ostala područja života. Na isti način dijete doživljava učitelje, prijatelje, vođe i rukovoditelje. Na kraju dijete postaje odrastao čovjek kojemu je ovo normalan stav. Njegove će riječi biti pune obećanja i izjava koje on zapravo ne misli ispuniti.

Dat ću vam izmišljeni primjer tipičnog razgovora. Jim sreće Toma, kojeg poznaje, ali kojeg nije vidio neko vrijeme. Žuri se i misli: „Oh, ne. Ne mogu vjerovati da sam naletio na Toma. Nemam vremena za razgovor.“

Dvojica ljudi gledaju jedan u drugog.

Jim kaže: „Slava Bogu, brate. Dobro te vidjeti.“

Kratko razgovaraju. Budući da se Jim žuri, on završava susret govoreći: „Mogli bismo se naći na ručku.“

Prvo, Jimu nije bilo drago sresti Toma jer se žurio. Drugo, on, isto tako, nije mislio na Gospodina kad je pozdravio Toma sa „Slava Bogu.“ Treće, nije imao namjeru pozvati Toma na ručak. To je bio način kako što brže okončati susret i olakšati svoju savjest. I tako, Jim nije ništa mislio od onog što je rekao prilikom razgovora.

Stvarne situacije poput ove događaju se svaki dan. Danas većina ljudi ne misli ni četvrtinu onoga što kažu. Pa, onda, nije čudo da nam je teško znati kada osobu možemo držati za riječ. No, kad Isus govori, On želi da Njegove riječi shvatimo ozbiljno. Ne možemo uzimati Njegove riječi na način na koji uzimamo druge autoritete ili odnose u našim životima. Kad On nešto kaže, On to i misli. Isus je vjeran čak i onda kad smo mi nevjerni. On hoda na razini istine i dostojanstva koji prelaze

okvire naše kulture ili društva. Stoga, kad Isus kaže: „Ali, ako vi ne oprostite, neće ni vama Otac vaš nebeski oprostiti vaše grijeh“, On to stvarno i misli.

Zakoračimo korak dalje. Isus to ne kaže samo jednom u evanđeljima, već mnogo puta. Naglašavao je značenje ovog upozorenja. Pogledajmo nekoliko izjava koje je Isus dao u različitim situacijama:

Da, ako vi oprostite ljudima njihove pogreške, oprostit će i vama vaš otac nebeski. Ako li vi ne oprostite ljudima njihovih pogrešaka, ni vaš Otac neće vam oprostiti vaših.“

Matej 6:14-15

I ponovno:

Opraštajte, pa će vam biti oprošteno!

Luka 6:37

I ponovno, u molitvi Oče naš čitamo:

I otpusti nam duge naše *kako mi otpuštamo* dužnicima svojim!

Matej 6:12, kurziv dodan

Pitam se, koliko bi kršćana željelo da Bog njima oprost na isti način na koji su oni oprostili onima koji su ih povrijedili? Pa ipak, upravo je to način na koji će im biti oprošteno. Budući da je neopraštanje tako rasprostranjeno u našim crkvama, ne želimo ove Isusove riječi shvaćati ozbiljno. Rasprostranjeno ili ne, istina se ne mijenja. Način na koji opraštamo, otpuštamo i obnavljamo drugu osobu, način je na koji će se oprostiti nama.

Čuo sam jedno neobično svjedočanstvo o službeniku sa Filipina. Moj mi je prijatelj, koji ga je poznao iz svoje prethodne službe, pokazao članak o njegovom iskustvu.

Čovjek je odbijao Božji poziv nad svojim životom nekoliko godina jer je imao vrlo uspješan posao. Zarađivao je puno novaca. Njegova ga je neposlušnost napokon došla glave, i hitno je bio prevezen u bolnicu zbog srčanog udara.

Umro je na operacijskom stolu i našao se pred vratima raja. Isus je tamo stajao i govorio mu o njegovoj neposlušnosti. Čovjek je vapio Isusu poštedi li mu život da će Mu služiti. Gospodin je pristao.

Prije negoli ga je poslao natrag u tijelo, Gospodin mu je dao viziju pakla. Vidio je majku svoje žene kako gori u paklu.

Bio je začuđen. Ona je molila „molitvu spasenja“, ispovijedala kršćanstvo i odlazila u crkvu. „Zašto je ona u paklu?“ pitao je Gospodina.

Gospodin mu je rekao da je odbila oprostiti svom rođaku te joj zato nije moglo biti oprošteno.

OPRAŠTANJE I DUHOVNI RAST

U svojoj smo službi vidjeli mnoge zamke koje je postavilo neopraštanje. Kad sam prvi puta služio u Indoneziji, odsjeo sam u kući bogatog poslovnog čovjeka. I premda su i on i njegova obitelj pohađali crkvu, nisu bili spašeni.

Tijekom tog tjedna, spasila se njegova žena, zatim on i njihovo troje djece. Dogodilo se oslobođenje i čitava se atmosfera u kući promijenila. Velika je radost ispunila njihov dom.

Kad su saznali da ponovno dolazim u Indoneziju zajedno sa suprugom, pozvali su nas odsjesti kod njih te ponudili platiti zrakoplovne karte za naše troje djece i dadilju.

Stigli smo i služili na deset službi u njihovoj crkvi. Propovijedao sam o pokajanju i Božjoj prisutnosti. Osjetili smo Njegovu prisutnost na službama, ljudi su plakali i bivali oslobođeni.

Ponovno smo služili cijeloj obitelji. Muževljeva majka, koja je živjela u istom gradu, dolazila je na svaku službu. I ona je uložila velik dio novca potrebnog za naš dolazak.

Pri kraju tog tjedna, majka me je ovog čovjeka pogledala ravno u oči i upitala: „John, zbog čega nisam nikad osjetila Božju prisutnost?“

Doručak je upravo bio završio te smo ostali sami za stolom.

„Bila sam na svakoj službi“, nastavila je, „i pomno slušala sve što si govorio. Izlazila sam naprijed i kajala se, pa ipak, nisam niti jednom osjetila Božju prisutnost.“

Razgovarao sam s njom neko vrijeme i onda rekao: „Pomolimo se da budete ispunjeni Duhom Svetim.“ Položio sam ruke na nju i molio da primi Duha Svetog, ali nije bilo Božje prisutnosti.

Tada je Bog progovorio mojem duhu. „Ona ima neopraštanje prema svom mužu. Reci joj da mu oprost.“

Maknuo sam ruke. Znao sam da je muž umro, no pogledao sam je i rekao: „Gospodin mi je pokazao da niste oprostili svome mužu.“

„Nisam“, složila se. „No, pokušala sam sve da mu oprostim.“

Tada mi je ispričala užasne stvari koje joj je on učinio. Razumio sam zašto se bori s tim da mu oprost.

No, rekao sam joj: „Da biste mogli primiti od Boga, potrebno je da oprostite.“ Objasnio sam joj što je Isus mislio o opraštanju.

„Ne možete mu oprostiti u svojoj vlastitoj snazi. Morate to donijeti pred Boga i moliti Boga da vama oprost. Tada ćete moći oprostiti svome mužu. Jeste li spremni otpustiti svoga muža?“ pitao sam.

„Da“, odgovorila je.

Molili smo jednostavnu molitvu: „Oče na nebu, u Isusovo ime molim te za oproštenje zbog zadržanog neopraštanja protiv moga muža. Gospodine, znam da mu ne mogu oprostiti u svojoj vlastitoj snazi. Nije mi to uspjelo do sada, no, sada pred Tobom, otpuštam svoga muža od sveg srca. Opraštam mu.“

Čim je izgovorila te riječi suze su počele teći niz njene obraze.

„Podignite ruke i govorite u jezicima“, nukao sam je.

Prvi puta u životu molila je u prekrasnom, nebeskom jeziku. Božja je prisutnost bila tako snažna za tim stolom da smo bili njome potpuno ovladani i zadivljeni. Plakala je nekih pet minuta. Još smo malo razgovarali, zatim sam je ohrabrio

Đavlov mamac

da uživa u Božjoj prisutnosti. Nastavila Ga je obožavati, a ja sam otišao.

Kad su za to saznali, njezin sin i snaha bili su šokirani. Sin je rekao da nikad nije vidio majku plakati.

I ona se sama nije sjećala kad je zadnji puta plakala. „Nisam plakala ni kad je umro moj muž.“

Te je večeri, na službi, bila krštena u vodi. Slijedeća je tri dana njezino lice sjalo i smiješilo se. Nisam se mogao sjetiti da sam je ikada vidio nasmiješenu. Bila je zarobljena u neopraštanju. No, jednom kad je otpustila svog muža i oprostila mu, primila je Božju silu u svoj život i postala svjesna Njegove prisutnosti.

NEMILOSRDNI SLUGA

U 18. poglavlju Mateja, Isus baca dodatno svjetlo na zarobljenost u neopraštanju i povredi. Učio je braću kako se pomiriti s bratom koji ih je povrijedio. (O pomirenju ćemo raspravljati u slijedećem poglavlju).

Petar je upitao: „*Gospodine, ako brat moj pogriješi protiv mene, koliko puta da mu oprostim? Do sedam puta?*“ (Matej 18:21). Mislio je kako je milostiv.

Petar je volio dovoditi stvari do krajnjih granica. On je bio onaj koji je, na gori preobraženja, rekao: „*Izgradimo tri sjenice, jednu tebi, jednu Mojsiju i jednu Iliji*“ (vidjeti Matej 17:4). Sada je mislio kako je velikodušan. „Zadivit ću Učitelja svojom voljnošću da oprostim sedam puta.“

No, odgovor ga je šokirao. Isus je jednostavno otpuhao ono što je Petar smatrao velikodušnim: „*Ne kažem ti do sedam puta, nego do **sedamdeset puta sedam puta***.“ (Matej 18: 22, označio autor, prema engleskom prijevodu, op.prev.). Drugim riječima, opraštajmo kao što Bog oprašta - bez ograničenja.

Tada Isus dodaje usporedbu kako bi naglasio svoje stajalište.

Zato je kraljevstvo nebesko slično kralju koji odluči urediti račune sa svojim slugama. Kad poče

obračunavati, dovedoše mu jednoga koji mu je dugovao deset tisuća talenata.

Matej 18:23-24

Kako bismo razumjeli o kojim se tu brojkama radi, potrebno je znati koliko je vrijedio jedan talenat. Talenat je bio jedinica mjere, a upotrebljavao se za mjerenje zlata (2. Samuelu 12:30), srebra (1. Kraljevi 20:39) i drugih kovina i roba. U ovoj usporedbi talenat predstavlja dug, pa možemo sa sigurnošću pretpostaviti da se radi o jedinici mjere za razmjenu roba, za zlato ili srebro. Uzmimo da se ovdje radi o zlatu.

Uobičajeni je talenat iznosio približno sedamdeset i pet funti (34,272 kg). Bila je to težina koju je odrastao čovjek mogao nositi (vidjeti 2. Kraljevi 5:23). Deset tisuća talenata bilo bi približno 750.000 funti ili oko 375 tona. Dakle, ovaj je sluga svome gospodaru dugovao 375 tona zlata.

Danas se cijena zlata kreće oko 375 USD po unci, pa bi, prema tome, jedan talenat zlata vrijedio 450.000 USD, a deset tisuća talenata zlata oko 4,5 milijardi dolara. Ovaj je sluga svome kralju dugovao 4,5 milijarde dolara!

Stog ovdje Isus ističe kako je sluga dugovao iznos koji nikada i nikako nije mogao platiti. Dalje čitamo:

Budući da nije mogao vratiti, gospodar naredi da se proda on, žena mu i djeca sa svim imanjem, da tako izravna dug. Tada sluga pade pred nj ničice te ga zamoli: „Ustrpljenja imaj sa mnom i sve ću ti vratiti.“ I gospodar se smilova tomu služi pa ga otpusti i dug mu oprosti.

Matej 18:25-27

Pogledajmo sada kako se ova usporedba odnosi na situaciju kad smo povrijeđeni. Kada dođe do povrede, nastane dug. Čuli ste kako se kaže: „Platit će mi on ili ona za to.“ Stoga je opraštanje poput otpisa duga.

Kralj predstavlja Boga Oca, koji služi oprašta dug, koji ovaj ne može platiti. U Poslanici Kološanima 2:13-14 nalazimo: „*Vas koji ste zbog prekršaja i neobrezanja svoga tijela bili mrtvi, oživi*

Đavlov mamac

zajedno s njim; oprostí nam dobrohotno sve prekršaje, izbrisa zadužnicu (potvrdu o dugu) koja je svojim odredbama bila nama protivna; ukloni je prikovavši je na križ.”¹

Nama je oprošten dug koji se ne može naplatiti. Ne postoji nikakav način na koji možemo Bogu otplatiti ono što Mu dugujemo. Naš je prekršaj prevelik. Stoga, Bog daruje spasenje. Isus je platio zadužnicu koja nam je bila protivna. Sada jasno vidimo usporednicu između odnosa ovog sluga i njegovog kralja i našeg odnosa prema Bogu.

Kad taj sluga iziđe, susrete jednoga od drugova svojih koji mu je dugovao stotinu denara. Uхвати ga, poče ga daviti i govoriti mu: „Vrati što si dužan!“

Matej 18:28

Denar je približno iznosio jednu radničku nadnicu,² pa bi danas stotinu denara iznosilo oko četiri tisuće dolara. Nastavimo čitati:

Tada pred njega pade drug njegov i zamoli ga: „Ustrpljenja imaj sa mnom, pa ću ti vratiti! Ali on ne htjede, nego ode i baci ga u tamnicu dok ne vrati dug.

Matej 18:29-30

Jedan mu je sluga, njegov drug, dugovao izvjestan iznos novca – trećinu godišnje plaće. Kako bi vama bilo da vam nedostaje trećina vaše plaće? No, zapamtite da je ovome čovjeku oprošten dug od 4,5 milijarde dolara... To je više novca nego što bi ga mogao zaraditi cijeloga života!

Povrede koje nosimo u odnosu jedan na drugoga u usporedbi su s onima kojima smo povrijedili Boga kao četiri tisuće prema 4,5 milijarde dolara. Možda je netko prema nama loše postupio, ali to se ne može niti usporediti s našim prekršajem prema Bogu.

Možda nitko nije doživio ono što ste vi doživjeli, ili barem tako mislite. No, pogledajte što je Isus doživio? Bio je nevin, janje bez ikakve krivnje, pa ipak zaklano.

Osoba koja ne može oprostiti, zaboravila je veličinu duga koji je njoj samoj oprostjen. Kad jednom shvatimo da nas je Isus izbavio od vječne smrti i muke, otpustit ćemo druge bez ikakvih uvjeta. (Kako da to učinimo objašnjeno je u 13. poglavlju).

Nema ničega goreg od vječnosti provedene u vatrenom jezeru. Nema olakšanja, crv nikad ne umire, a vatra se nikad ne gasi. To je bilo odredište prema kojem smo išli dok nam Bog nije oprostio kroz smrt na križu Njegova Sina, Isusa Krista. Haleluja! Ukoliko ti je teško oprostiti, misli na stvarnost pakla i ljubav Božju koja te od njega spasila.

LEKCIJA ZA VJERNIKE

Nastavimo čitati usporedbu:

Kad njegovi drugovi vidješe što se dogodi, vrlo se ražalostiše te odoše sve javiti gospodaru. Nato ga dozva k sebi gospodar njegov pa mu reče: „Zli slugo, sav sam ti dug oprostio jer si me molio. Zar nije trebalo da se i ti smiluješ svome drugu kako sam se i ja tebi smilovao?“

Matej 18:31-33

U ovoj se usporedbi Isus ne obraća nevjernicima. On ovdje govori o slugama kralja. Ovom je čovjeku upravo bio oprostjen ogroman dug (spasenje) i naziva ga se „slugom“ gospodara. Onaj kome nije bilo oprosteno, naziva se „drugom“ toga sluge. Stoga, možemo zaključiti da se radi o slučaju u kojem vjernik odbija oprostiti.

Tada ga njegov gospodar, pun gnjeva, predade mučiteljima dok ne vrati sav dug. Tako će i Otac moj nebeski postupiti s vama ako ne oprostite jedni drugima od svega srca.

Matej 18:34-35

Ovi stihovi sadržavaju tri osnovne stvari:

1. Sluga koji nije oprostio predan je na muke,
2. Sluga koji nije oprostio dužan je platiti svoj izvorni, neplaćeni dug - 375 tona zlata,
3. Bog Otac će učiniti isto sa svakim vjernikom koji ne oprostí uvredu svome bratu.

1. Sluga koji nije oprostio predan je na muke

Websterov rječnik opisuje značenje riječi *muka* kao „agoniju uma i tijela“ ili „nanošenje intenzivne boli radi kažnjavanja, prinude ili sadističkog užitka.“³

Začetnici su ovog mučenja demonski duhovi. Bog daje 'mučiteljima' odobrenje za nanositi bol i agoniju umu i tijelu iako smo vjernici. Često sam na službama molio za ljude koji nisu mogli primiti iscjeljenje, utjehu ili oslobođenje samo zato jer nisu otpustili druge i oprostili im za povrede.

Liječnici i znanstvenici povezali su neopraštanje i gorčinu s određenim bolestima kao što su artritis i rak. Mnogi slučajevi duševnih bolesti povezani su s gorkim neopraštanjem.

Obično se opraštanje uskraćuje drugim ljudima, no ponekad se ono uskraćuje i samom sebi. Isus je rekao „*Ukoliko imate nešto protiv bilo koga...*“ (vidjeti Matej 5:22, slobodan prijevod, op.prev.). *Bilo koga* uključuje i vas osobno! Bog vam je oprostio, a tko ste vi da ne oprostite onome kome je On oprostio, pa makar se radilo i o vama samima?

2. Sluga koji nije oprostio dužan je platiti svoj izvorni, neplaćeni dug

Dakle, od sluge se sada traži nemoguće. To je kao kad bi se od nas tražilo da platimo dug koji je Isus platio na Kalvariji. Izgubili bismo naše spasenje.

„Čekaj malo,“ mogli biste reći. „Mislili smo jednom kad osoba moli molitvu spasenja i preda svoj život Isusu, nikad više ne može biti izgubljena.“

Ako to vjerujete, onda mi, molim vas, objasnite zašto je Petar napisao slijedeće:

„Ako se, naime, oni koji su pravom spoznajom Gospodina, Spasitelja Isusa Krista, izbjegli pokvarenosti svijeta, opet upletu u nju i ako ih ona nadvlada, tim njihovo posljednje stanje biva gore od prijašnjega. ***Njima bi, uistinu, bolje bilo da uopće nisu priznali puta pravednosti,*** nego da, pošto su ga priznali, okrenu leđa svetoj zapovijedi koja im je predana.“

2. Petrova 2:20-21, označio autor

Petar je govorio o ljudima koji su izbjegli grijehu (pokvarenosti svijeta) kroz spasenje u Isusu Kristu. Međutim, oni su se ponovno zapleli u grijeh (a to može biti i grijeh neopraštanja) koji ih je nadvladao. Biti nadvladan znači da se nisu vratili Gospodinu i pokajali se za svoj svojevolutni grijeh. Petar govori kako je okretanje od pravednosti puno gore nego uopće ne poznavati pravednosti. Drugim riječima, Bog govori da je bolje uopće ne biti spašen, nego primiti dar vječnoga života i okrenuti mu leđa zauvijek.

Isto tako, Juda, u svoj poslanici, opisuje ljude u crkvi koji su „dva puta umrli“ (Juda 12-13). Biti dva puta mrtav znači biti jednom mrtav bez Krista, zatim postati živ primajući Njega, te umrijeti ponovno okrećući se od Njegovih putova zauvijek.

Čitamo da će mnogi doći k Isusu opravdavajući se: „*Gospodine, Gospodine, zar nismo pomoću tvoga imena prorokovali, pomoću tvoga imena izgonili zle duhove, pomoću tvoga imena čudesa činili?*“ Tada ću im kazati: „*Nikada vas nisam poznavao. Odlazite od mene, zlotvori!*“ (Matej 7:22-23). Oni su ga znali. Nazivali su Ga Gospodinom i činili čudesa u Njegovo ime. No, On njih nije poznavao.

Koga će Isus poznati? Apostol je Pavao napisao: „*Ali ako tko Boga ljubi, njega Bog priznaje svojim.*“ (1. Korinćanima 8:3). Bog poznaje one koji Njega ljube.

Mogli biste reći: „Ja ljubim Boga. Samo ne volim ovoga brata jer me povrijedio.“ Tada ste prevareni; vi ne ljubite Boga, jer je pisano: „*Ako netko tvrdi: „Ljubim Boga“, a mrzi svoga brata, ...koga vidi, ne može ljubiti Boga koga ne vidi.*“ (1. Ivanova 4:20).

Zabluda je strašna stvar, jer zavedeni vjeruje čitavim svojim srcem kako je u pravu. Vjeruje da je to jedini način, a zapravo postoji drugi. Osoba koja odbija biti poslušna Riječi, sama vara svoje srce.

Nije li zanimljivo to što „mnogi“ očekuju ući u nebo, dok će zapravo biti odbijeni te da je Isus rekao kako će se mnogi sablazniti u posljednjim vremenima (Matej 24:10)? Jesu li te dvije skupine zapravo jedni te isti ljudi?

Neopraštanje toliko muči neke vjernike da se oni nadaju kako će smrt donijeti olakšanje. No, to nije istina. Moramo se obračunati s neopraštanjem sada ili ćemo morati platiti ono što se platiti ne može.

3. Bog Otac će učiniti isto sa svakim vjernikom koji ne oprostí uvredu iz dubine svog srca – bez obzira kako velika bila bol ili povreda

Isus sasvim jasno želi da razumijemo ovu usporedbu. Gotovo ni u jednoj usporedbi Isus nije sam ponudio tumačenje osim na traženje svojih učenika. Međutim, ovdje, On jednostavno nije htio da bilo što ostane nejasno u pogledu ozbiljnosti suda spram onih koji odbijaju oprostiti.

I u mnogim je drugim prilikama Isus jasno naglašavao da nam neće biti oprašteno ukoliko ne oprostimo. Upamtite, Isus nije poput nas. On misli ono što govori.

U crkvi često nije tako. Umjesto toga, nalazimo izgovore za neopraštanje. Neopraštanje se smatra manjim grijehom od homoseksualnosti, preljuba, krađe, pijanstva i tome slično. No, oni koji u svom životu imaju neopraštanje neće baštiniti kraljevstva Božjeg kao ni oni koji čine druge grijeha.

Neki mogu misliti kako je ovo tvrda riječ, no, za mene je to poruka milosti i upozorenja, a ne stroga osuda. Stoga, biste li radije da vas Duh Sveti osvjedoči i da iskusite pravo pokajanje i opraštanje? Ili biste radije odbili oprostiti i čuli riječi svoga Gospodara: „Odlazite od mene,“ onda kad više nema mogućnosti za pokajanje?

OSVEĆIVANJE SAMIH SEBE TREBA BITI TAKO DALEKO OD NAS DA SE SVOJEVOLJNO USUĐUJEMO PONOVRNO BITI POVRIJEĐENI

Zahvaljujem Bogu na vašoj poslušnosti prilikom pisanja knjige *Đavlov mamac*. Ova je knjiga tako pomazana da je Duh Gospodnji radio na meni cijelo vrijeme dok sam je čitao, što je trajalo samo nekoliko dana. Ova je knjiga potpuno promijenila moj život. Oslobođen sam lanaca povrede i nastavit ću vježbati svoje srce, svoj um i svoje osjećaje kako bi ostali slobodni.

- I.M., SOUTH CAROLINA

OSVETA: ZAMKA

---

*Nikomu ne vraćajte zlo za zlo!
Marljivo nastojte činiti dobra djela pred svima ljudima!
Rimljanima 12:17*

U prethodnom smo poglavlju jasno vidjeli da grijeh neopraštanja znači dugovati nekome nešto. Kad je jedna osoba učinila drugoj osobi nešto nažao, ova druga vjeruje kako joj ona prva nešto duguje. Osoba očekuje da joj se dug plati na neki način, bilo u novcu bilo drugačije.

Sudovi, pak, postoje zato da bi se povrijeđene stranke namirile. Tužbe su rezultat nastojanja ljudi da naplate dugovanja. Kad je osobu povrijedila druga osoba, ljudska pravda kaže: „Sudit će im se za ono što su učinili i platit će ako su krivi.“ Sluga koji nije oprostio svom drugu ono što mu je ovaj bio dužan, utjeruje svoj dug putem suda. To nije put pravednosti.

Ne osvećujte se, ljubljani, sami, već to prepustite srdžbi Božjoj, jer stoji pisano: „Osveta je moja – veli Gospodin – ja ću je vratiti.“

Rimljanima 12:19

Nepravednost je kad djeca Božja osvećuju sama sebe. No, to je upravo ono što činimo kad odbijamo oprostiti. Mi želimo, tražimo, planiramo i provodimo svoju osvetu. Ne želimo oprostiti dok dug nije plaćen u cijelosti i jedino mi određujemo prihvatljivost namire. Kad god tražimo da se ispravi nepravda koja nam je nanesena, postavljamo se kao suci. A dobro znamo:

Samo je jedan zakonodavac i sudac: onaj koji može spasiti i uništiti. A tko si ti koji sudiš bližnjega? Ne uzdišite mrmljajući, braćo, jedan protiv drugoga, da ne budete osuđeni! Pazite! Sudac stoji pred vratima!

Jakov 4:12; 5:9

Bog je pravedan Sudac. On će suditi po pravednosti i izreći pravednu presudu. Ako je netko pogriješio i iskreno se pokajao, Isusovo djelo na Kalvariji briše dug.

Mogli biste reći: „No, nepravda je učinjena meni, a ne Isusu!“

Da, ali ne uviđamo li nepravdu koju smo mi učinili Njemu? On, nevina žrtva, nije sagriješio dok je svako ljudsko biće sagriješilo i osuđeno je na smrt. Svatko je od nas prekršio Božje zakone koji nadilaze ove zemaljske. Kad bi se pravda istinski provodila, najviši sud u svemiru trebao bi nas sve zajedno osuditi na smrt.

Možda niste učinili ništa što bi izazvalo nepravdu, koju vam je nanijela druga osoba. No, kad usporedimo ono što nam je oprošteno s onim što nam je učinjeno, onda vidimo da je usporedba nemoguća. Ono što je učinjeno nama ne bi vrijedilo niti lipe u ukupnom dugu koji mi dugujemo! Osjećate li se prevarenima, tada ste izgubili razumijevanje milosti koja vam je dana.

NEMA SIVIH PODRUČJA MRMLJANJA

U sklopu saveza iz Starog zavjeta, ukoliko biste se ogriješili o mene, imao bih zakonsko pravo uzvratiti vam istom mjerom. Ljudima je bilo dopušteno naplatiti dug - oko za oko, zub za

zub (vidjeti Levitski zakonik 24:19, Izlazak 21:23-25). Zakon je bio vrhovni zakon. Isus još ne bijaše umro da bi oni bili slobodni od zakona.

Pogledajmo kako se Isus obraća vjernicima novoga saveza.

„Čuli ste da je rečeno: 'Oklo za oko, zub za zub.' A ja vam kažem: Ne opirite se zlotvoru! Naprotiv, udari li te tko po desnom obrazu, okreni mu i drugi! Tko bi te htio tužiti da se domogne i tvoje košulje, podaj mu i ogrtač! Ako te tko prisili da ideš s njim jednu milju, hajde dvije! Tko te moli, podaj mu; a tko hoće da mu pozajmiš, ne odbi ga!“

Matej 5:38-42, označio autor

Isus je odstranio svako sivo područje za mrmljanje. On, zapravo, kaže kako trebamo imati stav da je osvečivanje samih sebe tako daleko od nas da se svojevoljno usuđujemo ponovno biti povrijeđeni.

Uvijek kad tražimo ispravljanje nama nanesene nepravde, mi se postavljamo kao suci. Sluga, koji nije oprostio iz 18. poglavlja Mateja, upravo se tako ponio poslavši svog druga u zatvor. Zauzvrat je predan mučiteljima, a njegova je obitelj prodana, dok ne vrati sve što je dužan.

Stoga napravimo mjesta i pružimo priliku pravednom Sucu. On nagrađuje pravedno. Jedino je On taj koji može izvršiti osvetu u pravednosti.

Jednom sam služio predmet o povrijeđenosti u crkvi u Tampi, Florida. Nakon službe prišla mi je jedna žena. Rekla mi je da je oprostila svojem bivšem suprugu za sve što joj je učinio. No, dok me slušala propovijedati o otpuštanju povrede, shvatila je da nije imala unutrašnji mir i da je vrlo nespokojna.

„Još mu uvijek niste oprostili“, rekao sam joj nježno.

„Ma, jesam“, odgovorila je. „Isplakala sam suze oprostjenja.“

„Možda ste plakali, ali ga još uvijek niste otpustili.“

Ustrajala je na tome da sam u krivu i da mu je oprostila.

„Ne želim ništa od njega. Otpustila sam ga.“

„Recite mi što vam je učinio?“ upitao sam.

„Muž i ja bili smo pastori u crkvi. Napustio je mene i naša tri sina, i pobjegao s jednom uglednom ženom iz crkve.“ U očima su joj se pojavile suze. „Rekao mi je da je promašio Božju volju oženivši se sa mnom, jer je savršena volja Božja bila da se oženi s tom ženom s kojom je pobjegao. Rekao mi je da mu je ona podrška u službi jer ga mnogo bolje podupire nego ja. Rekao mi je da sam mu bila prepreka. Da sam ga kritizirala. Svu krivnju za neuspjeli brak svalio je na mene. Nikad se nije vratio niti priznao da je bilo što od toga bila i njegova greška.“

Ovaj je čovjek očito bio zaveden i jako se ogriješio o svoju ženu. Ona je propatila mnogo zbog njegovih djela i čekala je da se vrati i plati svoj dug. Nije se radilo o alimentaciji niti potpori za djecu, jer je njezin drugi suprug sve to providio za njih. Dug, koji je ona željela naplatiti od bivšeg supruga, bilo je priznanje kako je on bio u krivu, a ona u pravu.

„Vi mu ne želite oprostiti sve dok on ne dođe k vama i ne kaže kako je pogriješio, kako je kriv on, a ne vi, i dok vas ne traži oprostjenje. Taj neisplaćeni dug je ono što vas drži zarobljenom u neopraštanju“, istaknuo sam.

Da je Isus čekao da dođemo k Njemu i da mu se ispričamo, govoreći: „Ogriješili smo se o Tebe. Ti si bio u pravu. Oprosti nam“, On nam *ne bi* oprostio na križu. Dok je visio na križu, molio je: „Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine“ (Luka 23:34). On nam je oprostio i prije nego što smo došli k Njemu ispovijedajući svoje grijehе protiv Njega. Pavao nas upozorava: „Kao što je Gospodin vama dobrostivo oprostio, tako činite i vi!“ (Kološanima 3:13). I „... budite jedan prema drugome prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu! (Efežanima 4:32).

Kad sam ovoj ženi rekao: „Vi mu ne želite oprostiti dok god vam ne kaže 'Pogriješio sam – bila si u pravu'“, suze su krenule niz njezine obraze. Činilo joj se da je ono što ona želi tako malo u usporedbi s onim što je učinio njoj i djeci. No, bila je zarobljena ljudskom pravednošću. Postavila se kao sudac,

zahtijevajući svoje pravo na dug i čekajući njegovu naplatu. Ova je povreda bila smetnjom i u njezinom odnosu prema sadašnjem mužu. Isto tako, utjecala je na njezin odnos spram svakog muškog autoriteta jer je njezin bivši suprug bio istodobno i njezin pastor.

Često je Isus uspoređivao stanje naših srca sa stanjem tla. Upozoravao nas je da budemo ukorijenjeni i utemeljeni u Božjoj ljubavi. Tada će sjeme Božje Riječi pustiti korijenje u našim srcima i rasti te na koncu roditi plodom pravednosti. Ovaj plod je ljubav, radost, mir, strpljivost, krotkost, dobrota, vjernost, blagost i uzdržljivost (vidjeti Galaćanima 5:22-23).

No, zemlja će roditi samo onim što je u nju posijano. Ukoliko sijemo sjeme sumnje, neopraštanja i povrijeđenosti, drugi će korijen bujati na mjestu ljubavi Božje. Bit će to gorki korijen.

Francis Frangipane izvanredno je definirao gorčinu: „Gorčina je neispunjena osveta.“¹ Ona nastaje kada osveta nije izvršena u onom stupnju u kojem smo mi to željeli.

Pisac Poslanice Hebrejima izravno govori o ovom pitanju:

„U savezu sa svima težite za spasenjem i za posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina. Budno pazite da tko ne ostane bez milosti Božje, da „ne proklija koji *gorki korijen*“ i da ne unese zabunu i *ne zarazi cijelo mnoštvo!*“

Hebrejima 12:14-15, označio autor

Zapazite riječi „ne zarazi cijelo mnoštvo“. Mogu li to biti isti oni „mnogi“ koji će u zadnja vremena biti povrijeđeni, odnosno *posrnuti u vjeri* (vidjeti Matej 24:10)?

Gorčina je korijen. Ukoliko se korijenje njeguje – zalijeva, štiti, hrani i pazi na njega – ono raste u dubinu i jača. Ukoliko se s korijenjem odmah ne obračuna, kasnije ga je teško iščupati. Snaga će povrede rasti i dalje. Upozoreni smo da ne dopustimo suncu zaći nad našom srdžbom (Efežanima 4:26), jer ćemo umjesto plodova pravednosti žeti ljutnju, prezir, zavist, mržnju, svađu i neslogu. Isus je ove potonje nazvao plodovima tijela (vidjeti Matej 7:19-20).

Biblija govori da će osoba, koja ne traži mir opraštajući uvrede, na kraju biti okaljana. Ono što je bilo dragocjeno postat će na kraju zaprljano prijezira vrijednim neopraštanjem.

POTENCIJALNI KRALJ OKALJAN

Na prethodnim smo stranicama promatrali kako je David ostao lojalan kralju Šaulu i onda kad ovaj nije bio lojalan njemu. David nije želio osvetu premda je imao dvije prilike. David je bio čovjek po Božjem srcu i dopustio je Bogu da sudi između njega i Šaula. Kada je Božji sud pao na Šaula, David se nije radovao. Žalio je zbog Šaula jer nije ima nikakvu gorčinu spram njega.

Nakon Šaulove smrti, David je stupio na prijestolje. Osnažio je zemlju, imao vojni i financijski uspjeh i njegovo je prijestolje bilo stabilno. Oženio se mnogim ženama koje su mu rodile mnogo djece, uključujući i sina Amnona, njegovog najstarijeg sina, i Abšaloma, njegovog trećerodenog sina.

Davidov sin Amnon teško se ogriješio o svoju polusestru Tamaru. Pretvarao se da je bolestan i tražio oca da mu pošalje sestru Tamaru da ga njeguje. Kada je ona to učinila, poslao je sluge van iz sobe i silovao je, da bi je potom prezreo i odstranio iz svoje prisutnosti. Ponizio je princezu, uništio je i osramotio (vidjeti 2. Samuelova 13).

Bez da je rekao i jednu riječ svome bratu, Abšalom je svoju sestru doveo k sebi i brinuo se za nju. No, zamrzio je Amnona jer je osramotio Tamaru.

Očekivao je da će otac kazniti njegovog polubrata. Kralj David bio je bijesan čuvši za zlo koje je učinio Amnon, no, nije poduzeo ništa kako bi ga kaznio. Abšalom je bio razočaran očevom nepravednošću.

Nekoć, Tamara je nosila sjajnu odjeću rezerviranu za kraljeve kćeri djevice; no sada je bila osramoćena. Bila je lijepa djevojka i vjerojatno bi uživala veliki ugled kod ljudi. Ali, sada je živjela izolirana; nije se mogla udati jer više nije bila djevica.

To svakako nije bilo pošteno. Njegovala je Amnona po kraljevom nalogu, a onda je doživjela silovanje. Njen je život

bio uništen, dok je čovjek koji je počinio tu gadost živio kao da se ništa nije dogodilo. Nosila je na sebi teret, teret svog skrhanog života.

Abšalom je dan za danom gledao svoju sestru kako tuguje. Inače savršen život jedne princeze, sada je postao njezina najgora noćna mora. Abšalom je čekao godinu dana na oca da učini nešto, ali David nije činio ništa. Stoga je Abšalom bio povrijeđen očevim ponašanjem i mrzio je svoga brata Amnona. Nakon dvije godine, mržnja prema Amnonu urodila je planom o njegovom ubojstvu. „Osvetit ću svoju sestru jer pravi autoritet ne čini ništa“, vjerojatno je mislio Abšalom.

Pripremio je gozbu za sve kraljeve sinove na koju dolazi Amnon ne sumnjajući ništa i Abšalom ga ubija. Potom Abšalom bježi u Gešur; njegova je osveta izvršena. No, povreda koju je imao u odnosu na svoga oca gorjela je još jače, posebno dok je izbivao daleko izvan palače.

Abšalomove su misli bile zatrovane gorčinom. Postao je stručan u kritiziranju Davidovih slabosti. Pa, ipak se nadao da će ga njegov otac zvati. David ni to nije učinio. To je još više pogodovalo Abšalomovoj ljutnji.

Vjerojatno je mislio: *„Narod slavi moga oca, ali je potpuno slijep i ne vidi njegovu pravu narav. On je jedan sebičan čovjek koji traži svoje koristeći se Bogom kao paravanom. Štoviše, gori je od kralja Šaula! Šaul je izgubio svoje prijestolje jer nije htio ubiti kralja Amalećana i jer je sačuvao nekoliko njihovih najboljih ovaca i volova. Moj je otac učinio preljub sa ženom jednog od svojih najodanijih ljudi da bi svoj grijeh sakrio ubivši čovjeka. On je ubojica i preljubnik – eto zašto nije kaznio Amnona! A sve to skriva iza svog lažnog obožavanja Boga Jahve.“*

Abšalom je u Gešuru proveo tri godine. David se utješio zbog smrti svoga sina Amnona, a Joab je uvjerio kralja da Abšaloma vrati kući. No, David je još uvijek odbijao susresti se s Abšalomom lice u lice. Prošle su još dvije godine dok David nije potpuno rehabilitirao Abšaloma vrativši mu svoju naklonost i sve privilegije. No, povreda je u Abšalomovu srcu i dalje bila vrlo snažna.

Abšalom je bio pravi stručnjak za prijevaru. Prije negoli je ubio Amnona „... *Abšalom ne reče Amnonu ni riječi, ni zle ni dobre, jer je Abšalom zamrzio Amnona...*“ Mnogi su ljudi u stanju skrivati svoju povredu i mrziti kao što je mrzio Abšalom.

Imajući ovaj stav povrijeđenosti počeo je privlačiti k sebi sve nezadovoljnike. Stavio se na raspolaganje cijelom Izraelu, odvajajući vrijeme da čuje njihove žalbe. Jadikovao je kako bi stvari bile drugačije da je on kralj. Presuđivao bi u njihovim stvarima jer se činilo da kralj za to ne mari, a možda i zato jer je osjećao da u njegovom slučaju pravda nije bila zadovoljena.

Činilo se kao da se brine za ljude. Biblija govori da je Abšalom ukrao srca Izraelaca od njegova oca Davida. No, je li uistinu bio zabrinut za njih, ili je tražio način kako bi srušio Davida, onoga koji je njega povrijedio?

STRUČNJACI ZA GREŠKE

Abšalom je privukao Izraelce k sebi i ustao protiv Davida. Kralj je morao pobjeći iz Jeruzalema kako bi sačuvao život. Činilo se da će Abšalom uspostaviti vlastito kraljevstvo. Umjesto toga, ubijen je progoneći Davida premda je David naredio da mu se sačuva život.

Abšaloma je, zapravo, ubila njegova vlastita gorčina i povreda. Čovjek s toliko mogućnosti, nasljednik prijestolja, poginuo je u cvijetu mladosti jer je odbio otpustiti dug koji mu, kako je mislio, duguje njegov otac. Skončao je u sramoti.

Pomoćnike voditelja u crkvi često povrijede osobe kojima služe; vrlo brzo postanu vrhunski kritičari za sve ono što je pogrešno s njihovim voditeljima ili s onima koje voditelji imenuju. Jednostavno se povrijede. Njihovo se razumijevanje iskrivi. Počnu gledati iz sasvim drugog kuta od onog iz kojeg Bog gleda.

Vjeruju kako je njihova misija osloboditi one oko sebe od utjecaja nepravednog voditelja. Zadobivaju srca nezadovoljnih, mrzovoljnih i neiskusnih, i prije negoli se ljudi snađu, dolazi do podjele i razdora u crkvi ili službi. Upravo poput Abšaloma.

Naravno, ponekad su njihove primjedbe na mjestu. Vjerojatno je David *trebao* poduzeti određene korake protiv Amnona. Vjerojatno postoje područja na kojima voditelj griješi. No, tko je sudac – mi ili Gospodin? Upamtimo, sijemo li svađu, svađu ćemo i žeti.

Ono što se dogodilo Abšalomu, i što se događa današnjim službama, proces je za koji je potrebno vrijeme. Često smo nesvjesni toga da je povreda ušla u naše srce. Korijen gorčine jedva da se i primijeti dok se ne razvije. No, ako ga negujemo, on će rasti i jačati. I kao što nas pisac Poslanice Hebrejima opominje pazimo da „*ne proklija kakav gorki korijen i da ne unese zabunu i ne zarazi cijelo mnoštvo!*“ (Hebrejima 12:15).

Ispitajmo svoja srca i budimo spremni primiti opomenu od Gospodina, jer samo Njegova Riječ može prosuditi misli i nakane naših srca. Duh Sveti osvjedočuje dok progovara kroz nečiju savjest. Ne smijemo se oglušiti o Njegovo svjedočanstvo niti Ga gasiti. Ukoliko ste učinili nešto takvo, pokajte se pred Bogom, i otvorite svoja srca spremna za opomenu.

Jedan me službenik upitao je li se ponio poput Abšaloma ili Davida u određenoj stvari. Služio je kao pomoćnik pastora u izvjesnom gradu, a pastor ga je otpustio. Činilo se da je stariji pastor bio ljubomorani i da se bojao mladog čovjeka jer je Božja ruka bila na njemu.

Godinu dana kasnije, službenik koji je bio otpušten, vjerovao je kako Bog želi započeti novu crkvu na drugom kraju grada. Tako je i učinio, a pridružilo mu se i nekoliko ljudi iz prijašnje crkve. Mučilo ga je to jer nije želio biti i raditi poput Abšaloma; bilo je jasno da nije imao povredu u vezi bivšeg voditelja te da je započeo novu crkvu u skladu s Božjim vodstvom, a ne zato jer je reagirao na nedostatak brige u prijašnjoj crkvi.

Ukazao sam mu na razliku između Abšaloma i Davida. Abšalom je ukrao srca drugih jer je nosio povredu prema svom voditelju. David je ohrabrivao druge da ostanu lojalni Šaulu premda ga je ovaj napadao. Abšalom je povodio ljude za sobom; David je ostao sam.

Đavlov mamac

„Jesi li svoju crkvu napustio sam?“ pitao sam ga. „Jesi li učinio išta što bi ohrabrilu druge ljude da pođu s tobom ili da ti pruže potporu?“

„Otišao sam sâm i nisam nikoga vukao za sobom“, odgovorio je.

„To je dobro. Ponio si se kao David. Svakako provjeri da ljudi koji dolaze k tebi ne dolaze povrijeđeni, te ukoliko jesu, povedi ih u slobodu i iscjeljenje.“

Crkva ovog čovjeka raste. Ono što najviše cijenim kod njega je to što se nije bojao ispitati vlastito srce. I ne samo to, podložio se Božjem savjetu. Bilo mu je mnogo važnije biti podložan Božjem putu nego dokazati svoje „pravo“.

Ne bojte se dopustiti Duhu Svetom otkriti neopraštanje ili gorčinu. Što je duže skrivate, to će postajati sve snažnija i vaše će srce prestati rasti. Ostanite mekana srca. Kako?

Neka se ukloni od vas svaka vrsta gorčine, gnjeva, srdžbe, vike i psovke, sa svakom vrstom zloće! Mjesto toga budite jedan prema drugom prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome, kao što je i vama Bog oprostio u Kristu!

Efežanima 4:31-32

NAJVIŠE RASTEMO USRED NAJVEĆIH POVREDA – ONIH ZA KOJE NAS NITKO NIJE TRENIRAO

Dobio sam knjigu *Đavlov mamac!* Kakav je samo blagoslov ta knjiga! Preporučujem je svima. Bog ju je zbilja upotrijebio u mom životu. Hvala!

- S.T., GEORGIA

BIJEG IZ ZAMKE

---

*Zato se i sam trudim da uvijek imam čistu savjest
i pred Bogom i pred ljudima.*

(u engleskom prijevodu – exercise – *vježbam* da uvijek
imam..., op.prev.)

Dela 24:16

Potrebno je uložiti napor da bi se ostalo slobodnim od povrede. Pavao to uspoređuje s vježbanjem. Ukoliko vježbamo svoja tijela, manje smo skloni ozljedama. Za boravka na Havajima, penjao sam se na zid kako bih snimio fotografiju. Tom prilikom istegnuo sam mišiće koljena i nisam mogao hodati četiri dana.

„Da ste redovno vježbali“, rekao mi je fizioterapeut, „ovo vam se ne bi dogodilo. Zbog toga što vam mišići nisu u formi, skloni ste ozljedama.“

Kad sam konačno prohodao, drugi mi je stručnjak rekao: „Radite ove vježbe kako biste mišiće koljena ponovno doveli u funkciju.“ Mojem je koljenu trebalo nekoliko mjeseci da se potpuno oporavi.

Grčku riječ *askeo* iz Djela 24:16 u značenju *vježbati*, *Vines Expository Dictionary* objašnjava kao „podnositi bol, ustrajati, vježbati ili disciplinirati se.“¹

Ponekad nas netko uvrijedi i nije nam teško oprostiti. Izvježbali smo svoja srca tako da mogu podnijeti povredu, pa do nje ili neke trajne štete više ne dolazi.

Mnogi bi se ljudi mogli popeti na taj zid na Havajima, a da ne bi povrijedili svoje koljeno, jednostavno zato jer su u formi. Isto tako, neki su u formi poslušati Boga jer su izvježbali svoja srca. Stupanj naše zrelosti ovisi o tome kako ćemo rješavati povredu i ostati nepovrijeđeni.

Neke će povrede biti teže od onih za koje smo bili trenirani. Ovaj poseban napor može prouzročiti ranu ili povredu nakon čega je potrebno duhovno vježbati kako bismo ostali slobodni i iscijeljeni. Rezultat je svakako vrijedan truda.

U ovom ću se poglavlju osvrnuti na te posebne, vrlo snažne povrede koje zahtijevaju veći napor da bi bile riješene.

U mom se životu dogodilo nešto što se ticalo nekoga iz službe. Ova vrlo snažna povreda koju sam iskusio, nije bila usamljena, već se radilo o nekoliko stvari s istom osobom koje su se tijekom godine i pol dana pojačale.

Svi su oko mene znali o čemu se radi. „Zar nisi povrijeđen?“ pitali su me. „Što ćeš učiniti? Zar ćeš samo tako stajati i gledati?“

„U redu je“, govorio sam. „To nema nikakav utjecaj na mene. Nastavljam dalje s pozivom u svome životu.“

No, moji su odgovori bili stvar čistog ponosa. Bio sam jako povrijeđen, ali sam to nijekao; čak i samom sebi. Provodio sam sate i sate razmišljajući kako mi se to moglo dogoditi. Bio sam šokiran, tup i zaprepašten. No, potisnuo sam te misli i pravio se snažnim dok sam, zapravo, bio slab i duboko povrijeđen.

Prolazili su mjeseci. Sve se činilo tako suhim, služba je bila ustajala, moj molitveni život bijedan, a ja u mukama. Dnevno sam se borio s demonima. Mislio sam da je cijeli taj otpor zbog poziva nad mojim životom, no u stvarnosti je to bila muka zbog neopraštanja. Svaki put kad sam se nalazio u blizini tog čovjeka, osjećao bih se duhovno prebijenim.

Tada je došlo jutro koje nikad neću zaboraviti. Sjedio sam na klupi u svom stražnjem dvorištu, moleći se: „Gospodine, jesam li ja povrijeđen?“ pitao sam.

I prije nego su te riječi i izašle na moja usta, čuo sam duboko u mom duhu: „*Da!*“

Bog je želio biti siguran kako sam spoznao da sam povrijeđen.

„Bože, molim te, pomogni mi izaći iz ove boli i povrijeđenosti“, molio sam. „Ne mogu to više podnijeti.“

E, to je bilo upravo mjesto na kojem me je Bog želio – na kraju vlastitih snaga. Previše često nastojimo raditi stvari u vlastitoj snazi. To ne pomaže našem duhovnom rastu. Umjesto toga, skloniji smo padu.

Prvi je korak u slobodu i iscjeljenje prepoznati vlastitu povredu. Često ponos ne želi priznati kako smo povrijeđeni, da nas boli. Jednom, kad sam priznao svoje pravo stanje, tražio sam Gospodina i bio otvoren za Njegovu opomenu.

Osjetio sam kako Bog želi da postim nekoliko dana. Post će me ne samo staviti u položaj osjetljivosti za glas Njegovog Duha, već će donijeti i druge koristi.

Ovo je post koji mi je po volji, riječ je Jahve Gospoda:
Kidati okove nepravedne, razvezivat spona jarmene,
puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove.

Izaija 58:6

Bio sam spreman da se ove zle spona slome i da budem slobodan od pritiska.

Nekoliko dana kasnije, prisustvovao sam jednom pogrebu. Tamo je bio i čovjek koji me je povrijedio. Promatrao sam ga iz zadnjeg reda u crkvi i počeo plakati: „Gospodine, opraštam mu. Otpuštam ga od svega što je učinio.“ Istog sam časa osjetio kako se teret podigao. Oprostio sam mu. Kakvo me je samo olakšanje preplavilo!

No, bio je to tek početak obnove. U svojem sam mu srcu oprostio, to da, ali nisam bio svjestan veličine te rane. Još sam uvijek bio ranjiv i mogao sam se ponovno povrijediti. Bilo je to isto kao i oporavak od tjelesne ozljede. Trebao sam vježbati,

Đavlov mamac

ojačati svoje srce, um i osjećaje kako bih spriječio daljnje pozljeđivanje.

A ŠTO S RECIDIVIMA?

Prošlo je nekoliko mjeseci. Povremeno sam se morao boriti s nekima od onih istih misli koje sam imao prije negoli sam oprostio. Netko bi sa sličnom stvari došao po savjet, ili bih ponovno sreo tog čovjeka, ili čuo njegovo ime. Odbacivao sam ove misli čim bi ih postao svjestan (vidjeti 2. Kor. 10:5). Bilo je to moje vježbanje ili borba za ostajanje u slobodi.

Konačno sam pitao Gospodina kako spriječiti ove misli koje me vraćaju u neopraštanje. Znao sam kako Bog želi višu razinu slobode za mene, i nisam želio ostatak svojeg života provesti u doseg povrede. Gospodin me uputio da molim za čovjeka koji me povrijedio, podsjećajući me na svoje riječi:

„A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone...”

Matej 5:44

I tako, molio sam. U početku je to bilo suhim, jednoličnim glasom, bez trunke osjećaja. Iz čiste bih dužnosti dodao: „Bože, blagoslovi ga. Daj mu dobar dan. Pomogni mu u svemu što čini. U Isusovo ime! Amen!”

Trajalo je to nekoliko sedmica. Činilo se kako ništa ne postižem. Sve dok me jednog jutra Gospodin nije poveo u Psalam 35. Nisam imao blagog pojma što piše u Psalmu 35, pa sam ga otvorio i počeo čitati. Kad sam došao na pola Psalma, uvidio sam svoju situaciju.

Ustadoše svjedoci opaki: pitaju me za ono što ne znam. Vraćaju mi zlo za dobro, duša moja zapada u osamu.

Psalam 35:11-12

Mogao sam se poistovjetiti s Davidom. Mislio sam kako su mi i taj čovjek i neki njegovi suradnici uzvratili zlo za dobro.

Svakako, moja je duša bila žalosna. Bog je upotrijebio ovaj psalam kako bi podvukao moju bitku ovih nekoliko posljednjih godina. Jedan me je odlomak natjerao skočiti gotovo do stropa.

A ja sam (engleski prijevod, op.prev.) u bolesti njihovoj nosio kostrijet, dušu svoju postom morio, i molitva mi se u krilo vraćala. Kao za prijateljem, za bratom - obilažah tužan; od žalosti se pogurih kao onaj što za majkom žali.

Psalam 35:13-14, označio autor

David je rekao da su ga ovi ljudi pokušali uništiti. Napali su ga zlom onda kad on nije učinio ništa čime bi to zaslužio.

I zatim dolazi moj odgovor: „*A ja sam...*“

Davidov se odgovor nije temeljio na onome što su drugi činili. Odlučan činiti ono što je ispravno, on je molio za njih kao da su to njegova braća, ili kao onaj koji tuguje za svojom majkom. Bog mi je pokazao kako trebam moliti za ovog čovjeka: „Moli za njega one stvari koje želiš da Ja učinim tebi!“

Od tada se moja molitva potpuno promijenila. Nije to bilo više ono: „Bože blagoslovi ga i neka mu ovaj dan bude uspješan.“ Bila je to molitva natopljena životom. Molio sam: „Gospodine, otkrij mu Sebe, daleko više nego do sada. Blagoslovi ga Svojom prisutnošću. Neka Te upozna još intimnije. Neka Ti bude ugodan i neka proslavi Tvoje ime.“ Molio sam ono što sam želio da Bog učini u mojem životu.

Nakon mjesec dana ove, ovako strastvene molitve za njega, vikao sam: „Blagoslivljam te! Volim te u Isusovo ime!“ Bio je to vapaj iz dubine moga bića. Prešao sam iz 'molitve za njega' za moje dobro, u 'molitvu za njega' za njegovo dobro. Vjerovao sam da je iscjeljenje bilo potpuno.

ISCJELJENJE KROZ SUOČAVANJE

Prošlo je još nekoliko sedmica kad sam ga ponovno sreo. Neugodan je osjećaj liznuo moje srce. Još sam se uvijek borio sa željom da kritiziram.

„Trebao bi otići k njemu, John“, poticala me moja žena.

„Ne, ne moram“, uvjeravao sam je. „Potpuno sam iscijeljen.“

No, osjećao sam kako Duh Sveti ne potvrđuje ono što govorim. Stoga sam upitao Gospodina trebam li otići k njemu. „Da“, odgovorio je.

Ugovorio sam sastanak s čovjekom i odnio mu dar. Ponizio sam se, priznao svoj pogrešan stav i zamolio ga za oprostjenje. Pomirili smo se, a opraštanje i iscjeljenje poteklo je u moje srce.

Izašao sam iz njegovog ureda iscijeljen i osnažen. Nisam se više morao nositi s boli niti sam bio kritičan prema njemu. Od tada je naš odnos ojačao i više nikada nismo imali nikakvih problema. Zapravo smo postali potpora jedan drugome.

„Kad sam prvi puta sreo tog čovjeka“, rekao sam Lisi, „nije mi učinio ništa nažao. Nisam vidio nikakve mane na njemu. Volio sam ga jer sam mislio da je savršen. No, kad sam bio povrijeđen, bilo ga je teško voljeti. Trebalo mi je svako zrno vjere koje sam imao da bih to mogao. Sada, nakon što sam prošao kroz ovaj proces obnove i iscjeljenja, volim ga istim onim žarom kao i prvi put kad sam ga sreo, usprkos svim njegovim greškama. To je zrela ljubav.“

Sjetio sam se ovog stiha:

Prije svega, imajte žarku ljubav jedan prema drugom; jer „ljubav oprašta mnoge grijeh.“

1. Petrova 4:8

Lako je voljeti one koji nam ništa nisu skrivili. To je ljubav medenog mjeseca. Sasvim je druga stvar voljeti nekoga usprkos njegovim greškama, pogotovo kad smo bili njihova žrtva. Božja je ljubav donijela zrelost i osnažila moje srce.

Od tada su se događale slične stvari, ali više nije dolazilo do nikakvih povreda. Razlog: moje se srce izvježbalo ostati slobodno od bilo kakvih povreda.

Proteklo je nekoliko mjeseci od onog dana kad mi je Bog progovorio u mojem stražnjem dvorištu, do dana kad sam iscijeljen izašao iz ureda toga čovjeka. Bilo je to vrijeme

treniranja u kojem je moje srce vježbalo i postajalo sve snažnije. Tijekom tih mjeseci ponekad se činilo kako nikamo ne stižem. Zapravo, pitao sam se nisam li postao samo još gori.

No, nalazio sam se na pravom putu obnove. Duh me je Gospodnji vodio korakom koji sam mogao svladati. Bio je to dio mojeg procesa zriobe. To iskustvo ne bih mijenjao ni za što. Zahvalan sam za rast koji je ono donijelo u moj život.

ZRELJENJE KROZ TEŠKOĆE

Rastemo u teškim vremenima, a ne u vremenima lagodnosti. Na našem ćemo putovanju s Gospodinom uvijek nailaziti na tvrda mjesta. Ne možemo ih izbjeći, već se moramo suočiti s njima, jer su ona dio razvoja u kojem postajemo savršeni u Njemu. Ukoliko odaberete bježanje od njih, ozbiljno ćete zapriječiti svoj rast.

Kako budete svladavali različite prepreke, postajat ćete sve snažniji i sve suosjećajniji. Sve više ćete se zaljubljevati u Isusa. Ako ste izašli iz teškoća, a ne osjećate se na ovaj način, tada se još niste oporavili od povrede. Oporavak je vaša odluka. Neki se ljudi povrijede i nikad se ne oporave. Ma kako okrutno zvučalo, radi se o njihovoj vlastitoj odluci.

Isus se naučio poslušnosti kroz stvari koje je pretrpio. Petar se naučio poslušnosti kroz stvari koje je pretrpio. Pavao se naučio poslušnosti kroz stvari koje je pretrpio. A što je s vama? Jeste li vi naučili? Ili ste tvrdi, beščutni, hladni, gorki i puni prijezira? Tada se niste naučili poslušnosti.

Da, istina je, postoje neke povrede koje neće skliznuti poput „vode niz patkina leđa“. Morat ćete raditi na tome, nastojati ostati slobodni. No, tijekom ćete toga procesa odrasti i postati zreli.

Zrelost ne dolazi tek tako. Kad bi to bio slučaj, svi bismo bili zreli. Nekolicina dosegne ovu razinu zbog otpora s kojim se suočavaju. Postoji otpor jer naše društvo nije pobožno, već sebično. Svijetom vlada „gospodar zračnog kraljevstva“ (Efežanima 2:2). Posljedica je toga da će pri

Đavlov mamac

dosezanju Kristove zrelosti biti teškoća zbog protivljenja toj sebičnosti.

Pavao se vratio trima gradovima u kojima je osnovao crkve. Njegova je namjera bila ojačati duše učenika. Međutim, zanimljivo je pogledati na koji ih je način jačao. Ohrabrivao ih je na slijedeći način:

... opominjali ih na ustrajnost u vjeri, učeći ih da nam treba kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje.

Djela 14:21-22

Nije im obećavao lagodan život. Nije im obećavao uspjeh prema standardima ovoga svijeta. Pokazao im je da će se, ukoliko žele s radošću dovršiti svoje naukovanje, morati suočavati s mnogo otpora, koje je nazivao nevoljama.

Veslate li na rijeci protiv struje, morat ćete neprekidno veslati kako biste ostvarili napredak u odnosu na tok rijeke. Ukoliko stanete i odmorite se, na kraju ćete završiti ploveći sa strujom. Isto tako, ako smo odlučili ići Božjim putovima, trpjet ćemo mnoge nevolje. Sve će kušnje dati odgovor na jedno osnovno pitanje: Hoćete li gledati na sebe onako kako svijet gleda, ili ćete živjeti samozatajan život?

Upamtite, kako gubeći svoj život za Isusa, nalazimo Njegov život. Naučite se usredotočiti na konačan rezultat, a ne na napor.

Petar je to tako dobro rekao:

Prestanite se čuditi, ljubljeni – kao da vam se što neobično događa – požaru koji bjesni među vama da vas iskuša! Naprotiv, radujte se što ste dionici u Kristovim patnjama, da se mognete radovati i veseliti i u čas kad se objavi Njegova slava!

1 Petrova 4:12-13

Zapazite ovdje kako Petar uspoređuje stupanj patnje sa stupnjem radosti. Kako se možete radovati u takvom stupnju? Kad se Njegova slava objavi, bit ćete proslavljeni s Njime. Ovo se proslavljanje događa u onom stupnju na kojem Mu

dopuštate izgraditi Svoj karakter u vama. Stoga, ne gledajte na povrede. Gledajte na slavu koja dolazi. Haleluja!

**DALEKO JE VAŽNIJE POMOĆI
BRATU KOJI SE SPOTIČE,
NEGO DOKAZATI
DA SMO IMALI PRAVO**

Osamnaest mi je godina. Dolazim iz obitelji samohranog roditelja te imam sestru blizanku i prekrasnu širu obitelj. Nikad nisam upoznala svog biološkog oca te sam cijelog života imala neopraštanje prema njemu. Moj djed, divan Božji čovjek, dao mi je knjigu *Đavlov mamac*. Nakon što sam je pročitala, bila sam sposobna oprostiti mom ocu u potpunosti.

- N.M., NEW MEXICO

CILJ: POMIRENJE

---

*Čuli ste da je rečeno starima: „Ne ubij! Tko ubije, bit će odgovoran sudu.“ A ja vam kažem: svatko tko se ljuti na svog brata bit će odgovoran sudu. A tko rekne svome bratu: „Raka!“ bit će odgovoran Velikom vijeću. A tko ga nazove „luđakom“, odgovarat će za to u ognju paklenom. Dakle: ako doneseš dar svoj na žrtvenik i tu se sjetiš da ti brat ima nešto protiv tebe, ostavi dar tu pred žrtvenikom, hajde i najprije se izmiri s bratom, pa onda dođi i prinesi dar svoj!
Matej 5:21-24, označio autor*

Ovo je citat iz Govora na gori. Isus ga započinje riječima, „Čuli ste da je rečeno starima...“ Zatim dodaje: „A ja vam kažem...“

Isus nastavlja s usporedbom u tom dijelu svoje poruke. Prvo navodi zakon koji uređuje naše vanjsko djelovanje. Zatim nam pokazuje njegovo ispunjenje u našim srcima. Tako, u Božjim očima ubojica nije samo onaj koji je počinio ubojstvo, već i onaj koji mrzi svog brata. Vi ste stvarno ono što ste u svojim srcima!

Isus jasno prikazuje posljedice povrede u ovom dijelu svojeg Govora. On ovdje pojašnjava ozbiljnost zadržane ljutnje

ili gorke povrijeđenosti. Ako se netko ljuti na svog brata bez razloga, tada mu prijeti sud. U opasnosti je da mu sudi Veliko vijeće ako ta ljutnja donese rod i svoga brata nazove „Raka!“¹

Riječ „raka“ znači „budala“ ili „luđak“. Bio je to izraz poruge koji su rabili Židovi u Isusovo vrijeme. Ukoliko ta ljutnja dosegne točku na kojoj bi netko brata nazvao luđakom, tada se doveo u opasnost da bude bačen u pakao. Riječ „luđak“ značila je biti bezbožnik.² Luđak u svom srcu kaže nema Boga (vidjeti Psalam 14:1). U ono je vrijeme nazvati brata „luđakom“ bila vrlo ozbiljna optužba. Nitko ne bi rekao takvu stvar osim ako se ljutnja ne bi pretvorila u mržnju. Danas bi to bilo jednako kao kad bismo rekli bratu „Idi k vragu“, i pri tome to i mislili.

Isus im je pokazao da ukoliko se ne riješe ljutnje, ona će voditi u mržnju. A ukoliko se ne riješe mržnje, mržnja će ih voditi u pakao. Zatim im je rekao da je, ukoliko se sjete kako njihov brat ima nešto protiv njih, najvažnije naći brata i pomiriti se s njime.

Zbog čega tolika hitnost za pomirenjem – je li to u našu ili u bratovu korist? Trebamo raditi u korist našeg brata kako bismo bili katalizatori i pomogli mu da se riješi povrede. Unatoč toga što se nismo uvrijedili na brata, Božja ga ljubav ne želi ostaviti ljutog bez da ga pokuša dosegnuti i obnoviti. Moguće je da nismo učinili ništa loše. Nije bitno jesmo li pravi ili krivi. Za nas je daleko važnije pomoći bratu koji se spotiče, nego dokazati kako smo imali pravo.

Beskrajno je mnogo scenarija za povredu.

Možda osoba koju smo povrijedili vjeruje da smo se loše ponijeli prema njoj, dok u stvarnosti nismo ništa loše učinili. Možda osoba ima netočnu informaciju koja je dovela do neispravnog zaključka.

S druge pak strane, možda osoba ima *ispravnu* informaciju na temelju koje je izvela pogrešan zaključak. Moguće je da se ono što smo rekli, strašno iskrivilo tijekom prolaska kroz različite kanale komunikacije. I premda naša namjera nije bila uvrijediti, naše su riječi i radnje polučile drugi rezultat.

Često prosuđujemo sebe prema našim namjerama, a druge prema njihovim djelima. Moguće je željeti jedno dok u komunikaciji zapravo govorimo sasvim nešto drugo. Često su naši pravi motivi skriveni, čak i nama samima. Želimo vjerovati kako su nam motivi čisti. No, kako ih pročišćavamo kroz Riječ Božju vidimo ih sasvim drugačijima.

I konačno, možda jesmo zgriješili prema osobi. Bili smo ljuti ili pod pritiskom, i osoba je jednostavno naletjela. Ili se, možda, osoba neprestano i namjerno istresa na nas, a mi smo joj odgovorili istom mjerom.

Nije važno što je uzrok, razumijevanje je ove povrijeđene osobe potamnijelo i ona donosi svoje sudove na temelju pretpostavki, rekla-kazala, ili prema tome kako stvari izgledaju, zavaravajući samu sebe premda vjeruje da je raspoznala naše prave motive. Kako je moguće imati ispravnu prosudbu bez točnih informacija? Moramo biti osjetljivi na činjenicu da osoba cijelim svojim srcem vjeruje kako se prema njoj loše postupilo. Neovisno o razlozima zbog kojih osoba to vjeruje, moramo biti voljni poniziti se i ispričati.

Isus nas opominje da se pomirimo čak i onda kad povreda nije naša greška. Potrebno je biti zreo za hodati u poniznosti kako bi došlo do pomirenja. No, poduzimanje prvog koraka često je teže za onoga koji je povrijeđen. Zbog toga je Isus rekao osobi koja je uzrok povrede neka ona „*ide k bratu...*“

TRAŽITI OPROŠTENJE OD ONOGA TKO JE POVRIJEĐEN

Apostol Pavao je rekao:

Prema tome, težimo za onim što promiče mir i uzajamnu izgradnju.

Rimljanima 14:19

Ovo nam pokazuje kako pristupiti osobi koju smo uvrijedili. Ukoliko idemo s osjećajem nezadovoljstva sigurno nećemo promicati mir. Učinit ćemo stvar još težom za onoga koji je povrijeđen. Naš stav treba biti traženje mira kroz

poniznost na račun našeg ponosa. To je jedini način za postizanje pravog pomirenja.

U određenim sam situacijama pristupao ljudima koje sam povrijedio ili koji su se ljutili na mene, a oni bi me napali. Govorili bi mi da sam sebičan, neosjetljiv, ponosan, grub, tvrd i još mnogo toga.

Bilo bi prirodno da sam im rekao: „Ne, nisam. Ti me jednostavno ne razumiješ!“ No, braneci sebe samo bih dolijevao ulje na vatru povrede. Time se ne postiže mir. Ustajanje za sebe i „svoja prava“ neće nikada donijeti istinski mir.

Umjesto toga, naučio sam slušati i šutjeti sve dok ne bi rekli što su imali za reći. Ako se ne bih složio, dao bih im do znanja kako cijenim sve što su rekli te da ću ispitati svoj stav i svoje namjere. Tada bih rekao da mi je žao što sam ih povrijedio.

Drugi puta bi ocjene glede mene bile ispravne. Priznao bih: „U pravu si. Molim te oprosti mi.“

Još jednom, to jednostavno znači poniziti se kako bi došlo do pomirenja. Vjerojatno je zato Isus rekao:

„Brzo se prijateljski nagodi s protivnikom, još dok si s njim na putu, da te ne bi predao sucu, a ovaj sudskome stražaru, i da te ne bace u tamnicu. Zaista, kažem ti, nikako nećeš izići odande dok ne platiš i posljednji novčić.“

Matej 5:25-26

Ponos se brani. Poniznost se slaže i govori: „U pravu si. Ponio sam se tako. Molim te, oprosti mi.“

A mudrost koja dolazi odozgo jest prije svega čista, zatim mirotvorna, blaga, dobrohotna, puna milosrđa i *dobrih plodova*, postojana i iskrena.

Jakov 3:17, označio autor

Božja mudrost je voljna donositi plodove. Ona nije tvrdokorna ili tvrdoglava u osobnim sukobima. Osoba koja je

podložna Božjoj mudrosti ne boji se ustupiti ili pokoriti mišljenju druge osobe, sve dok se time ne izvrće istina.

PRISTUPANJE OSOBI KOJA VAS JE POVRIJEDILA

Pošto smo raspravili što učiniti kad smo uvrijedili brata, pogledajmo što učiniti kad je brat povrijedio nas.

Ako ti brat sagriješi, pođi te ga ukori nasamo. Ako te poslušaj, dobio si svoga brata.

Matej 18:15

Mnogi ljudi primjenjuju ove stihove s drugačijim stavom od onog na koji je Isus mislio. Ukoliko su povrijeđeni, oni će ići i suočiti se s uzročnikom povrede s osvetničkim duhom i u ljutnji. Ove stihove rabe kao opravdanje za osuditi one koji su ih povrijedili.

No, time su promašili cjelokupnu svrhu zbog koje nas je Isus uputio da idemo jedni drugima. To nije radi osude, već radi pomirenja. On nam nije rekao da idemo kazati bratu kako se loše ponio prema nama. Mi trebamo ići i ukloniti svaku prepreku obnovi naših odnosa.

Pogledajmo kako nas je Bog pomirio sa sobom. Zgriješili smo protiv Boga, ali On „pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas“ (Rimljanima 5:8).

Jesmo li spremni položiti svoju zaštitu i umrijeti ponosu kako bismo se pomirili s onima koji su nas uvrijedili? Bog se ispružio prema nama prije negoli smo zatražili oprostjenje. Isus nam je odlučio oprostiti prije nego što smo postali svjesni svojih prijestupa.

I premda se ispružio prema nama, nismo se mogli pomiriti s Ocem sve dok nismo primili Njegovu riječ pomirenja.

A ovo sve dolazi od Boga koji nas je po Kristu pomirio sa sobom i povjerio nam službu pomirenja, kao što je sigurno da Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom, koji nije uračunao ljudima njihovih

prekršaja i koji je stavio u nas *riječ pomirenja*. Prema tome, mi vršimo poslaničku službu u ime Krista - kao da Bog opominje po nama. ***U ime Krista molimo: Pomirite se s Bogom!***

2. Korinćanima 5:18-20, označio autor

Riječ pomirenja počinje na zajedničkoj osnovi, a ta je da smo svi sagriješili protiv Boga. Ne trebamo pomirenje ili spasenje sve dok ne spoznamo svoju odvojenost od Boga.

Učenici su u Novom zavjetu propovijedali da su ljudi sagriješili protiv Boga. No, zašto bismo trebali govoriti ljudima o grijehu? Zbog osude? Bog ne osuđuje. „*Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da sudi svijet, nego da se svijet spasi po njemu.*“ (Ivan 3:17). Zar to nije zbog toga da bismo ih doveli na mjesto gdje će razumjeti svoje stanje, pokajati se za svoj grijeh i tražiti oprostjenje?

Što dovodi ljude do pokajanja? Odgovor se nalazi u Rimljanima 2:4 (označio autor):

Ili prezireš njegovu obilnu dobrotu, ***iščekivanje i strpljivost***, a ne znaš ***da dobrota Božja hoće da te vodi k obraćenju***?

Dobrota nas Božja vodi u pokajanje. Njegova nas ljubav ne ostavlja osuđenima na pakao. On je svoju ljubav dokazao šaljući Isusa, svog jedinorođenog Sina, da za nas umre na križu. Bog se prvi ispružio prema nama, premda smo mi sagriješili protiv Njega. I On to čini ne zato da bi osudio, već da bi obnovio - spasio.

Budući da trebamo nasljedovati Boga (vidjeti Efežane 5:1), trebamo pomirenje proširiti na brata koji je zgriješio protiv nas. Isus je uspostavio ovaj obrazac: idi k njemu i osvjedoči ga o njegovom grijehu, ne zato da bi ga osudio, već da bi uklonio ono što stoji između vas te tako donio obnovu i pomirenje. Dobrota će Božja, koja je u nama, privući brata u pokajanje te omogućiti obnovu odnosa.

Zato vas molim, ja sužanj u Gospodinu, da živite dostojno poziva kojim ste pozvani: sa svakom vrstom poniznosti i krotkosti, sa strpljenjem podnosite jedni druge s ljubavlju! Nastojte sačuvati jedinstvo Duha, povezani mirom.

Efežanima 4:1-3

Ovu vezu mira održavamo tako da imamo stav poniznosti, ljubaznosti i trpljenja podupirući slabosti jedni drugih u ljubavi. Time se jačaju spona ljubavi.

Učinio sam nažao ljudima koji su me suočavali s osudom. Posljedica je toga da sam izgubio želju za pomirenjem. Zapravo, mislio sam da oni ne žele pomirenje; samo su željeli da ja znam kako su oni jako ljuti.

Drugi su opet, kojima sam isto tako učinio nažao, došli u blagosti. Tada sam brzo mijenjao svoje gledanje na stvari i tražio oprostenje – ponekad čak i prije negoli su prestali govoriti.

Je li vam ikada itko prišao i rekao: „Samo bih želio da znaš da ti opraštam što nisi bio bolji prijatelj ili što nisi učinio ovo ili ono za mene“?

I nakon što su vas minirali, gledaju vas na način koji govori: „Dužan si mi ispričati se.“

I onda, stojite tako zbunjeni, zaprepašteni i povrijeđeni. Nisu došli radi pomirenja i obnove odnosa, nego da bi zastrašili i kontrolirali.

Ne smijemo ići k bratu koji nas je povrijedio sve dok nismo odlučili oprostiti u svom srcu – neovisno o tome kako će on odgovoriti. Prije negoli pristupimo bratu, potrebno je riješiti se svakog osjećaja nesnošljivosti prema njemu. Ne učinimo li tako, vjerojatno je da ćemo reagirati iz negativnih osjećaja i povrijediti ga umjesto iscijeliti.

Što se događa kad imamo ispravan stav i pokušavamo se pomiriti s nekim tko je prema nama pogriješio, a on ili ona ne žele slušati?

Ako te ne poslušaju, dovedi još jednoga ili dvojicu sa sobom da sve, oslanjajući se na izjave dvojice ili trojice

svjedoka, bude vjerodostojno. Ako ni njih ne poslušaj, saopći to Crkvi! Ako li ni Crkve ne poslušaj, smatraj ga poganinom ili carinikom!

Matej 18:16-17

Svaki od ovih koraka ima jedan jedini cilj: pomirenje. U suštini, Isus govori: „Nemojte prestajati pokušavati.“ Zapazite kako je onaj koji je prouzročio povredu, uključen u svaki korak. Koliko često govorimo o povredama svima drugima, osim onome koji je zgriješio protiv nas; upravo suprotno onome što nas je Isus učio činiti! Činimo tako jer nismo riješili stvari u vlastitim srcima. Osjećamo se opravdanim ako svima oko ispričamo svoju stranu priče. To daje snagu našoj stvari i tješi nas kad se drugi slože oko toga kako su se prema nama loše ponijeli. Takvo je ponašanje čista sebičnost.

I KONAČNO, NAJVAŽNIJE

Sigurno nećemo promašiti ukoliko je naš motiv Božja ljubav. Ljubav nikad ne griješi. Kad volimo druge na način na koji je Isus ljubio nas, bit ćemo slobodni čak i onda ako druga osoba ne želi pomirenje s nama. Pogledajte pažljivo slijedeći stih iz Pisma. Božja se mudrost može primijeniti na sve situacije.

Ako je moguće – koliko je do vas – budite u miru sa svima!

Rimljanima 12:18

On je rekao: „*Ako je moguće...*“ jer postoje situacije kad drugi odbijaju biti u miru s nama. Ili možda postoje neki s kojima bi pomirenje ugrozilo naš odnos s Gospodinom. U svakom slučaju taj odnos nije moguće obnoviti.

Zapazite da Bog kaže: „*Koliko je do vas...*“ Mi trebamo učiniti sve što je do nas kako bismo se pomirili s drugom osobom, sve dotle dok ostajemo u istini. Vrlo često i prebrzo odustajemo od odnosa.

Nikad neću zaboraviti vrijeme kad me prijatelj savjetovao neka ne odem iz situacije koja me vrlo frustrirala. „John, znam

da možeš naći biblijske razloge za pobjeći iz situacije. No, prije negoli to učiniš, budi siguran da si molio oko toga i učinio sve kako bi donio Božji mir u tu situaciju.“

Zatim je dodao: „Jednog ćeš dana gledajući na ovu situaciju žaliti, pitajući se jesi li učinio sve što si mogao kako bi spasio odnos. Puno je bolje znati da nisi imao drugog izbora i da si učinio sve što je bilo moguće, a da nisi kompromitirao istinu.“

Bio sam vrlo zahvalan na tome savjetu prepoznavši u njemu mudrost Božju.

Ne zaboravite Isusove riječi:

Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji!

Matej 5:9

Isus, naime, nije rekao: „Blago čuvarima mira.“ Čuvari mira izbjegavaju sukob pod svaku cijenu samo da bi održali mir stavljajući na kocku, čak, i ugrožavanje same istine. No, takav mir nije pravi mir. To je slab, površan mir koji ne može trajati.

Mirotvorac ide i suočava s istinom u ljubavi tako da pomirenje može biti trajno. On neće održavati umjetne, površne odnose, već teži za otvorenosću, istinom i ljubavi. Mirotvorac odbija skrivati povredu pod političkim osmijehom. Mirotvorac tvori mir s odvažnom ljubavlju koja ne može promašiti.

Tako Bog čini s ljudskim rodom. Nije njegova volja da bi bilo tko propao. No, Bog neće ugrožavati istinu radi odnosa. On traži pomirenje s istinskom predanošću, a ne pod površnim uvjetima. Tako se stvaraju spona ljubavi koje nikakvo zlo ne može ugroziti. Jedino što nam preostaje, činiti je isto tako.

Zapamtite kako je Božja ljubav temeljna stvar. Ona nikad ne griješi, nikad ne blijedi, nikad ne prestaje. Ona ne traži svoje. Ona zaboravlja i prašta zlo (1. Korinćanima 13:5).

Apostol je Pavao napisao kako ljubav pokriva mnoge grijehe:

Đavlov mamac

I ovo je moja molitva: *Neka vaša ljubav sve više raste* u pravoj spoznaji i svakom rasuđivanju da možete prosuditi ono što je bolje: da budete čisti i *besprijeckorni* za Kristov dan, i na slavu i hvalu Božju puni roda – pravednosti – koji dolazi po Isusu Kristu.

Filipljanima 1:9-11, označio autor

Božja je ljubav ključ koji izbavlja iz zamke s mamcem. To mora biti ljubav u obilju; ljubav koja neprestano raste i jača u našim srcima.

Mnogi su danas, u našem društvu, zavedeni lažnom ljubavlju, ljubavlju koja puno govori, a ništa ne čini. Ljubav koja nas čuva da se ne spotaknemo daje svoj život nesebično – čak i za neprijatelja. Kad hodamo u ovoj vrsti ljubavi, ne može nas zavesti mamac kojeg je đavao postavio.

EPILOG

PODUZIMANJE AKCIJE

Dok ste čitali ovu knjigu, možda vas je Duh Sveti podsjetio na odnose u prošlosti ili sadašnjosti u kojima ste imali nešto protiv nekoga. Osjetio sam poticaj Gospodina da vas zamolim da zajedno molimo jednostavnu molitvu otpuštanja.

No, prije negoli počnemo moliti, zamolite Duha Svetoga da prođe zajedno s vama kroz vašu prošlost, i da vam pokaže svaku osobu koja vas je povrijedila. Smirite se pred Njim dok vam pokazuje tko su te osobe. Nema potrebe da lovite nešto čega nema. On će vam jasno pokazati stvari bez ikakve dvojbe. I dok to bude činio, možda se sjetite boli koju ste doživjeli. Ne bojte se! On će biti uz vas kako bi vas utješio.

Kako budete oslobađali te ljude od svake optužbe, za stvari koje su vam učinili, posebno vizualizirajte svaku od tih osoba. Oprostite svakoj od njih poimence. Otpišite dug koji vam duguju. Zatim molite ovu molitvu, no, ne ograničite se samo na ove riječi. Neka vam budu poput smjernica i dopustite Duhu Svetom neka vas vodi.

Oče, u ime Isusa, priznajem da sam sagriješio ili sagriješila protiv Tebe jer nisam oprostio ili oprostila onima koji su me povrijedili. Kajem se zbog toga i molim Te, oprosti mi.

Isto tako, priznajem da bez Tebe nisam u stanju oprostiti. Stoga se od sveg srca odlučujem oprostiti. [Ovdje možete umetnuti imena osoba - otpustit svaku osobu poimence]. Stavljam krv Kristovu na sve što su prema meni loše učinili. Ništa mi više ne duguju. Otpisujem njihove grijeha protiv mene.

Nebeski Oče, kao što je moj Gospodin Isus molio Tebe da oprostiš onima koji su sagriješili protiv Njega, molim Te, oprosti onima koji su sagriješili protiv mene.

Molim Te blagoslovi ih i dovedi u blizak odnos s Tobom. Amen.

Sada napišite imena ljudi kojima ste oprostili u svoj dnevnik i zapišite datum kad ste im odlučili oprostiti.

Moguće je da ćete morati vježbati kako biste ostali slobodni od povrede. (Ponovno pročitajte 13. poglavlje, ukoliko niste razumjeli prethodnu rečenicu). Obvežite se da ćete moliti za njih kao da molite za same sebe. Dnevnik će vam pomoći sjetiti se. Ako vas misli nastave bombardirati, istjerajte ih Riječju Božjom i objavljujte svoju odluku da oprostite. Molili ste za Božju milost kako biste oprostili, a neopraštanje nije tako snažno kao Njegova milost. Budite odvažni i bijte dobru bitku vjere!

Kad ste uvjereni da vam je srce snažno i smireno, pođite k njima. Imajte na umu kako idete sa svrhom pomirenja i za njihov probitak, ne svoj vlastiti. Čineći tako, zapečatili ste svoju pobjedu. Dobili ste brata ili sestru (vidjeti Matej 18:15). To je ugodno u Božjim očima.

Onomu koji vas može očuvati od pada i postaviti neporočne i razdragane pred njegovom slavom, jedinome Bogu koji nas je spasio po Isusu Kristu, našem Gospodinu, slava, veličanstvenost, vlast i moć, kako prije svakog vremena, tako i sada i u sve vijeke! Amen.

Judina 24:25

BILJEŠKE

Prvo poglavlje **JA POVRIJEĐEN/POVRIJEĐENA?**

1. W.E.Wine, Merril Unger, i William White Jr., *An Expository Dictionary of Biblical Words* (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1984), s.v. „povreda, povrijediti“ (u daljnjem tekstu navodi se kao *Vine's Expository Dictionary*).

Šesto poglavlje **BJEŽANJE OD STVARNOSTI**

1. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „dijete“ („child“).
2. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „sin“ („son“).
3. U objašnjenju riječi „sin“ u *Vine's Expository Dictionary* za riječi iz Novog zavjeta, autor je dao ove snažne izjave o razlici između djeteta po rođenju (*teknon*) i sina po sličnosti (*huios*):

„Razlika između vjernika kao 'djece Božje' *teknon* i 'sinova Božjih' *huios* prikazana je u Rimljanima 8:14-21. Sam Duh svjedoči zajedno s njihovim duhom da su 'djeca Božja', i kao takva, oni su Njegovi baštinici i subaštinici s Kristom. Ovime se naglašava činjenica njihovog duhovnog rođenja (stihovi 16-17). S druge pak strane, 'svi su oni koje vodi Duh Božji, sinovi Božji' odnosno 'ovi a ne neki drugi'. Njihovo ponašanje svjedoči o dostojanstvu njihovog odnosa i njihovoj sličnosti s Očevim karakterom.“

„Gospodin je Isus rabio riječ *huios* na vrlo znakovit način, kao u Mateju 5:9: „Blago mirotvorcima, jer će se zvati

sinovi Božji!“, i stihovi 44-45 „Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone, kako biste postali sinovi svoga Oca nebeskog...“ Učenici su trebali činiti ove stvari kako bi postali djeca Božja, ali stoga što su djeca (zapazite izraz 'svoga Oca' u cijelom odlomku), trebali su odražavati njegov karakter kako bi 'postali sinovi'. Isto tako, vidjeti 2. Korinćanima 6:17-18.”

4. Rockford Institute, Centar za obitelj u Americi (*Rockford*, II).

Sedmo poglavlje

PRAVI TEMELJ

1. Zondervan Topical Bible (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1969.), s.v. „Šimun“ („*Simon*“).
2. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „stijena“ („*rock*“)
3. Ibid.

Osmo poglavlje

SVE ŠTO SE MOŽE PROTRESTI BIT ĆE PROTRESENO

1. Logos Bible Study Software za Microsoft, verzija 1.6 (Oak Harbor, WQ: Logos Research Systems Inc., 1993.), s.v. „protresti“ („*sift*“)
2. J.D. Douglas et al., eds., *New Bible Dictionary* (Wheaton, IL: Tyndale House, 1982.), drugo izdanje, s.v. „Petar“ („*Peter*“)

Jedanaesto poglavlje

OSVETA: ZAMKA

1. Francis Frangipane, *Three Battlegrounds* (Cedar Rapids, IA: Advancing Church Publications, 1989.), 50.

Trinaesto poglavlje

BIJEG IZ ZAMKE

1. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „vježbati“ („*exercise*“).

Četrnaesto poglavlje

CILJ: POMIRENJE

1. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „luđak“ („*rac*“)
2. Ibid.

Ukoliko ste na bilo koji način bili dotaknuti ovom knjigom ili biste željeli naručiti druge knjige od Johna Beverea molimo Vas da nam se javite.

John Bevere – Đavlov mamac

str. 180; B5; Syloam, hrvatski jezik

Đavlov mamac razotkriva najprevarljiviju zamku koju sotona upotrebljava kako bi vjernike iščupao iz volje Božje – povredu. Većina ljudi zarobljenih tim sotonskim mamcem to čak niti ne uvida. Ne dajte se zavarati! Kad tad, vi ćete se suočiti s povredom, i samo je na vama hoćete li joj dopustiti da utječe na vaš odnos s Bogom. Vaš će odgovor odrediti vašu budućnost. Ukoliko povredu budete rješavali na ispravan način, postat ćete jači, a ne ogorčeni.

U ovoj, najbolje prodavanoj knjizi Johna Beverea, na njezinu prvu desetogodišnjicu, John Bevere vam pokazuje kako ostati slobodan od povrede i izbjeći mentalitetu žrtve. S više od 500.000 tiskanih primjeraka, ova knjiga uključuje svjedočanstva promijenjenih ljudi koji su čitali prvo izdanje knjige kao i dodatak za pobožnost, pitanja za raspravu, stihove i molitve.

Pronaći ćete odgovore na teška pitanja poput:

- Zašto moram pričati „svoju” stranu priče?
- Kako se boriti protiv misli sumnje ili nepovjerenja?
- Što mi je činiti kako bih prestao/la nabrajati prošle povrede?
- Kako ponovno vratiti povjerenje nakon što me je netko duboko povrijedio?

Ova će vam knjiga pomoći da pobjegnute iz neprijateljeve „zamke povrede“ te će vas ojačati kako biste ostali slobodni od povrede, omogućavajući vam da imate odnos s Bogom bez ikakvih prepreka.

John Bevere-Sotonska zamka

(Knjiga + dodatak za proučavanje)

str. 280; B5; Syloam, bosanski jezik

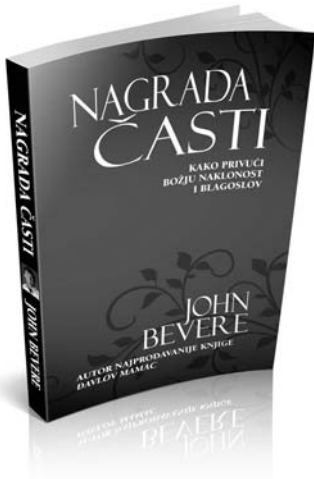
Izbegni neprijateljsku smrtonosnu zamku
Ova knjiga razotkriva sablazan, jednu od najopasnijih zamki, koje sotona koristi kako bi zadržao vernike izvan Božije volje. Većina ljudi koji su uhvaćeni u ovu sotonsku zamku, nisu toga ni svesni. Ne dozvoli da budeš prevaren! Doživećeš sablazan, a samo od tebe zavisi kako će se to odraziti na tvoj odnos sa Bogom. Tvoja reakcija će odrediti tvoju budućnost. Ako se ispravno nosiš sa sablaznima, nećeš postati ogorčen; bićeš jači.

U ovom jubilarnom izdanju povodom deset godina od prvog izdanja, Džon Bivir otkriva kako da ostanete slobodni od sablazni i kako da izbegnete posedovanje mentaliteta žrtve. Ovakvo izdanje knjige izlazi u tiražu od preko 500,000 primeraka, i sadrži svedočanstva ljudi koji su doživeli promenu, nakon što su pročitali prethodna izdanja ove knjige.

U ovoj knjizi ćeš pronaći odgovore na teška pitanja kao što su:

- Zašto se osećam kao da moram da ispričam svoju stranu priče
- Kako mogu da se izborim sa sumnjom i nepoverenjem
- Kako mogu da zaustavim „otvaranje starih rana”
- Kako mogu da povratim poverenje nakon što me je neko duboko povredio

Ova knjiga će ti pomoći da izbegneš neprijateljsku zamku sablazni, ojaćaće te da možeš da ostaneš slobodan od istih, i osposobiće te da imaš trajan odnos sa Bogom.

John Bevere – Nagrada Časti

str. 212; format: B5; Izdavač: Syloam

U knjizi Nagrada časti, autor najprodavanijih knjiga, John Bevere, otkriva snagu i istinu sadržanu u jednom, vrlo često, zanemarenom načelu – duhovnom zakonu časti. Budete li razumjeli od kakve je životne važnosti ova vrlina, u svoj ćete život privući blagoslove ne samo sada, nego i u vječnosti. John Bevere, na sebi svojstven način, duboko zadire u Pismo kako bi pokazao da način na koji cijenite i poštujete druge kao i način na koji se ophodite prema njima, određuje plaću koju ćete primiti. Knjigu započinje Božjim obećanjem: „Tko mene časti, Ja častim njega.” Ova knjiga dubokih uvida uči vas kako ćete iskazati čast John Bevere pokazuje, na temelju biblijskih primjera kao i primjera iz svog osobnog života, da se nagrada časti ostvaruje na tri razine: Potpuna plaća onima koji cijene i poštuju druge; Djelomična plaća onima koji selektivno cijene ljude; Bez plaće za one koji su ravnodušni prema Bogu i Njegovom stvorenju.

John pokazuje kako se popularna kultura protivi praksi iskazivanja časti roditeljima, voditeljima, te kako se djeca, baš poput cjelokupnog društva, opiru autoritetu, i, naravno, kakve su posljedice svega toga. Ova čudesna knjiga otkriva tajne kako primiti više Božjih blagoslova kroz iskazivanje časti ... te kako to, činite li tako, iz temelja mijenja vašu vjeru, Svojem Stvoritelju, svojoj obitelji, autoritetima i onima koje srećete u svom životu.

John Bevere – Pod Zaštitom

str. 234; B5; Syloam, hrvatski jezik,

Postoji tajno mjesto u sjeni Svemogućeg, mjesto gdje vladaju sloboda, opskrba i zaštita. Pa ipak, mnogi vjernici ne dolaze na to skriveno mjesto. Umjesto toga, slobodu i sigurnost traže izvan njega, na području na kojem vrijedi upravo sve suprotno. Varaju se kad misle da se istinska i trajna sloboda može naći izvan Božanskog autoriteta.

Pod zaštitom otkriva suptilne pa opet tako neobuzdane taktike, koje neprijatelj koristi protiv vjernika – propust da prepoznaju i da se ispravno odnose prema Božanskom autoritetu. Ova knjiga, kroz praktične, osobne primjere, oslanjajući se na snažne biblijske temelje, podsjeća na to da je kraljevstvo Božje upravo to – kraljevstvo u kojem vlada Kralj, i u kojem postoje po-djednako i poredak i vlast.

Više o našim knjigama možete saznati na našim internetskim stranicama:
www.press.syloam-international.org i www.syloam-international.org

Knjige možete naručiti na:

e-mail: press@syloam-international.org;

tel.: +385 (0) 91 739 01 91; + 381 (0) 64 405 47 44

Ovu i ostale publikacije Džona i Lize Bivir možete besplatno preuzeti sa veb-stranice:

www.CloudLibrary.org

gde su dostupne na nekoliko svetskih jezika.

Da bi saznali više o službi Džona i Lize Bivir i njihovom radu na globalnom nivou, posetite

www.MessengerInternational.org

Džon Bivir bi cenio da čuje Vaše mišljenje i komentare o pročitanim knjigama.

Možete ga kontaktirati preko e-mail adrese:

JohnBevere@ymail.com

These and other resources from John and Lisa Bevere are available as downloads in many languages totally free of charge at

www.CloudLibrary.org

To learn more about the ministry of John & Lisa Bevere, its global reach and additional resources:

www.MessengerInternational.org

John Bevere would be honored to hear your feedback from reading these resources. You can email him at

JohnBevere@ymail.com

Follow John on
Facebook & Twitter

Izbjeći smrtonosnu zamku neprijatelja

Đavlov mamac razotkriva najprevarniju zamku, koju Sotona upotrebljava kako bi vjernike iščupao iz volje Božje – povredu. Većina ljudi zarobljenih tim sotonskim mamcem to čak niti ne uviđa.

Ne dajte se zavarati! Kad tad, vi ćete se suočiti s povredom, i samo je na vama hoćete li joj dopustiti da utječe na vaš odnos s Bogom. Vaš odgovor odredit će vašu budućnost. Ukoliko povredu budete rješavali na ispravan način, postat ćete jači, a ne ogorčeni.

U ovoj, najbolje prodavanoj knjizi Johna Beverea, na njezinu prvu desetogodišnjicu, John Bevere vam pokazuje kako ostati slobodan od povrede i izbjeći mentalitetu žrtve. S više od 400.000 tiskanih primjeraka, ova knjiga uključuje svjedočanstva promijenjenih ljudi koji su čitali prvo izdanje knjige.

Pronaći ćete odgovore na teška pitanja poput:

- Zašto moram pričati „svoju“ stranu priče?
- Kako se boriti protiv misli sumnje ili nepovjerenja?
- Što mi je činiti kako bih prestao/la nabrajati prošle povrede?
- Kako ponovno vratiti povjerenje nakon što me je netko duboko povrijedio?

Ova će vam knjiga pomoći da pobjegnute iz neprijateljeve „zamke povrede“ te će vas ojačati kako biste ostali slobodni od povrede, omogućavajući vam da imate odnos s Bogom bez ikakvih prepreka.

John Bevere žarko želi vidjeti kako pojedinci produbljuju svoj intimni odnos s Bogom te shvaćaju vječnost. Autor najprodavanijih knjiga u svijetu, s nagrađenim

materijalima za proučavanje, dodatno tome što govori na konferencijama i crkvama, isto tako je su-domaćin televizijskog programa The Messenger koji se emitira u 216 zemalja. Zajedno sa svojom suprugom Lisom, koja je isto tako autorica najprodavanijih knjiga, osnovao je službu Messenger International 1990. godine, koja ima urede u Coloradu (SAD), Australiji i Ujedinjenom Kraljevstvu. Oni žive u Coloradu Springsu sa svoja četiri sina.

Syloam

